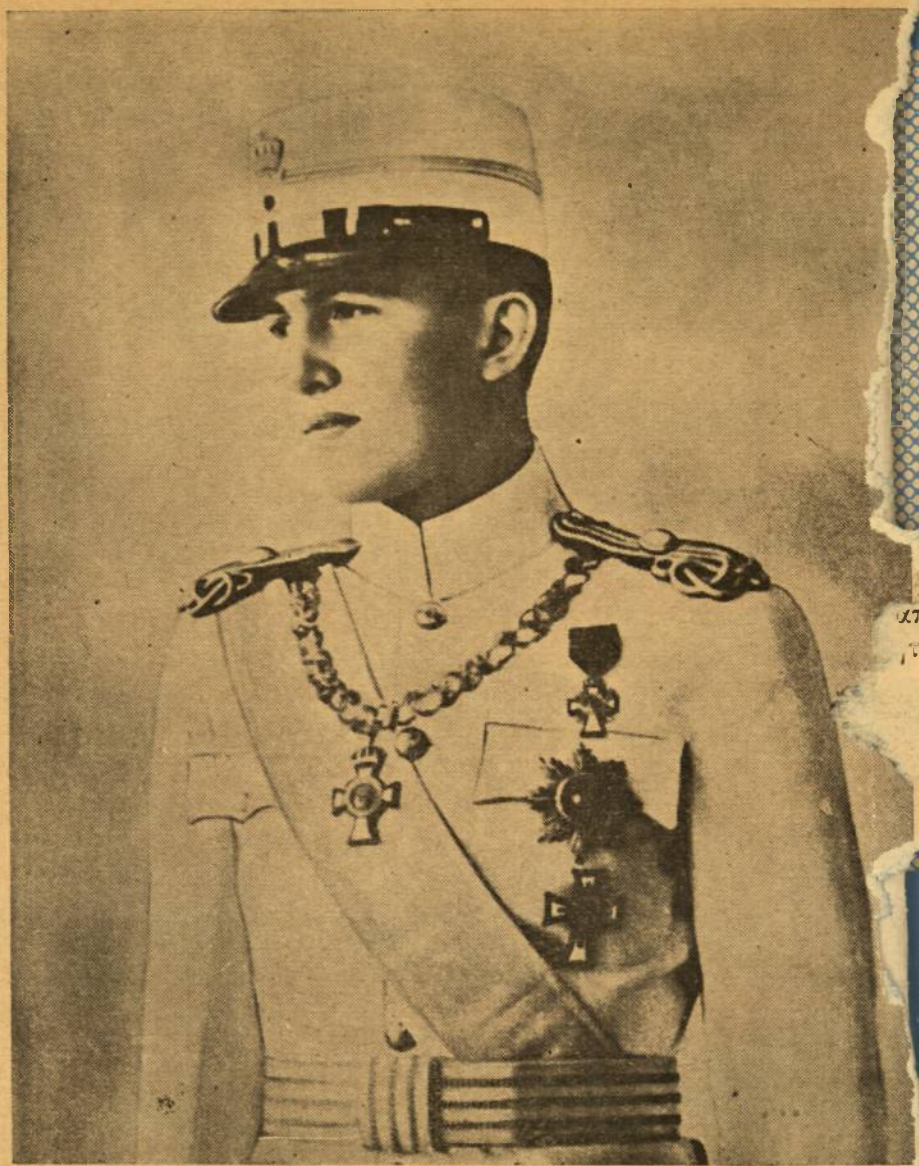
Έτος Ι΄

Τεῦχος 216ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ὑποβάλλουν εὐλαβῶς ἐκ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τὰς θερμοτέρας εὐχάς των διὰ τὴν ὑγείαν, εὐτυχίαν καὶ μακροημέρευσιν Αὐτοῦ καὶ παρακαλοῦν τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὅπως Τὸν τηρῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων Του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΔΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΪΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 216ον

ΜΗΤΕΡΑ

«Χαῖρε δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια·
Χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι»

μεμ τὴ **Μητέρα** εἶναι ἀφιερωμένη ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο ἡ 13 Μαΐου. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα προσφέρει θυμίαμα καὶ ἀγκαλιάζει μὲ τὴ σκέψι του τὴ **Μητέρα**, τὴν κάθε **Μητέρα**.

Καὶ ἂν μὲν ἔχη φύγει ἀπὸ τοῦτο τὸν κόσμο, ὁ καθένας αἰσθάτην ἀνάγκη νὰ πάῃ νὰ προσκυνήσῃ στὸν τάφο τῆς Μητέρας του ὰ σκορπίσῃ ἐπάνω του λίγα ἄνθη.

Ἂν ὅμως ἔχουμε τὴν εὐτυχία νὰ βρίσκεται μαζί μας ἡ **Μη-**, τότε ἂς τῆς φιλήσουμε μ' εὐλάβεια τὸ χέρι, κι' ἂς τὸ βρέξουμε να καφτερὸ δάκρυ εὐγνωμοσύνης. Αὐτὸ τῆς ἀρκεῖ. Δὲν ζητάει οτα ἄλλο ὡς ἀντάλλαγμα τῶν πόνων καὶ τῶν κόπων ποὺ ὑπέφερε νὰ μᾶς φέρῃ στὸν κόσμο καὶ νὰ μᾶς μεγαλώσῃ.

Ἡ **Μητέρα**, εἶναι τὸ σύμβολο τῆς ζωῆς, τὸ αἰώνιο σύμβολο, ἀκατάβλητο καὶ ἀναλλοίωτο, ποὺ λάμπει στὸ στερέωμα τῆς ψυχῆς ς καὶ τὴν πλημμυρίζει μὲ τὴν ἀληθινή, τὴ μητρικὴ ἀγάπη. Καὶ πραγατικὰ καμμιὰ γυναίκα στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀγάπη ποὺ ξεχειλίζει ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς Μάννας.

Καὶ ἀποτελεῖ εὐτυχῆ σύμπτωσι, ὅτι ἐφέτος, ἡ παγκόσμιος ἡμέρα τῆς Μητέρας, συνέπεσε στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὸ πανηγυρικὸ γεγονὸς τῶν γάμων τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας καὶ τοῦ Πρίγκιπος Δὸν Χουὰν Κάρλος τῆς Ἱσπανίας.

Ὅλοι ὅμως οἱ Ἕλληνες στρέφουν τούτη τὴ στιγμὴ τὴ σκέψι πρὸς τὴν εὐτυχισμένη Μητέρα, τὴν Α. Μ. Βασίλισσα Φρειδερίκη, ποὺ

ὅπως ὅλες οἱ μητέρες πόνεσε, ἔννοιωσε ἀγωνίες καὶ ἔδωσε τὴν ψυχή της γιὰ τὰ παιδιά της, ποὺ εἶναι παιδιὰ καὶ ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ἔτσι ὁ ἑορτασμὸς τῆς **Μητέρας** πῆρε φέτος στὴν Ἑλλάδα τὸν πανηγυρικώτερο χαρακτῆρα ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ.

Μιὰ μητέρα, σὰν ὅλες τὶς Μητέρες, ἡ Βασίλισσά μας, παραδίδει, στολισμένη νύφη, τὴν κόρη της στὸ νέο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ νοιώσῃ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ θὰ δημιουργήσῃ νέα οἰκογένεια.

Ἂς εὐχηθοῦμε ὅλοι νὰ εὐτυχήσουν οἱ ὑψηλοὶ νεόνυμφοι καὶ νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῶν Λαῶν τους καὶ τῶν γονέων τους.

Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι σήμερα, σ' ὅλο τὸν κόσμο, ψάλλουν ὕμνους στὴ **Μητέρα** τῆς ὁποίας ἡ ἀγάπη εἶναι ὄχι μόνον ἀπέραντη ἀλλὰ καὶ ἡ μόνη ἁγνή.

Ἰδιαίτερα οἱ Χριστιανικοὶ Λαοὶ ὑμνοῦν τὴ **Μητέρα** ἐκείνη, ποὺ τὸ στῆθος της θήλασε ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, ὑμνοῦν τὴν **ΠΑΝΑΓΙΑ**.

Εἶναι ἄφθαστες οἱ εἰκόνες ποὺ ὁ ἐκκλησιαστὴς δίνει γιὰ τὴ **Μητέρα — Παναγία**, ὅταν χαιρετᾷ στὸ πρόσωπό της, Ἐκείνη, ποὺ ἐνεσάρκωσε τὸ Θεάνθρωπο καὶ ὑπέφερε τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπη της πρὸς Αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀνταναπλοῦσε ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Χαῖρε ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς·
Χαῖρε βάθος δυσθεώρητον καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις·
Χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἑτοιμάζεις.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια·
Χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Καὶ ὅταν ἡ κακότης τῶν ἀνθρώπων καθήλωσε στὸ Σταυρὸ τὸ δάσκαλο τῆς Ἀγάπης, ἡ καρδιὰ τῆς **Παναγίας** σπαράζει καὶ ξεσπάει ὁ θρῆνος.

Ὦ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον ποὺ ἔδυ σου τὸ κάλλος;
Ὦ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτει;

Ἀλλὰ τὸ Σταυρικὸ θάνατο καὶ τὴν ταφὴ ἐπισφραγίζει ἡ **Ἀνάσταση**, κι' ἔτσι ἡ ἀγάπη τῆς Μητέρας βγῆκε νικήτρια καὶ τὸ χαρμόσυνο σάλπισμα ἀντήχησε σ' ὅλο τὸν κόσμο.

«Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ Νεκρῶν»

Ἡ ἀγάπη τῆς Μητέρας πότισε ὡς τὰ κατάβαθα τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ της, **τοῦ Χριστοῦ**, καὶ ἔγινε ἀγάπη παγκόσμια, ἔγινε ἡ βάση τῆς Θρησκείας μας, ἡ βάση τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΙ ΑΥΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. **ΚΩΝ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

«Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ συνελθόντος ἐν Ἀθήναις συνεδρίου Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς καὶ τῆς ὀργανωθείσης ἑβδομάδος «Ψυχικῆς Ὑγείας», δημοσιεύομεν ἐπίκαιρον ἄρθρον τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Κωνσταντινίδου.

Κατὰ τὰς συζητήσεις τοῦ συνεδρίου διεπιστώθη ὅτι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος λόγῳ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἰς τὸν τομέα τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐναρμονισθῇ ὁ ψυχικός του κόσμος πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ τὶς ἰδιαίτερες ἀνάγκες τούτου καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἰσορροπία καὶ ἡ ἠρεμία τῶν ψυχικῶν ἐν γένει ἐκδηλώσεων καὶ ἄλλων ἐνεργειῶν αὐτοῦ».

Ν.Α.

Ὡς ἡ ὑγιεινὴ τοῦ σώματος σκοπὸν ἔχει τὴν προφύλαξιν ἀπὸ τῶν σωματικῶν βλαβῶν, οὕτω καὶ ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ψυχικῶν τοιούτων. Σκοπὸς ὑγιεινῆς εἶναι ἡ ψυχικὴ ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ ἡ σωματική. Λέγοντες ψυχικὴ ὑγεία νοοῦμεν τὴν ψυχοσωματικὴν ἐκείνην κατάστασιν καθ' ἣν ὑπάρχει τὸ αἴσθημα τῆς εὐεξίας καὶ ἡ ὁποία ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὴν ὁμαλὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἐπιζητεῖ νὰ προφυλάξῃ ταύτην ἀπὸ τῶν βλαβῶν. Τοῦτο δὲ ἐφ' ὅσον νοοῦμεν τὸν ἄνθρωπον ὡς μεμονωμένον βιολογικὸν ὄν, ὁπότε ἡ τοιαύτη ὑγιεινὴ εἶναι ὑγιεινὴ τοῦ ἀτόμου.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐν ταυτῷ καὶ μέλος ἑνὸς κοινωνικοῦ συνόλου καὶ ἔχει δημιουργήσει γενικωτέρους ὅρους ζωῆς, ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ὡς καὶ ἡ ὑγιεινὴ καθόλου εἶναι καὶ κοινωνικὴ ὑγιεινὴ καὶ περιλαμβάνει καὶ τὰς κοινωνικὰς ἐκείνας προϋποθέσεις, αἵτινες ἐπίσης εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ψυχικὴν ὑγείαν τοῦ ἀτόμου. Οὕτω ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἀποβλέπει εἰς τὸ ὅλον τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῆς βιολογικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς του ὑποστάσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν εἶναι ὑγιεινὴ τοῦ ἀτόμου, τῆς ὁμάδος, τοῦ λαοῦ, τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ πολιτισμοῦ ἐν γένει.

Γνωρίζομεν ἐξ ἑτέρου ὅτι δὲν ὑπάρχει μόνον ὑγιὴς κατάστασις τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας. Ὑπάρχουν καὶ παθολογικαὶ καταστάσεις αὐτῶν. Διὰ τοῦτο ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἀποβλέπει καὶ εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ κακοῦ εἴτε τοῦτο ἐντοπίζεται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄτομον εἴτε εὑρίσκεται εἰς τὸ εἶδος τῆς κοινωνικῆς του διαβιώσεως, δηλαδὴ τὴν ὁλότητα, ὁπότε ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἐπιλαμβάνεται καὶ τῶν προβλημάτων τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους. Τοιαῦτα προβλήματα ἀπησχόλησαν τὸ Διεθνὲς Συνέδριον ψυχικῆς ὑγείας τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸ ἔτος 1948.

Ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν προσπάθειαν τῆς διατηρήσεως τῆς ὑγείας ἢ ἀποκαταστάσεως ταύτης τοῦ τε ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας, εἶναι οὐσιαστικῶς παναρχαία ὡς ὅλαι αἱ ἐπιστῆμαι. Τὸ πάλαι, οἱ νομοθέται, οἱ ἱερεῖς, οἱ φιλόσοφοι, καθιέρουν νόμους καὶ κανόνας συμφώνως πρὸς τοὺς ὁποίους ἠδύνατο νὰ ἐποικοδομηθῇ ἡ καλῶς νοουμένη ὑγιὴς ζωή. Συνίστων π.χ. ψυχικὴν ἠρεμίαν, κυριαρχίαν τῆς λογικῆς ἐπὶ τῶν παθῶν καὶ ἐνστίκτων κλπ.

Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ προσέλαβεν ἐπιστημονικὴν κατοχύρωσιν δι' ἐπιστημονικοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν καὶ ἐνηρμονίσθη πρὸς τὰ δεδομένα τῶν ἄλλων σχετικῶν ἐπιστημῶν, αἵτινες καθώρισαν τοὺς μηχανισμοὺς λειτουργίας τῆς ψυχῆς καὶ τὰς ἐνδεχομένας παρεκκλίσεις καὶ διαταραχὰς αὐτῆς ἐξ αἰτίων ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο θέλω νὰ παρεμβάλω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὴν ζωὴν εὑρίσκεται ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐν μέσῳ ἑλλοχευουσῶν παντοίων ἐχθρικῶν δυνάμεων, αἵτινες θέτουν εἰς κίνδυνον τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν του. Διὰ μὲν τὸ σῶμα οἱ κίνδυνοι προέρχονται π.χ. ἐκ τῶν μικροβίων, τῶν φυσικῶν δυνάμεων κ.ἄ. Βλέπομεν δὲ ὅτι ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυστασίας ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει καὶ μίαν ἱστορίαν νοσολογικὴν (ἀσθενεῖ ἐκ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς νόσου, βλάπτεται εἰς τὴν σωματικήν του ὑπόστασιν ἢ ἀποθνήσκει προώρως. Ἀπὸ ψυχικῆς ἀπόψεως πλεῖστοι εἶναι οἱ κίνδυνοι ψυχικῶν βλαβῶν. Τὸ περιβάλλον ἐγκρῦπτον ἐχθρικοὺς παράγοντας δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ὁμαλὴν ψυχικὴν ἐξέλιξιν καὶ νὰ δημιουργήσῃ ψυχικὰς ἀνωμαλίας, ἐλαφρὰς ἢ βαρείας διαταραχὰς τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου. Ἀπὸ ψυχικῆς δηλαδὴ πλευρᾶς τὸ ἄτομον ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυστασίας του καὶ τῶν ὅρων ἐξωτερικῆς (κοινωνικῆς) ζωῆς ἐνδέχεται ἐπίσης νὰ ὑποστῇ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, νὰ βλαβῇ ὀλίγον ἢ πολύ, προσωρινῶς ἢ μονίμως ἢ νὰ καταλήξῃ εἰς τὸν ψυχικὸν θάνατον. Πρὸς τὴν τοιαύτην μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου ἀντιπαλαίει ἡ ἰατρικὴ ἐν γένει, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ψυχικὴ ὑγιεινή. Ἡ τελευταία αὕτη γνωρίζουσα τὴν ὁμαλὴν ψυχικὴν ἐξέλιξιν καὶ τὰς δυσμενεῖς ἐπιδράσεις διά τε τὸ ἄτομον καὶ τὴν κοινωνίαν καὶ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν γένεσιν τῶν ψυχικῶν διαταραχῶν, νὰ προλάβῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ ταύτας. Περαιτέρω ἐπεκτείνεται εἰς γενικωτέραν ἀντίληψιν περὶ τῆς διαμορφώσεως ὑγιοῦς τρόπου ψυχικῆς ζωῆς ὑπὸ ἔννοιαν περιλαμβάνουσαν ὅλα τὰ προβλήματα αὐτῆς, ὡς ἑκάστοτε διαμορφοῦνται ταῦτα καὶ τὰ ὁποῖα ποικίλουν ἀπὸ περιπτώσεως εἰς περίπτωσιν, ἀναλόγως τῆς μορφώσεως, τῆς κοινωνικῆς τάξεως, τῆς χώρας, τῆς φυλῆς κ.ο.κ. Διάφορον π.χ. περιεχόμενον ψυχικῆς ὑγιεινῆς ὑπάρχει ἀπὸ περιπτώσεως εἰς περίπτωσιν καὶ ἀπὸ λαοῦ εἰς λαὸν (Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν λαῶν). Ἀλλὰ δι' ἁπάσας τὰς περιπτώσεις σκοπὸς αὐτῆς εἶναι «ἡ διατήρησις τοῦ ἀτόμου, ἡ ἀνάπτυξις αὐτοῦ, ἡ προσαρμογὴ πρὸς τὸ περιβάλλον, ἡ ἐνεργὸς ἔνταξις εἰς τὴν διδομένην κοινωνικὴν συγκρότησιν, ἐφ' ὅσον αὕτη ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὸν ὑγιᾶ πολιτισμόν».

Ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ εἶναι ἄθροισμα γνώσεων, αἵτινες προέκυψαν ἐκ τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐμπειρίας τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν π.χ. τῆς γενικῆς ἰατρικῆς, τῆς ψυχιατρικῆς, τῆς φυσιολογίας, τῆς ψυχολογίας, τῆς ἐγκληματολογίας, τῆς κοινωνιολογίας, τῆς παιδαγωγικῆς, τῆς θεολογίας, τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἠθικῆς κ.ο.κ. Ἔχει ὅμως κυρίως ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἰατρικήν, ἰδίως τὴν ψυχιατρικήν. Ἐξ ὅλων τούτων λαμβάνει στοιχεῖα διότι πᾶσαι αὗται σκοπὸν ἔχουν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ὑγιᾶ αὐτοῦ διαβίωσιν. Ἤδη δὲ διεμορφώθη εἰς ἀνεξάρτητον ἐπιστημονικὸν κλάδον, ὅστις θέτει ἰδίους σκοποὺς καὶ ὁ ὁποῖος πρὸ παντὸς ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν πάσης πραγματικῆς ἐπιστήμης, νὰ δύναται νὰ προβλέπῃ τὰ μέλλοντα νὰ προκύψουν.

Παρὰ τὴν σχετικὴν ἀνεξαρτησίαν της, ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ δὲν ἀποτελεῖ εἰσέτι ἴδιον κλάδον τῆς ἰατρικῆς, ἰδίαν τουτέστιν εἰδικότητα. Ὑπάρχουν ἀντιρρήσεις ὅτι δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἴδιον κλάδον. Εἶναι ἐν τούτοις βέβαιον, ὅτι ἵνα ἀντιμετωπίσῃ τις τὰ προβλήματα τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς ἀπαιτοῦνται γνώσεις πολυποίκιλαι ἐκ πολλῶν ἄλλων περιοχῶν γνώσεως. Ταύτας κατέχουν ὡς θὰ ἴδωμεν ἐπιστήμονες ἀσχολούμενοι εἰδικώτερον περὶ τὰ τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς ζητήματα.

Εἶναι βέβαιον ὅτι τὴν ψυχικὴν ὑγιεινὴν ἀσκεῖ πᾶς ἰατρὸς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἰατρικοῦ του ἔργου (διὰ καταλλήλων συμβουλῶν καὶ προτροπῶν, δι' ἐνθαρρύνσεων, διαφωτίσεως, συστάσεως ἀλλαγῆς περιβάλλοντος κ.τ.λ.).

Ἄνθρωποι μὲ πολλὴν πεῖραν τοῦ κόσμου, δύνανται νὰ παράσχουν συμβουλὰς ψυχικῆς ὑγιεινῆς. Ἐπίσης καὶ πᾶς ἐπιστήμων ἔχων ὡς ἔργον τὴν μέριμναν διὰ τοὺς συνανθρώπους του, ἀσκεῖ ψυχικὴν ὑγιεινήν, ἤτοι ὁ διδάσκαλος, ὁ παιδαγωγός, ὁ θεολόγος, ὁ δικαστής, ὁ ἱερεύς.

Ὡς γνωστὸν οἱ ἱερεῖς εἰς οὓς πλεῖστοι καταφεύγουν διὰ τὰ ψυχικά των προβλήματα, εἶναι σημαντικοὶ φορεῖς τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς. Εἰς παλαιοτέραν ἐποχήν, καθ' ἣν ἡ ζωὴ ἐκυριαρχεῖτο σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν θρησκείαν, οἱ ἱερεῖς ἦσαν οἱ μόνοι παρέχοντες ψυχικὴν ὑγιεινήν. Νῦν ἡ ψυχολογία καὶ ἡ ψυχοπαθολογία ἔχουσι τὸν κύριον λόγον εἰς τὰ ζητήματα παροχῆς βοηθείας εἰς τὴν πληθὺν τῶν ἀνθρώπων οἵτινες δεινοπαθοῦν ψυχικῶς. (Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἡ θρησκευτικὴ βοήθεια, ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ψυχικὴν ὑγιεινήν. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις εἶναι αὕτη περισσότερον ἐνδεδειγμένη ἢ ἄλλο τι καὶ ἡ διευθέτησις τῶν πραγμάτων σχετικῶς πρὸς τὴν θρησκευτικότητα εἶναι ὁ μόνος τρόπος διορθώσεως τοῦ κακοῦ).

Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις ὧν τὰ προβλήματα δὲν δύνανται νὰ ἀντιμετωπισθοῦν, εἰ μὴ διὰ γνώσεων βαθειῶν καὶ εἰδικῶν ψυχολογικῶν καὶ ψυχιατρικῶν αἵτινες κατέχονται ὑπὸ ἐπιστημόνων εἰδικῶν περὶ τὴν ψυχικὴν ὑγιεινήν.

Ἡ κατευθυντήριος γραμμὴ τῆς ἰατρικῆς εἶναι ὡς γνωστὸν ἡ προφύλαξις. Εἰς τὸ πεδίον τῆς ψυχικῆς ὑγείας δὲν ἔχει προωθηθῇ ἡ ἀντίληψις αὕτη, οὐδὲ ὁ ἰατρὸς ἐν γένει ἔχει τὴν μόρφωσιν καὶ τὰς γνώσεις, αἵτινες ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ψυχικὴν ὑγιεινήν. Μεγάλην ἀξίαν ἔχουσιν ἐν τῷ προκειμένῳ αἱ γνώσεις περὶ τοῦ τρόπου γενέσεως ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ αἱ περὶ ψυχοθεραπείας γνώσεις. Ἐπίσης ἡ διαπίστωσις ὅτι πολλαὶ παθολογικαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀτόμου, προκύπτουν ἐκ ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν· οὕτω φερ' εἰπεῖν ὁ ἀλκοολισμὸς ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῆς ὑγιεινῆς δέον νὰ ἐξηγηθῇ καὶ κατανοηθῇ ὡς ἐκδήλωσις ψυχικῆς τινὸς ἀνωμαλίας λόγῳ τῆς ὁποίας καταντᾷ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀνάγκην χρήσεως οἰνοπνεύματος πρὸς ἄρσιν τῆς ψυχικῆς ἐντάσεως καὶ ἠρέμησιν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνοψίζομεν ὅτι ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἀντλεῖ ἐκ πολλῶν ἐπιστημονικῶν κλάδων τὰ δεδομένα αὐτῆς. Εἶτα ὅτι ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ τείνει νὰ διορθώσῃ οὐ μόνον μεμονωμένην τινὰ βλάβην, ἀλλ' εἰς πολλὰ σημεῖα ἔχει εὐρυτέραν τῆς καθαρᾶς ἰατρικῆς ἀκτῖνα δράσεως καὶ εὐρύτερον περιεχόμενον, περιλαμβάνουσα εἰς ἐξέτασιν τὴν ὅλην προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου καὶ τοὺς ὅρους ζωῆς αὐτοῦ, ἐν συνεχείᾳ ὅτι ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ὑγιᾶ ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἐνδεχομένως μέλλοντα νὰ ὑποστῇ ψυχικὰς βλάβας καὶ πρὸς τὸν ἤδη ψυχικῶς κατά τινα τρόπον πάσχοντα.

Ἐφ' ὅσον ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἀπευθύνεται καὶ πρὸς τὸν ὑγιᾶ, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ προφύλαξις ἀπὸ ψυχικῶν βλαβῶν καὶ ἡ πρόληψις αὐτῶν εἶναι ἐκ τῶν σημαντικῶν ἀποστολῶν τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς, ὡς ἄλλως τοῦτο ἔχει καθιερωθῇ διὰ τὴν ὑγιεινὴν καὶ τὴν ἰατρικὴν ἐν γένει. Ἡ προφύλαξις ὅμως δὲν εἶναι εὔκολον ζήτημα, διότι δὲν εἶναι εὐχερὲς νὰ προΐδῃ τις καὶ νὰ συλλάβῃ τὴν γένεσιν, τῶν πρώτων ἐλαφρῶν καὶ ἀνεπαισθήτων ψυχικῶν βλαβῶν ἐξ ὧν θὰ προέλθῃ τὸ ἐμφανὲς κακόν. Ἐν τούτοις ἡ ἀξία τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς κατοχυροῦται διὰ τῆς τοιαύτης ἱκανότητος νὰ προβλέπῃ δηλαδὴ καὶ νὰ προλαμβάνῃ τὸν κακὸν ἐν τῇ γενέσει αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο δέον νὰ ἐφαρμόζηται ὅσον ἐνεστι ἐγκαιρότερον. Ἐν τοῖς προκειμένοις ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχῃ τις πρὸ ὀφθαλμῶν, εἶναι αἱ πρωιμόταται ἐκδηλώσεις ἐπικειμένης ψυχικῆς διαταραχῆς. Διὰ τὸν ἐνήλικα ἡ φροντὶς δύναται ἐν πολλοῖς νὰ περιορισθῇ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ πάσχον ἄτομον. Προκειμένου ὅμως περὶ παιδίου, ἡ ὑγιεινὴ δέον νὰ περιλάβῃ καὶ τὸ περιβάλλον τῆς οἰκογενείας ἐξετάζουσα ἐὰν τοῦτο εἶναι ψυχικῶς ὁμαλὸν ἢ οὐ καὶ κατὰ πόσον χρήζει καθάρσεως. Γνωρίζομεν δὲ ὅτι πλεῖσται ψυχικαὶ ἀνωμαλίαι τοῦ ἐνηλίκου ἔχουσι τὴν ρίζαν των εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μεθ' ὅλων τῶν συναφῶν, ἤτοι τῆς ἀνθυγιεινῆς διαβιώσεως, τῆς κακῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ τόσων ἄλλων. Οὕτω αἱ νευροπάθειαι, αἱ νευρώσεις, αἱ δυσαγωγικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀποδίδουν συνήθως ἐνηλίκους μὲ τὰς αὐτὰς νοσηρὰς ἐκδηλώσεις, μὲ ἀνώμαλον χαρακτῆρα καὶ παντοίας ψυχοπαθητικὰς παρεκκλίσεις. Αἱ ἀρχικαὶ δηλαδὴ παθολογικαὶ ψυχικαὶ ἀντιδράσεις δύνανται νὰ καταστῶσι μόνιμοι καὶ νὰ

ἀποτελέσουν μονίμους ψυχικὰς ἀνωμαλίας καὶ διαταραχάς. Ἐν τῷ προκειμένῳ τὸ ἄριστον εἶναι νὰ διατηρήσωμεν ψυχικῶς ὑγιὲς τὸ παιδίον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀνώμαλον νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν ὑγείαν. Ὁ ρόλος τοῦ παιδιάτρου ἐνταῦθα εἶναι λίαν σημαντικὸς καὶ δέον οὗτος, ὡς ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ παιδὶ καὶ τὸ περιβάλλον αὐτοῦ, νὰ ἀσκήσῃ ἐντόνως καὶ εὐρέως τὴν ψυχοϋγιεινήν του δρᾶσιν.

Τὸ εὐρὺ πεδίον δράσεως τῆς ψυχικῆς ὑγιεινῆς εἶναι ἐν πρώτοις αἱ ἀνωμαλίαι τοῦ χαρακτῆρος, εἶτα αἱ ψυχογενεῖς λειτουργικαὶ διαταραχαὶ τῶν ὀργάνων. Ἐν συνεχείᾳ ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν παθήσεως καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ὀργανικὰς νόσους. Γνωστῆς οὔσης τῆς ψυχοφυσικῆς ἑνότητος τοῦ ὀργανισμοῦ σχεδὸν εἰς πᾶσαν νόσον, ὑπάρχουν ψυχικοὶ παράγοντες χρῄζοντες ἀντιμετωπίσεως ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῆς ὑγιεινῆς. Ἐκτὸς τούτου δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ ψυχικὸς παράγων ὡς αἰτίας ὀργανικῆς διαταραχῆς καὶ ἀλλοιώσεως π.χ. ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασις ὡς ἐκδήλωσις ψυχικῆς ἐντάσεως καὶ ἄλλα. Περαιτέρω ἔχει τὴν θέσιν της καὶ ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ καὶ ἐκεῖ ὅπου ὡς ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι δύναται νὰ δράσῃ π.χ. εἰς τὸ κληρονομικῶς ἐπιβεβαρημένον ἄτομον, ἐπίσης τὸ σωματικῶς ὑπὸ οἱανδήποτε ἔννοιαν μειονεκτικὸν ἢ ψυχοπαθητικῶς προδιατεθειμένον. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ θὰ ὑποδείξῃ ποία ἡ ἀκολουθητέα διαμόρφωσις τῆς ζωῆς τοῦ τοιούτου ἀτόμου, ὥστε νὰ μὴν ἀναπτυχθοῦν ψυχικαὶ ἀνωμαλίαι καὶ διαστροφαὶ τοῦ χαρακτῆρος. Ἂς τονισθῇ σχετικῶς ὅτι δι' ἑκάστην περίπτωσιν δὲν γνωρίζομεν ἐπακριβῶς πόσαι καὶ ποῖαι ἐκ τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων ὀφείλονται εἰς τὸν γονότυπον (δηλαδὴ εἰς κληρονομικὴν μᾶζαν) καὶ ποῖαι εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος, δηλαδὴ εἰς τὰ λεγόμενα ψυχικὰ τραύματα. Συνήθως ἐκ τῆς συναλλαγῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ παράγοντος μέλλει νὰ προκύψῃ ψυχική τις ἀνωμαλία καὶ διαστροφὴ τοῦ χαρακτῆρος. Ἐπομένως ἐπιβάλλεται ἡ ἀντιμετώπισις αὐτῆς οὐχὶ κατὰ μοιραῖον τρόπον ἀδρανοῦς συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ ὑπὸ ἐνεργὸν προσπάθειαν διορθώσεως τῶν κακῶς κειμένων. Ἄλλωστε ὅ,τι ἀνώμαλον διαπιστοῦται εἰς ὡρισμένην ἡλικίαν δυνατὸν νὰ μὴ διατηρηθῇ καὶ εἰς τὴν μετέπειτα ἡλικίαν, τούτου διορθουμένου εἴτε δι' ἐσωτερικῆς μεταβολῆς, εἴτε μεταβολῆς τῶν ἐξωτερικῶν ὅρων ζωῆς, εἴτε ἀμφοτέρων. Ἐπομένως ἡ ψυχικὴ φροντὶς καὶ μέριμνα, εἶναι τὶ ἀναπόσπαστον καὶ ἐπιβεβλημένον καὶ διὰ τὴν πρόληψιν καὶ θεραπείαν τῶν ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ ἐν πολλοῖς καὶ διὰ τὴν εὐνοϊκωτέραν ἐξέλιξιν καὶ αὐτῶν τῶν σωματικῶν νόσων. Τελικῶς ἂς ὑπομνησθῇ ὅτι ἡ σωματικὴ θεραπεία ἀποκαθιστᾷ τὴν ψυχικὴν ὑγείαν καὶ ἡ ψυχικῶς ὑγιεινὴ κατάστασις προάγει τὴν σωματικὴν θεραπείαν.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω γενικὰ περὶ ψυχικῆς ὑγιεινῆς, ἔχομεν νῦν νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ αὐτῆς διαφέρει ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τοῦ ἀτόμου. Οὕτω ἔχομεν ψυχικὴν ὑγιεινὴν τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας, τῆς σχολικῆς ἡλικίας καὶ δὴ τῆς ἀρχικῆς τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ὑγιεινὴν τῆς ὡρίμου ἡλικίας (τοῦ ἐνήλικος) καὶ τῆς γεροντικῆς ἡλικίας (τοῦ γέροντος).

Δὲν πρόκειται νὰ ὑπεισέλθω εἰς λεπτομερείας δι' ἑκάστην φάσιν τῆς ἡλικίας τοῦ ἀτόμου μὲ τὰ διάφορα προβλήματα ἑκάστης, ἅτινα χρῄζουν ἰδιαιτέρου ἕκαστον χειρισμοῦ. Διὰ τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν σημαντικὸν εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς ἀποφυγῆς ψυχικῶν βλαβῶν δι' ἐφαρμογῆς ὀρθῆς διαπαιδαγωγήσεως. Διὰ τὴν ὁμαλὴν ψυχικὴν ἐξέλιξιν τοῦ παιδιοῦ, σχετικὰ εἶναι ἡ σχέσις διαπαιδαγωγοῦντος καὶ διαπαιδαγωγουμένου, ἡ ἀντιμετώπισις τῆς φάσεως τοῦ πείσματος τοῦ παιδιοῦ καὶ τῶν ἀταξιῶν αὐτοῦ, τῆς ἐπιβολῆς τῆς καθαριότητος, τῆς τιμωρίας καὶ τόσων ἄλλων προβλημάτων.

(Συνεχίζεται)

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ, ὑποβάλλουν ἐκ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τὰς θερμοτέρας εὐχὰς δι' ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἔθνους.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΥ

Ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'
κ. **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥΖΕΝΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

12. Ὁ ρόλος τοῦ τύπου εἰς τὰς σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ.
13. Συμπεράσματα.

***

12. Ὁ ρόλος τοῦ τύπου εἰς τὰς σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ.

Πηγὴ λίαν σοβαρὰ ἀσκοῦσα τεραστίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ εἶναι ὁ τύπος.

Ἔχουν γραφῆ καὶ ἔχουν λεχθῆ πάρα πολλὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ὁ τύπος ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης.

Τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἔχει εὑρυνθῆ τὰ μέγιστα καὶ ἡ ἐφημερὶς συναντᾶται εἰς χεῖρας ὅλων ἀπὸ τοῦ πλέον μορφωμένου μέχρι τοῦ ἁπλοῦ ἐργάτου καὶ τοῦ ἀγρότου, ὁ ὁποῖος δίδει πολλάκις ἐντελῶς παιδικὴν πίστιν εἰς αὐτήν. «Τὸ εἶδα γραμμένο στὴν ἐφημερίδα» ἀκούεται νὰ λέγεται ἀπο πολλούς.

Ὁ χρονογράφος τῆς ἐφημερίδος «Βῆμα» τῆς 22-3-61, σχολιάζων ἐπιστολὴν ἀναγνώστου ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδος πρὸς αὐτήν, εἰς ἣν παρεκάλει τὴν ἐφημερίδα νὰ μὴ διακόψῃ τὴν ἀποστολήν της καὶ ὅτι θὰ ἐξόφλει τὴν συνδρομήν του συντόμως, ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς. «Τὸ γράμμα τοῦ γεωργοῦ μᾶς δίνει νὰ καταλάβουμε τὸν ὄγκο τῆς εὐθύνης ποὺ βαραίνει τοὺς ἀφανεῖς καὶ ἐπιφανεῖς ἐργάτες τοῦ τύπου. Δὲν ἐρευνᾷ αὐτός, πιστεύει.

Σκύβει στὸ κείμενο μὲ τὴν εὐλάβεια ποὺ ἔσκυβαν οἱ Ἑβραῖοι στὴν πλάκα τοῦ Μωϋσέως.

Καταλαβαίνετε, κύριοι συνάδελφοι, πιὰ φωτιὰ κρατᾶμε. Καταλαβαίνετε πόση καθαρὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ πόσο ἀγνὴ ἡ διάθεσις, ὅταν παίρνουμε στὰ χέρια τὸ δαυλὸ αὐτὸ ποὺ ὅσες δυνατότητες ἔχει νὰ φωτίσῃ ἄλλες τόσες δυνατότητες ἔχει νὰ προκαλέσῃ πυρκαϊά. Ἐπάγγελμα εἶναι ἡ δουλειὰ ποὺ κάνουμε εἶναι ὅμως καὶ λειτούργημα».

Αἱ εὐθῦναι τοῦ τύπου διὰ τοῦτο εἶναι μεγάλαι ὡς ἐκ τῆς δυνάμεώς του νὰ κατευθύνῃ τὸ κοινόν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς περιφήμου ὑποθέσεως τῆς δολοφονίας τοῦ σιδηροδρομικοῦ Πεπὲ ὑπὸ τοῦ Χατζηχρήστου, διὰ τὴν ὁποίαν μερικαὶ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν ρυπαρότητας καὶ ἀναισχύντους λεπτομερείας περὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν κατεδίκασε τὴν ἐλευθέραν ταύτην τακτικὴν ὡρισμένων ἐφημερίδων καὶ διεδήλωσεν ὅτι ὁ δημοσιογράφος ὀφείλει νὰ προάγῃ τὴν κοινωνίαν νὰ ἐκτελῇ τὸ ἔργον ὡς ὑψηλὴν ἀποστολὴν καὶ ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι «τὸ σημειωθὲν θλιβερώτατον φαινόμενον τῆς ἀχαλινώτου καὶ ἐπιβλαβοῦς δημοσιότητος θὰ καταστήσῃ τὰς τρεῖς καθιερωμένας ἐξουσίας Ἐκτελεστικὴν-Νομοθετικὴν-Δικαστικὴν περισσότερον ἀποφασιστικὰς καὶ θαρραλέας ἐναντι τῆς λεγομένης τετάρτης ἐξουσίας τοῦ τύπου».

Ἡ στενὴ συνεργασία Ἀστυνομίας μετὰ τῶν δημοσιογράφων ἀποτελεῖ πολύτιμον στοιχεῖον βοηθείας διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἐγκλήματος ἢ καὶ τὴν παρεμπόδισιν ἀκόμη τοιούτου. Εὐνόητον ὅτι ἡ συνεργασία αὕτη δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀποβαίνῃ ἐπιζημία διὰ τῆς παροχῆς, ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, πληροφοριῶν ἐπιβλαβῶν καὶ δὴ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς χρησιμοποιηθείσας ἀστυνομικὰς μεθόδους.

Ἔχει ὑποστηριχθῆ ὅτι τὸ ἔγκλημα προέρχεται καὶ ἀπὸ μίμησιν καὶ ὅτι ἡ περιγραφή του ὑποβάλλει καὶ δύναται νὰ δημιουργήσῃ μιμητάς. Ἀνεγράφη εἰς τὰς

ἐφημερίδας τελευταίως, ὅτι σοβαρώταται κλοπαὶ κοσμηματοπωλείων διεπράχθησαν εἰς Λονδῖνον κατὰ τὴν μέθοδον «Ρὶ φὶ φὶ» κατ' ἀπομίμησιν τῆς ὁμωνύμου κινηματογραφικῆς ταινίας.

Καὶ παρ' ἡμῖν δὲν εἶναι σπάνιαι αἱ περιπτώσεις, νεαρῶν ἰδίᾳ κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν διάπραξιν ἐγκλημάτων ἠθέλησαν νὰ μιμηθοῦν τὸ πρότυπον ἄλλου κακοποιοῦ, τὸν ὁποῖον αἱ ἐφημερίδες ἡρωοποίησαν.

Αἱ σχέσεις 'Αστυνομίας καὶ τύπου εἶναι λίαν ἐνδιαφέρουσαι. Καθημερινῶς ἀναγράφονται συμβάντα μεταξὺ 'Αστυνομίας καὶ κοινοῦ. Τὰ ἀναγραφόμενα ἀποτελοῦν μίαν ἐνδιαφέρουσαν «διαφήμισιν» διὰ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ κῦρος τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

'Ο τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ τύπος ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀστυνομικὴν δραστηριότητα καὶ τὸ πρῖσμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ταύτην, τὰ σχόλια ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῆς ἱκανότητος τῆς 'Αστυνομίας δύνανται σοβαρῶς νὰ ὠφελήσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ θέσουν ἐν κινδύνῳ τὸ κῦρος τῆς 'Αστυνομίας καὶ νὰ δημιουργήσουν ρῆγμα εἰς τὰς σχέσεις 'Αστυνομίας καὶ κοινοῦ.

"Απαντες ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐφημερίδων, γνωρίζομεν τοῦτο. Αἱ ἐφημερίδες, τῆς ἀριστερᾶς ἰδίως, κατὰ σύστημα παραποιοῦν τὰ γεγονότα εἰς βάρος τῆς 'Αστυνομίας, ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν των τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης τακτικῆς των.

"Ολοι ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τὰ σχόλια τῶν ἐφημερίδων ἐξ ἀφορμῆς ἐγκλημάτων ὡς τοῦ Χαϊδαρίου, Νέας Σμύρνης, Θεσσαλονίκης. Λίαν δυσμενῆ ὑπῆρξαν τὰ σχόλια ταῦτα φθάνοντα μέχρι τοῦ σημείου νὰ κατηγοροῦν τὰ Σώματα 'Ασφαλείας δι' ἀνικανότητα. 'Η ἐφημερὶς «Καθημερινή» τῆς 3-11-59, εἰς σχόλιόν της, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐγκλήματος Χαϊδαρίου, ἀναγράφει τὰ ἑξῆς. «"Ο,τι ὅμως ἀπασχολεῖ κυρίως τὴν δημοσίαν γνώμην εἶναι τὸ ἀτύχημα τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν νὰ μὴ κατορθώσουν νὰ ἀνιχνεύσουν τὰ μεγάλα ἐγκλήματα παρὰ τὸν πολὺν χρόνον ποὺ παρῆλθε. Τὰ αὐτὰ Σώματα εἰς ἄλλας ἐποχὰς πρὸ τοῦ πολέμου καὶ ὅταν ἐπάλαιον ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου καὶ μὲ τὸν συμμοριτισμὸν—εἶχον ἐπιτύχει θαύματα εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀσφάλειαν εἶναι δὲ τόσον λαμπρὰ ἡ παράδοσίς των, ὥστε καὶ οἱ ξένοι ἀκόμη νὰ τὰ θαυμάζουν».

'Ομοίως ἐξ ἀφορμῆς ἐπεισοδίων τὰ ὁποῖα ἔγιναν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Γήπεδον μεταξὺ φιλάθλων καὶ ἀστυνομικῶν περὶ τὰ τέλη 'Ιουλίου 1959 καὶ καθ' ἃ ἐπεισόδια οἱ ἀστυνομικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν κλόμπς, πάλιν βίαια σχόλια ἐγράφησαν εἰς τὸν τύπον ἐναντίον τῆς 'Αστυνομίας.

"Οταν ἐτηρήθη ἀπόλυτος τάξις κατὰ τὸν ἀγῶνα 'Ολυμπιακοῦ-Μίλαν, ὀλίγον ἀργότερον, ἤτοι τὴν 13-9-59, εἰς τὸ γήπεδον Καραϊσκάκη, εἰς Πειραιᾶ, δὲν παρέλειψαν νὰ σημειώσουν τὸ γεγονὸς καὶ νὰ ἐπαινέσουν τὴν 'Αστυνομίαν.

'Επίσης εἰς πολλὰς ἄλλας περιπτώσεις ἐπιτυχοῦς ἐκβάσεως μιᾶς ἀστυνομικῆς ὑποθέσεως εἴτε κατὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως, εἴτε κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἐγκλήματος κ.λ.π., ἡ σχετικὴ εἰδησεογραφία τοῦ τύπου δημιουργεῖ ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν.

'Ο τύπος παρουσιάζεται λίαν αὐστηρὸς εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς παρατηρεῖται μία ἄτακτος ἐνέργεια ἑνὸς 'Αστυνομικοῦ.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1959 ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἀστυνόμος, ἐν Πάτραις, ἐπέβαλεν εἰς ἀχθοφόρον τῆς πόλεως «νὰ κύψῃ καὶ νὰ ἀσπασθῇ δημοσίᾳ τοὺς πόδας προσθέτου ἀστυφύλακος». Κατ' ἀρχὰς ἀνεγράφη εἰς τοπικὴν ἐφημερίδα ἡ εἴδησις. 'Αμέσως ὅμως, λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τοῦ θέματος, τὸ παρέλαβον αἱ 'Αθηναϊκαὶ ἐφημερίδες καὶ ἔγραψαν ἐπ' αὐτοῦ ἄρθρα, ἀρθρίδια, χρονογραφήματα διὰ «τὴν τιμὴν τοῦ πολίτου».

Εἶναι πάρα πολλαὶ αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς μία ἐνέργεια τῆς 'Αστυνομίας

ἐπικρίνεται ὑπὸ τοῦ τύπου, ἄλλοτε βεβαίως δεδικαιολογημένως, καὶ ἄλλοτε ἀδικαιολογήτως.

Διάφοροι περιγραφαί, σχέσιν ἔχουσαι μὲ τὴν ἀστυνομικὴν δύναμιν ὡς π.χ. τὸν τρόπον ἐκπαιδεύσεως, τὸν τρόπον λειτουργίας τῶν ὑπηρεσιῶν κλπ. συντελοῦν εἰς τὸ νὰ πληροφορῆται τὸ κοινόν, περὶ τῶν καταβαλλομένων προσπαθειῶν. π.χ. μία ἐργασία δημοσιευθεῖσα πρὸ καιροῦ εἰς τὸ περιοδικὸν «Εἰκόνες» περὶ τοῦ τρόπου λειτουργίας καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Τμήματος «Ἀμέσου Δράσεως» τῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν παρέσχεν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτιμηθῇ ὁ ρόλος τῆς ὑπηρεσίας ταύτης εἰς τὴν τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως.

Ἀπὸ πλευρᾶς Ἀστυνομίας ἀνακοινώσεις εἰς τὸν τύπον ἀστυνομικοῦ περιεχομένου π.χ., περὶ ἀνακαλύψεως δραστῶν ἐγκλημάτων, περὶ βεβαιωθεισῶν παραβάσεων διαφόρων ἀδικημάτων κλπ. συντελοῦν εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ κοινοῦ.

Ὁμοίως διάφοροι ὁδηγίαι τῆς Ἀστυνομίας πρὸς τὸ κοινὸν εἴτε εἰς συγκεκριμένας περιπτώσεις π.χ. κατὰ τὰς τελετάς, εἴτε καὶ γενικαὶ π.χ. μέτρα προφυλακτικὰ ἔναντι κακοποιῶν, ἢ εἰς τὰς περιπτώσεις ἀκατοικήτων οἰκημάτων, ἢ κατὰ τὰς περιπτώσεις μέτρων κυκλοφορίας, κλπ. βοηθοῦν ἀμφότερα τὰ μέρη ἤτοι Ἀστυνομίαν καὶ κοινὸν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ τῆς τηρήσεως τῆς τάξεως.

Ἡ ἐπικοινωνία τῆς Ἀστυνομίας μετὰ τοῦ κοινοῦ διὰ τῆς τελέσεως ὡρισμένων διαλέξεων ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος ἢ διὰ τῆς διδασκαλίας μαθημάτων π.χ. Ἀεραμύνης ἢ Τροχαίας παρ' ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας εἰς διάφορα Σχολεῖα συντελοῦν εἰς τὴν καλυτέραν γνωριμίαν ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ καὶ ἐπιτυγχάνεται μεγαλυτέρα κατανόησις παρ' ἀμφοτέρων.

Γενικῶς συνεργασία καλῆς πίστεως τύπου καὶ Ἀστυνομίας μὲ βαθεῖαν κατανόησιν ἑκατέρωθεν τοῦ μεγάλου ρόλου τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς ἀμφοτέρων, δὲν δύναται παρὰ νὰ ἔχῃ λίαν εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ τύπος ἀλλὰ καὶ τὸ ραδιόφωνον εἶναι σοβαροὶ παράγοντες τοὺς ὁποίους δὲν δυνάμεθα νὰ ἀγνοήσωμεν, ἐὰν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχωμεν ἁρμονικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ κοινοῦ. Ἔχοντες καλὰς σχέσεις μὲ τὸν τύπον θὰ ἐπιτύχωμεν εἰς τὸν τομέα τῶν δημοσίων σχέσεων μετὰ τοῦ κοινοῦ.

13. Συμπεράσματα.

Ὡς συμπέρασμα τῶν ὅσων μέχρι τοῦδε ἀναφέραμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον σημειωτέον εἶναι λίαν εὐρύ, ἐπεκτεινόμενον εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς ἀστυνομικῆς δράσεως καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὰ ἑξῆς.

α) Ἡ Ἀστυνομία, ὡς θεσμός, ἐγεννήθη εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῶν ὠργανωμένων κοινωνιῶν, εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν εἰρηνικὴν συμβίωσιν, τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμὸν τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ βιούντων καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων τοὺς ὁποίους ἡ πλειοψηφία νομοθετεῖ χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ.

β) Ὅτι κατὰ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων της εἶναι φυσικὸν νὰ συναντᾷ ψυχολογικὴν ἀντίδρασιν μερίδος τινὸς τοῦ συνόλου καὶ νὰ ἀντιμετωπίζῃ ὡρισμένας δυσκολίας. Ἀνάγκη νὰ μελετήσωμεν τὰς δυσκόλους περιστάσεις, ὑφ' ἃς συνήθως γίνονται αἱ ἐπαφαὶ κοινοῦ καὶ Ἀστυνομίας καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ συμπεράσματά μας, ὡς πρὸς τὰς ἀκολουθητέας ἀστυνομικὰς μεθόδους.

γ) Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ κοινοῦ, καλαὶ ἢ κακαί, ἐν σχέσει μὲ τὴν Ἀστυνομίαν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ἔκβασιν τῶν ἐπαφῶν μεταξὺ Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ. Τοιαῦται μὴ ἐπαγόμεναι ποινὰς διὰ τὸ δεύτερον δημιουργοῦν εὐνοϊκὴν ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας ἀτμόσφαιραν καὶ ἀποκτᾷ τὴν συμπάθειαν, ἐνῷ αἱ περιέχουσαι ποινὰς ἐπαφαὶ συνηθέστατα δημιουργοῦν ψυχολογικὴν ἀντίδρασιν. Πλὴν τῶν σεσημασμένων κακοποιῶν, οἵτινες εἶναι γνωστοὶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν πολιτῶν μικρὰν μόνον ἐπαφὴν ἔχουν μετὰ τῆς Ἀστυνομίας, ἐκτὸς ἐὰν φέρωνται ἀναμε-

μιγμένοι εἰς ἓν ἀδίκημα. Τὸ ἀδίκημα αὐτὸ δυνατὸν νὰ εἶναι σοβαρᾶς μορφῆς ὡς π.χ. ἑνὸς φόνου, ἢ μὴ σοβαρᾶς ὡς ἑνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ἡ πρώτη αὕτη ἐπαφὴ μετὰ τῆς 'Αστυνομίας θὰ ἀποτελέσῃ ἀποφασιστικὸν παράγοντα διὰ τὴν εἰς τὸ μέλλον συμπεριφορὰν τῶν πολιτῶν ἔναντι τῆς 'Αστυνομίας. Ἡ πεποίθησις τοῦ κοινοῦ περὶ καλῆς ἢ μὴ 'Αστυνομίας θὰ σχηματισθῇ ἐκ τοῦ τρόπου, μεθ' οὗ αὕτη θέλει χειρισθῇ τὴν ἑκάστοτε κατάστασιν.

'Εὰν λόγῳ ἐκτάκτου ἀνάγκης ὁ πολίτης ἐπισκεφθῇ τὴν 'Αστυνομίαν θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ταραχῆς. Ἂς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὸ αὐτοκινητιστικὸν ἀτύχημα. Ὁ ὑπεύθυνος ἀνησυχεῖ διὰ τὸ συμβάν. Ἂν ὁ ἐνεργῶν τὴν ἀνάκρισιν φερθῇ βαναύσως καὶ ἀγενῶς τότε ἡ νευρικότης τοῦ ἀνακρινομένου θὰ αὐξηθῇ ἔτι περισσότερον.

Ὁ ἀστυνομικὸς δέον νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του, ὅτι τὸ πρώτιστον καθῆκον αὐτοῦ εἶναι ἡ δι' ὅλων τῶν μέσων παροχὴ βοηθείας πρὸς τὸ κοινόν. 'Εὰν ἡ πρὸς τὸ κοινὸν συμπεριφορὰ αὐτοῦ εἶναι ἡ ἁρμόζουσα καὶ δείξῃ κατανόησιν τῶν προβλημάτων, ὁ πολίτης θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐγνώμονα καὶ θὰ ἀποκομίσῃ καλὴν ἐντύπωσιν διὰ τοὺς ἀστυνομικούς. Οὗτος θὰ μεταφέρῃ τὰς ἐντυπώσεις του καὶ εἰς ἄλλους πολίτας καὶ οὕτω αἱ καλαὶ σχέσεις μετὰ τοῦ κοινοῦ αἱ δημιουργηθεῖσαι ὑφ' ἑνὸς ἀστυνομικοῦ θὰ ἔχουν ἀγαθὰ ἀποτελέσματα ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς 'Αστυνομίας.

δ) Παρατηρεῖται ἔλλειψις ἐνημερότητος τοῦ κοινοῦ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν 'Αστυνομίαν ὡς καὶ ἄγνοια τούτου ὡς πρὸς τὰς συνθήκας ὑφ' ἃς λειτουργεῖ ὁ θεσμὸς τῆς 'Αστυνομίας. Μέχρι τοῦδε δὲν ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ καταστήσωμεν γνωστὰς τὰς θυσίας καὶ τὰς κοπιώδεις φροντίδας τὰς ὁποίας συνεπάγεται τὸ γεγονὸς νὰ εἶναι τις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κοινωνίας διὰ τὴν προστασίαν τοῦ παιδιοῦ, τὴν βοήθειαν τοῦ γέροντος, τὴν περίθαλψιν τοῦ ἀσθενοῦς, τὴν παρεμπόδισιν τοῦ ἐγκλήματος, ἐν μιᾷ λέξει νὰ καθιστῶμεν σεβαστὸν τὸν νόμον.

'Εκτελοῦμεν ἔργον ὑπομονητικὸν καὶ σιωπηρὸν καὶ ἡ μεγαλυτέρα μας ἱκανοποίησις εἶναι ἡ συνείδησις, ὅτι ἐξεπληρώσαμεν τὸ καθῆκον μας.

Εἶναι βεβαίως προσὸν νὰ ἐνεργῶμεν ἐν πάσῃ μετριοφροσύνῃ, νομίζομεν ὅμως, ὅτι ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἀλλάσσει καὶ τὸ πᾶν ἐξελίσσεται εἶναι ἐπεῖγον τὸ θέμα νὰ ἀναληφθῇ ἐκστρατεία τεχνικῶς ὠργανωμένη καὶ προωρισμένη νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν κοινωνίαν ὅλας τὰς πλευρὰς τῆς προσπαθείας μας.

Ἡ γνωστοποίησίς των θὰ ἐδημιούργει ἴσως εἰς πολλοὺς εὐνοϊκὴν γνώμην ὑπὲρ τῆς 'Αστυνομίας διὰ τὴν κοινωνικὴν δρᾶσιν, τοὺς σκοποὺς οὓς ἐπιδιώκει αὕτη, τὰ εὐεργετήματα τὰ ὁποῖα παρέχει εἰς τὸ κοινὸν καὶ θὰ καθίστα σαφὲς τὸ ἔργον μας, ὅπερ εἶναι προληπτικὸν πρὶν γίνῃ κατασταλτικόν.

Αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἐπιδιώκουν τὰ διάφορα τμήματα «δημοσίων σχέσεων» (Public Relations) τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν εἰς τὰς 'Αστυνομίας ἄλλων Κρατῶν.

'Ενημέρωσις τοῦ κοινοῦ περὶ τῶν ὑποχρεώσεών του, συνεχὴς διδασκαλία τῶν ὑφισταμένων μας σχετικῶς μὲ τὴν διαγωγὴν καὶ τὸν τρόπον ἐνεργείας μας, σφυγμομέτρησις τῆς κοινῆς γνώμης, μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ εἴμεθα περισσότερον προσηρμοσμένοι πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας μας.

ε) Ἡ διὰ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἐξυπηρέτησις τῶν πολιτῶν ὑπὸ τῆς 'Αστυνομίας πρέπει νὰ ἐξαπλοῦται εἰς ἅπαντας, ἀσχέτως οἰκονομικῆς ἢ κοινωνικῆς θέσεως.

Εὐγενὴς συμπεριφορά, τάσις πρὸς συνεργασίαν, ἔκφρασις συμπαθείας, παροχὴ βοηθείας, ἀνεκτικότης, ἀναβιβάζουν τὸ ἐπίπεδον ἐκτιμήσεως τῆς 'Αστυνομίας. Εἰς τὰς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἀπευθυνόμενα πρὸς πλάσματα λογικά.

Τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ τὰς σχέσεις μετὰ τοῦ κοινοῦ εἶναι ὁ κατώτερος ἰδίᾳ ἀστυνομικός, ὅστις λόγῳ τῆς ἰδιότητός του ἔρχεται εἰς συχνοτέραν ἐπαφὴν μετ' αὐτοῦ καὶ μάλιστα πολὺ μεγαλυτέραν ἀπ' ὅτι οἱ προϊστάμενοί του,

οἵτινες διὰ νὰ γνωρίσουν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν πολιτῶν πρέπει νὰ παρέλθῃ μακρὸς χρόνος. Ἡ φωνή του, ὁ καλός του τρόπος, δι' ὧν βοηθεῖ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην πολίτας ὡς καὶ τὸ παράστημα αὐτοῦ, θὰ ἀποτελέσουν τὰ βασικὰ κριτήρια, δι' ὧν τὸ κοινὸν θὰ ρυθμίσῃ ἀναλόγως τὴν συμπεριφοράν του πρὸς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα.

στ) Ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ πείσωμεν τὸ κοινὸν ὅτι ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν ἐργασίαν μας καὶ συναισθανόμεθα τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν μας, ὅτι μᾶς διακρίνει πειθαρχία καὶ ὅτι σεβόμεθα τὰ συνταγματικὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν.

ζ) 'Ολιγόλογοι, σταθεροί, σοβαροί, ἀποφασιστικοὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας μας, συντελοῦμεν εἰς τὸ νὰ συνειδητοποιήσουν οἱ πολῖται τὴν ἀνάγκην συμμορφώσεως πρὸς τοὺς νόμους.

η) 'Ανάγκη νὰ καταβάλληται προσπάθεια ὑπὸ πάντων, καὶ ἰδίως τῶν ἰθυνόντων, νὰ πεισθοῦν οἱ πολῖται καὶ ὁ τύπος, ὅτι ὑπεισέρχονται πολλοὶ παράγοντες εἰς τὴν ἐν γένει ἀπόδοσιν τῆς 'Αστυνομίας καὶ ὅτι ἡ αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος δὲν εἶναι πάντοτε ἀναγκαίως, οὐδ' ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς, εἰς ἀδράνειαν τῆς 'Αστυνομίας ἢ ἀνικανότητα ταύτης.

θ) Κατὰ τὸ δυνατὸν ἀποχὴ τῆς 'Αστυνομίας ἀπὸ ἔργα πιεστικὰ διὰ τὸ κοινὸν καὶ μὴ καθαρῶς ἀστυνομικά. Πάντοτε νὰ καταβάλληται προσπάθεια ὥστε μὲ τὴν ἐλαχιστοτέραν πίεσιν νὰ ἐπιτυγχάνηται ἡ μεγαλυτέρα ἀπόδοσις.

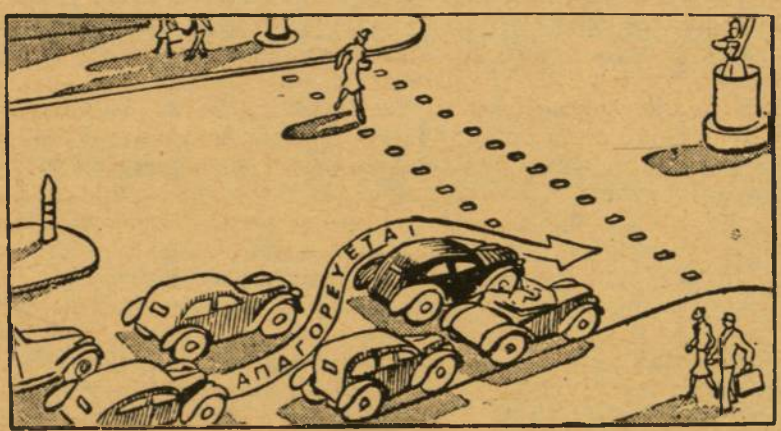
ι) Συνεργασία καλῆς πίστεως μετὰ τοῦ τύπου, κατάλληλος δημοσίευσις θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν 'Αστυνομίαν, τὰ ὁποῖα νὰ παρουσιάζουν τὰς δυσκολίας τοῦ ἔργου τῆς 'Αστυνομίας, βοηθεῖ τὴν 'Αστυνομίαν εἰς τὸ ἔργον της, λόγῳ τῆς σοβαρᾶς ἐπιδράσεως, ἣν ἀσκεῖ ὁ τύπος ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης.

ια) Προσοχὴ κατὰ τὴν λῆψιν διαφόρων μέτρων τάξεως, ὥστε κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις, ταῦτα νὰ εἶναι ὀλιγώτερον ὀχληρὰ διὰ τὸ κοινόν.

ιβ) Τέλος ἂς μὴ μᾶς διαφεύγῃ, ὅτι «καλὴ 'Αστυνομία εἶναι ἡ δημοφιλὴς 'Αστυνομία» ὡς ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος Halliday. Ὅταν δηλαδὴ ὁ πολίτης ἀγαπᾷ καὶ ὑποστηρίζῃ τὸ ἔργον τῆς 'Αστυνομίας, οὔτε κακοποιὸς δύναται νὰ σταθῇ καὶ νὰ δράσῃ, ἀλλ' οὔτε ἔγκλημα νὰ μείνῃ ἀνεξιχνίαστον.

Κ. ΤΟΥΖΕΝΗΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὅταν σᾶς σταματήσῃ ὁ ἀστυφύλαξ ἢ τὸ φωτεινὸ σῆμα, δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ μπῆτε μέσα στὰ ἄλλα σταματημένα αὐτοκίνητα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν προτεραιότητα κατὰ τὴν ἐκκίνησι. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται καὶ προκαλεῖ συχνὰ δυστυχήματα.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

— ΠΩΣ ΕΣΩΘΗΣΑΝ ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΓΗΠΕΔΟΝ —

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μιὰ ἄλλη βοήθεια ποὺ τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτὰζ παρέσχεν εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ τελευταίου εἰς τὰς 'Αθήνας, ἦτο ἡ πρόληψις αἱματηρῶν σκηνῶν ἢ μᾶλλον αἱματοχυσίας εἰς βάρος ἑκατοντάδος καὶ πλέον ἀστυνομικῶν ἀπὸ ἐξαγριωθέντας στρατιώτας. Αὐτὸ συνέβη, ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, περὶ τὸ 1928, εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ. 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς 'Αθηνῶν ἦτο τότε, ἐπίσης ἀνεκτίμητος φίλος μου, συνταξιοῦχος σήμερον ὁ κ. Γεώργιος Παπαδημητρίου καὶ τὰ γραφεῖα τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως ἦταν εἰς τὴν ὁδὸν Φειδίου. Ὑπασπιστὴς τοῦ διευθυντοῦ ὁ ἀείμνηστος, ἀστυνόμος τότε, Τάσης Γεωργίου.

Τὴν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχὴν τῆς ἀβασιλεύτου Δημοκρατίας, ὅταν τὰ κινήματα τὰ στρατιωτικὰ διεδέχοντο τὸ ἓν τὸ ἄλλο καὶ ἡ μία δικτατορία παρεχώρει τὴν θέσιν της εἰς τὴν διάδοχόν της, εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἰδιαιτέρως στενὸς σύνδεσμος μεταξὺ ἀστυνομιῶν καὶ ἀστυνομικῶν ρεπόρτερς ἀφοῦ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ βραδυοξημερωνόμαστε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως περιμένοντας πότε θὰ ἐκραγῇ τὸ διαρκῶς πάντοτε τεκταινόμενον κίνημα. Καὶ οἱ μὲν δημοσιογράφοι εἴχαμε κάποια δουλειὰ τοὐλάχιστον διότι θὰ τὸ ἀνηγγέλλομεν καὶ θὰ τὸ γράφαμε. 'Αλλὰ τὸ ἄοπλον 'Αστυνομικὸν Σῶμα θὰ ἔκαμνε τί ; Θὰ τὸ κατέστειλε ; 'Αστεῖον πρᾶγμα. Εἶχεν ὅμως ἀποστολὴν ἂν μποροῦσε νὰ πληροφορηθῇ ἐγκαίρως σχεδιαζόμενον ἢ μόλις ἐκδηλούμενον κίνημα διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ αὐθωρεὶ τὴν Κυβέρνησιν. Μέσα ; Ἦταν οἱ σκοποὶ ἀστυφύλακες οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐντολὴν νὰ ἀναφέρουν ἀμέσως εἰς τὰ Τμήματά των κάθε ὕποπτον κίνησιν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν Διεύθυνσιν. 'Αλλὰ ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ τὸ τότε «μηχανοκίνητον» τμῆμα τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως. Μὰ ὑπῆρχε καὶ μηχανοκίνητον τότε; θὰ ἐρωτήσουν σήμερα οἱ ἀναγνῶσται μου ἀστυνομικοί. Βεβαίως ὑπῆρχε καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο καὶ μόνον δύο μοτοσυκλέττες τὰς ὁποίας κάθε νύκτα ἐξαπέστελλε ὁ τότε φίλος διευθυντὴς κ. Γ. Παπαγεωργίου νὰ ὀργώνουν κυριολεκτικὰ τοὺς συνοικισμοὺς Βύρωνος καὶ Καισαριανῆς ἕως τὰ χαράματα. Διότι ἀπὸ τοὺς συνοικισμοὺς αὐτοὺς ἐφοβοῦντο τὴν ἔναρξιν στασιαστικῶν κινημάτων. Καὶ τὰ ἐξημερώματα κατάκοποι ὅλοι, διευθυνταί, ὑπασπιστής, ἀξιωματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀστυνομικοὶ συντάκται πηγαίναμε ἐπὶ τέλους νὰ κοιμηθοῦμε.

Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φόβο τῶν κινημάτων τότε εἴχαμε καὶ ἄλλου εἴδους κινήματα ποὺ μᾶς ἀνεστάτωναν. Τὰ ἀθλητικά. Ὁ σημερινὸς φανατισμὸς τῶν φιλάθλων εἶναι μηδὲν ἐμπρὸς εἰς τὸν φανατισμὸν ποὺ ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅπου δὲν ὑπῆρχε μόνον ἡ ἐσωτερικὸς διχασμὸς εἰς τὴν πολιτικήν, ἀλλὰ καὶ ὁ διχασμὸς τοῦ ποδοσφαίρου ὁ ὁποῖος ἦταν ἴσως φοβερώτερος τοῦ πρώτου. Ὅλος ὁ Πειραιεὺς εἶχε φανατισθῆ τότε μὲ τὸν 'Ολυμπιακὸ ἐνῷ οἱ περισσότεροι 'Αθηναῖοι ἦταν μὲ τὸν Παναθηναϊκό. Διότι καὶ ὁ 'Ολυμπιακὸς εἶχε πάρα πολλοὺς ὀπαδοὺς καὶ εἰς τὰς 'Αθήνας. Αἱ συναντήσεις ἐγένοντο εἰς τὸ ἀδιαμόρφωτον καὶ χωρὶς κερκίδας ἀκόμη γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ ποὺ δὲν ἦτο παρὰ μία τεραστία μάνδρα μὲ ὑψηλοὺς τοίχους καὶ μὲ τρεῖς πόρτες εἰς τὴν λεωφόρον 'Αλεξάνδρας καὶ μίαν μικρὰν πρὸς τὸν Λυκαβητόν. Ὁ φανατισμὸς προεκάλεσε κατ' ἀρχὰς ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν φιλάθλων τῶν ἀντιπάλων συλλόγων ἀλλὰ κατὰ τὰς συναντήσεις ἤρχισαν πλέον νὰ προκαλοῦνται ἐπεισόδια καὶ νὰ γίνωνται καὶ μικροσυμπλοκαί. 'Αθηναῖοι φανατικοὶ ὀπαδοὶ τοῦ

Παναθηναϊκοῦ ἐφώναζαν τοὺς 'Ολυμπιακοὺς «μαουνιέρηδες» ἐπειδὴ εἰς τὸν Πειραιᾶ δὲν ὑπῆρχε τότε ὁ Ο.Λ.Π. καὶ ἡ φορτοεκφόρτωσις τῶν ἐμπορευμάτων ἐγένετο μὲ φορτηγίδας δηλαδὴ τὶς ὀγκώδεις μαοῦνες. Οἱ 'Ολυμπιακοὶ ἐδέχθησαν τὸν χαρακτηρισμὸν καὶ εἰς τὴν προσεχῆ συνάντησίν των εἰς τὸ γήπεδον ἐκουβάλησαν στηριγμένη ἐπάνω εἰς δύο μεγάλα φορτηγὰ αὐτοκίνητα, τὸ ἓν ὄπισθεν τοῦ ἄλλου, μίαν πελωρίαν μαούναν διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶναι πράγματι θαλασσινοὶ καὶ ἀπεδέχοντο τὸν χαρακτηρισμόν των ὡς «μαουνιέρηδων». 'Αλλὰ τότε οἱ Παναθηναϊκοὶ εἰς ἄλλην ποδοσφαιρικὴν συνάντησιν ἐκουβάλησαν μίαν νεκροφόρον εἰς τὸν ὁποίαν εἶχαν τοποθετήσει ἕνα ἀνδρείκελον ποὺ εἶχε τὴν ἐπιγραφὴν «'Ολυμπιακὸς» ἐπειδὴ εἶχαν νικήσει τὴν Πειραϊκὴν ὁμάδα.

Ὅλην τὴν ἑβδομάδα δὲν ἤκουε κανεὶς παρὰ φιλονεικίας καὶ ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων φιλάθλων αἱ ὁποῖαι ἔφθαναν εἰς τὸ κατακόρυφον ὅταν ἐγένετο τὸ συνηθισμένο μάτς τῆς Κυριακῆς. Διότι τότε ἐγένοντο σκηναὶ αἱ ὁποῖαι ἀπὸ Κυριακῆς εἰς Κυριακὴν ἀπέβαιναν βιαιότεραι. Τὸ κακὸν ἦτο ὅτι αὐτὴ ἡ διαίρεσις καὶ ὁ φανατισμὸς μεταξὺ Παναθηναϊκῶν καὶ 'Ολυμπιακῶν ὑπῆρχε καὶ μέσα εἰς τὴν 'Αστυνομίαν ἀπὸ τοῦ ἀστυφύλακος μέχρι τοῦ ἀστυνόμου, διότι οἱ περισσότεροι τότε ἀστυνομικοὶ τῶν 'Αθηνῶν εἶχον ὑπηρετήσει εἰς τὸν Πειραιᾶ προηγουμένως καὶ εἶχον συνδεθῆ ψυχικῶς μὲ τὸν 'Ολυμπιακὸν καὶ μὲ τοὺς ὀπαδούς του. 'Ενῶ ἄλλοι ἦσαν Παναθηναϊκοί. Καὶ φθάνω τώρα εἰς τὴν Κυριακὴν ὅπου ἔγιναν αἱ σκηναὶ καὶ ἡ παρ' ὀλίγον αἱματοχυσία εἰς τὸ γήπεδον.

Τὸ Σάββατον τὸ βράδυ ἐνῶ ἤμουν εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν ἐπῆρε τὸ αὐτί μου ὅτι ἐλαμβάνοντο μέτρα εἰς τὸ γήπεδον διὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ ἀπόγευμα διότι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μία ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα συνάντησις μεταξὺ Παναθηναϊκοῦ καὶ 'Ολυμπιακοῦ διὰ τὸ πρωτάθλημα. Διὰ πρώτην φορὰν ἐκινητοποιεῖτο δύναμις 150 βαθμοφόρων καὶ ἀστυφυλάκων ὑπὸ τὸν τότε διοικητὴν τοῦ Ε' Τμήματος Χρῆστον Μαγκίβαν, μακαρίτην πλέον. Οἱ ἀστυφύλακες ἀπεστέλοντο φυσικὰ μὲ μόνον ὅπλον τὰς ἀστυνομικάς των ράβδους. 'Ηρώτησα τὸν μακαρίτην τὸν Τάσην Γεωργίου καὶ ἔλαβα τὴν ἀπάντησιν!

—Σπῦρο μου. Εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι θὰ ἔχωμε αὔριο σκοτοῦρες καὶ σκηνές. Καὶ μάλιστα φοβοῦμαι αἱματηρές.

'Ομολογῶ ὅτι οὔτε φίλαθλος, οὔτε φίλος τοῦ ποδοσφαίρου ὑπῆρξα ποτὲ καὶ ἡ διένεξις μεταξὺ Παναθηναϊκῶν καὶ 'Ολυμπιακῶν μὲ ἄφινε ἀσυγκίνητον. Ὑπῆρξα ὅμως πάντοτε δημοσιογράφος ἔχων ὡς δόγμα τὸν αὐστηρὸν ἔλεγχον τῶν συμβάντων καὶ τῶν ὑπ' ἐμοῦ δημοσιευομένων εἰδήσεων καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἤρχισε τὸ πρᾶγμα νὰ μὲ ἐνδιαφέρῃ. Ἂν ἐγένοντο αἱματηραὶ σκηναὶ εἰς τὸ γήπεδον βέβα θὰ εἶχα ὀνόματα τραυματισθέντων καὶ συλληφθέντων ἀπὸ τὴν 'Αστυνομίαν. Θὰ εἶχ ὅμως ἀσφαλεῖς πληροφορίας καὶ περὶ τοῦ ποῖος ἢ ποῖοι θὰ ἤρχιζον χειρῶν ἀδίκω καὶ θὰ ἦσαν οἱ ὑπαίτιοι. Οἱ ἀστυνομικοί, ὅπως εἶπα, ἦσαν καὶ αὐτοὶ διχασμένοι ε' 'Ολυμπιακοὺς καὶ τοὺς Παναθηναϊκοὺς καὶ ὑπῆρχε φόβος ἂν ἐλάμβανα πληροφορί ἀπὸ ἀστυνομικὸν φίλον τοῦ 'Ολυμπιακοῦ νὰ ἀδικήσω τὸν Παναθηναϊκὸν καὶ ἂν ἀ φίλον τοῦ τελευταίου νὰ γράψω ἀνακριβείας εἰς βάρος τῆς Πειραϊκῆς ὁμάδος. Κα αὐτὸ ἦτο ἀσυμβίβαστον μὲ τὴν νοοτροπίαν μου. Ἄλλη λύσις λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε παρὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ ἀπόγευμα νὰ πάω ὁ ἴδιος εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκ νὰ παρακολουθήσω τὸ ἐνδιαφέρον τὰς δύο πόλεις μάτς διὰ νὰ ἔχω ἰδίαν ἀντίληψι τῶν μελλόντων νὰ διαδραματισθοῦν. Καὶ διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν ζωήν μου ἐπῆγα εἰς ποδοσφαιρικὴν συνάντησιν.

Βέβαια τὸ παιχνίδι ὑπῆρξε συναρπαστικοῦ ἐνδιαφέροντος. 'Αλλ' ἐπειδὴ ὅπου προβλέπονται σκηναί, σκηναὶ δὲν γίνονται, καὶ ὅπου δὲν προβλέπονται, γίνεται καὶ αἱματοκύλισμα ἀκόμη, ἔτσι καὶ τότε ποὺ εἶχον ληφθῆ ὅλα τὰ μέτρα διὰ τοιούτου εἴδους σκηνάς, σκηναὶ δὲν ἔγιναν. Μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων φιλάθλων νὰ ἐξηγοῦμαι.

Διότι ὀλίγον πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἔγινε ἕνα μικροεπεισόδιον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεδόθη καμμία σημασία. Ἕνας στρατιώτης ἐπέμενε καλὰ καὶ σώνει νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ εἰσιτήριον. Οἱ ὑπάλληλοι δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν τὴν εἴσοδον, αὐτὸς ἠθέλησε νὰ εἰσβάλῃ διὰ τῆς βίας καὶ τότε ἐπενέβησαν ἀστυφύλακες καὶ τὸν συνέλαβον. Ἤρχισε νὰ ὀρύεται ὁ ἀπειθάρχητος ἐκεῖνος στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ἴσως καὶ νὰ διετέλει ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν χασὶς ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασίαν εἰς τὰς ὕβρεις καὶ ἀπειλάς του. Ὁ καταφθάσας μάλιστα ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ γηπέδου μακαρίτης ἀστυνόμος Χρῆστος Μαγκίβας δὲν ἐθεώρησε σοβαρὸν τὸ ἐπεισόδιον καὶ διέταξε νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερον τὸν κακὸν ἐκεῖνον στρατιώτην. Καὶ ἐκεῖνος ἀπῆλθεν ὑβρίζων θεοὺς καὶ δαίμονας καὶ ἀπειλῶν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

Ὁ ἀγὼν ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ. ἀλλὰ τότε αἰφνιδίως ἡ λεωφόρος Ἀλεξάνδρας ἤρχισε νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ χακί. Κατέφθανον καὶ ἐξηκολούθουν νὰ καταφθάνουν ἀθρόοι στρατιῶται ἀπὸ τοὺς τότε στρατῶνας τῶν Παραπηγμάτων, ὄπισθεν καὶ ἀριστερὰ τῆς σημερινῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας. Ἀλλὰ πρᾶγμα περίεργον. Δὲν ἔφθαναν ὡς περιπατηταὶ ἢ ὡς φίλαθλοι διὰ νὰ πληροφορηθοῦν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ ὡπλισμένοι ὡς ἀστακοί. Καὶ δὲν ἦσαν συντεταγμένοι διὰ νὰ φαίνεται ὅτι ἐξετέλουν διατεταγμένην ὑπηρεσίαν ἀλλὰ ἦσαν ἀσύντακτοι καὶ πάνοπλοι. Μερικοὶ ἐκρατοῦσαν καὶ ὁπλοπολυβόλα εἰς τὰ χέρια τους καὶ ἤρχισαν νὰ καταλαμβάνουν θέσεις πέριξ τοῦ γηπέδου, τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς εἶχον πολιορκήσει. Καὶ ξαφνικὰ ἀπὸ μερικοὺς ποὺ εἰσῆλθαν εἰς τὴν τελευταίαν φάσιν τοῦ ἀγῶνος ἐγνώσθη εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ ἐξαιρετικὴ ἐκείνη συγκέντρωσις τῶν ἐνόπλων οἱ ὁποῖοι ὁλοὲν ἐπληθύνοντο.

—Οἱ στρατιῶται ἔχουν ἐξεγερθῆ γιατὶ ἕνας φαντάρος τοὺς εἶπε ὅτι τὸν συνέλαβαν οἱ ἀστυφύλακες ποὺ πῆγε νὰ μπῆ μέσα στὸ γήπεδο καὶ τὸν ρεζίλεψαν. Καὶ τώρα περιμένουν νὰ φύγῃ ὁ κόσμος γιὰ νὰ κτυπήσουν τὴν ἀστυνομία. Εἶναι θηρία καὶ δὲν ἀκοῦνε τίποτα...

Ὁ μακαρίτης ὁ Μαγκίβας ἐπληροφορήθη τὴν κατάστασιν. Οἱ συγκεντρωθέντες ἐφαίνοντο ὅτι εἶχαν ὑπερβῆ τοὺς χιλίους πεντακοσίους ἐνόπλους καὶ ἀόπλους. Τὶ νὰ σοῦ ἔκανε ἡ ἀστυνομία μὲ τοὺς 150 ἀστυφύλακας ὡπλισμένους μὲ τὰ κλὸμπς μονάχα; Ἀλλὰ ὅταν ἐτελείωσεν ἐπὶ τέλους τελείως ἡσυχα τὸ μάτς καὶ ἤρχισε νὰ φεύγῃ ὁ κόσμος οἱ στρατιῶται ἔπιασαν ὅλες τὶς πόρτες τοῦ γηπέδου καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν στοὺς ἐξερχομένους.

—Μόνο οἱ πολῖτες νὰ βγοῦνε ἥσυχα καὶ νὰ φύγουν. Γιατὶ ὕστερα θὰ μποῦμε καὶ θὰ καθαρίσωμε τοὺς λογαριασμούς μας μὲ τοὺς πολιτσμαναίους. Νὰ τοὺς μάθουμε νὰ προσβαίλνουν τὸ πηλήκιο.

Εἴμαστε μαζὶ μὲ τὸν μακαρίτη τὸ Μαγκίβα καὶ ἀκούσαμε αὐτὲς τὶς φωνὲς εἰς τὰς εἰσόδους. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐφόβησε καὶ τοὺς δυὸ ἦταν ἡ πλημμύρα ἀπὸ τὸ χακὶ ποὺ ἦταν σ' ὅλη τὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας. Ὁ ἀστυνόμος ὅταν ἔφευγαν καὶ οἱ τελευταῖοι πολῖται ἀπὸ τὸ γήπεδο ἔδωσε ἐντολὴ νὰ κλείσουν οἱ σιδερένιες πόρτες καὶ ἐπερίμενε ὅτι ἴσως ἀπὸ τὸ Ε' τμῆμα νὰ ἐμάθαινε τυχαίως τὰ διατρέξαντα κανένας ὑπαστυνόμος καὶ νὰ τηλεφωνοῦσε κάτω γιὰ νὰ ἐπέμβουν αἱ ἀρχαί. Ἀλλά, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ οἱ στρατιῶται ἔνοπλοι καὶ μὴ εἰσέβαλον, τί θὰ ἐπηκολούθει; Ἡ κατάστασις ἦταν πράγματι τραγική. Καὶ τότε μιὰ ἰδέα μοῦ ἦλθε.

—Θὰ φύγω ἐγὼ καὶ θὰ τηλεφωνήσω, τοῦ εἶπα. Θὰ πάρω τὸ κ. διευθυντὴ καὶ θὰ τοῦ ἐξιστορήσω τὰ πράγματα.

—Κάνε ὅ,τι μπορεῖς, μοῦ εἶπε ὁ μακαρίτης.

Μόλις μοῦ ἄνοιξαν μιὰ πόρτα τοῦ γηπέδου καὶ βγῆκα ἐγὼ τελευταῖος πολίτης, ἐκυκλώθηκα ἀπὸ φαντάρους. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πιὸ πέρα εἶχαν ἀκροβολισθῆ μὲ τὰ ὅπλα τους.

—Πιᾶστε τον εἶναι ἀστυνομικὸς καὶ κατάσκοπος, εἶπε κάποιος. Πιᾶστε τον κὺρ Λοχία. Νὰ τὸν πᾶμε στὰ παραπήγματα νὰ τὸν ἀνακρίνουμε...

Ὁμολογῶ ὅτι μὲ ἔκοψε κρύος ἱδρὼς καὶ διὰ τὰς ἀπειλὰς καὶ δι' ὅ,τι ἔβλεπα. Κατώρθωσα ἐν πάσει περιπτώσει νὰ πῶ.

—Δὲν εἶμαι καθόλου ἀστυνομικός. Εἶμαι δημοσιογράφος καὶ παρακολουθοῦσα τὸ μάτς. Καὶ φεύγω γιὰ νὰ γράψω γιὰ τὴν ἐφημερίδα μου.

Ἔδειξα τὴν ταυτότητά μου. Τὴ δημοσιογραφικὴ δηλαδή.

—Νὰ γράψῃς καὶ γιὰ τὴ προσβολὴ ποὺ κάνανε οἱ «μπάτσοι» στὸ συνάδελφό μας καὶ πρόσβαλαν τὸ στρατὸ καὶ γιὰ τὸ ρεζιλίκι ποὺ θὰ τοὺς κάνουμε. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ καὶ τὸ ντουφεκίδι. Καὶ τότε θὰ δοῦν πόσα ἀπίδια ἔχει ὁ σάκκος.

Ἔβλεπα ὅτι ἔπρεπε ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα νὰ ἐπέμβω. Καὶ ἀφοῦ τοὺς καθησύχασα ὅτι θὰ γράψω καὶ θὰ ὑπερασπίσω τὸν «φαντάρο ποὺ πρόσβαλαν» ξαμολύθηκα γιὰ νὰ βρῶ μέσον νὰ εἰδοποιήσω τὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας. Μὴ γελάσετε; Γιατὶ στοὺς Ἀμπελοκήπους ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα τηλέφωνο-καβουρντιστήρι στὸν Ἀστυνομικὸ Σταθμὸ Ἀμπελοκήπων ποὺ ἦταν σ' ἕνα μικρὸ οἴκημα λίγο ἀριστερά, ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι τότε τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἀραιὰ σπιτάκια γύρω τριγύρω. Ἔτρεξα ἀμέσως λοιπὸν στὸ σταθμὸ καὶ ἀφοῦ δήλωσα στὸν ἀρχιφύλακα τῆς ὑπηρεσίας ποὺ ἦταν μονάχος του στὸ οἴκημα ποιός ἤμουνα, ἐπῆρα στὸ τηλέφωνο τὸν διευθυντὴ κ. Γιώργη Παπαδημητρίου καὶ τοῦ εἶπα τὰ διατρέξαντα καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν Μαγκίβαν δύναμις εἶχε πολιορκηθῇ.

—Ἀμέσως θὰ πάρω ἀπὸ τὰ κεντρικὰ Τμήματα ὅσους ἀστυφύλακες βρῶ πρόχειρους καὶ θὰ φθάσω γιὰ νὰ λύσω τὴν πολιορκία καὶ νὰ συλλάβω τοὺς πρωταιτίους, μοῦ εἶπε.

—Μὲ συγχωρεῖς, Διευθυντά μου, ἀλλὰ παραγνωρίζεις τὴν κατάστασι. Τί θὰ κάνῃς μὲ ἄλλους ἑκατὸ καὶ διακόσους ἀόπλους ἀστυφύλακες σ' αὐτὰ τὰ στίφη τῶν ἐξάλλων. Οἱ περισσότεροι εἶναι ὡπλισμένοι καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ τὸ ντουφεκίδι ἀπὸ τοὺς ἔξω καὶ νὰ μὴ προφθάνουμε νὰ μαζεύουμε σκοτωμένους.

—Ἀλλὰ τότε ;

—Τότε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τηλεφωνήσῃς στὸ Φρούραρχο καὶ στὸ Διοικητὴ τοῦ Α' Σώματος καὶ νὰ ἔλθῃς μαζί τους μ' ἕνα αὐτοκίνητο. Μόνο αὐτοὶ μποροῦν νὰ τοὺς πείσουν νὰ λύσουν τὴν πολιορκία καὶ νὰ φύγουν.

Σὲ λίγη ὥρα, δηλαδὴ ὡς ὅτου ἀπὸ τὸν Ἀστυνομικὸ Σταθμὸ ἐπιστρέψω πρὸς τὸ γήπεδο εἶδα νὰ καταφθάνουν μέσα στὸ αὐτοκίνητο τοῦ διοικητοῦ τοῦ Α' Σώματος μὲ τὴν ἑλληνικὴ σημαίτσα μπροστὰ ὁ Σωματάρχης, ὁ Φρούραρχος μαζὶ μὲ τὸν φίλο ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ κ. Παπαδημητρίου ποὺ φοροῦσε πολιτικὰ ὁ ὁποῖος κατατοπισθεὶς πλήρως εἶχεν ἐνεργήσει ἀμέσως καὶ ὅπως ἔπρεπε καὶ εἶχε ἔλθει μὲ τὸ δικό τους αὐτοκίνητο ἐπάνω καὶ μὲ πολιτικὰ γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Πρωτευούσης δὲν εἶχεν αὐτοκίνητον.

Μὰ καὶ μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Σωματάρχου καὶ τοῦ Φρουράρχου μὴ νομίζετε ὅτι τὰ πράγματα ἐτακτοποιήθησαν ἀμέσως καὶ ὅτι οἱ στρατιῶται ἔλυσαν τὴν πολιορκία τοῦ γηπέδου καὶ ἔφυγαν. Ἄ μπὰ τέτοιο πρᾶγμα. Ἔγιναν διαπραγματεύσεις μὲ τὸ στρατηγό τους καὶ ὅλοι φώναζαν πὼς αὐτοὶ τάχα εἶχαν δίκηο καὶ ὅτι ἡ Ἀστυνομία εἶχε δῆθεν προσβάλει τὸ στρατὸ μὲ τὸ νὰ πιάσῃ τὸ χασισωμένο φαντάρο. Καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν ὑπεχώρησαν μὲν καὶ ἐδέχθησαν νὰ λύσουν τὴν πολιορκία ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἔφευγαν πρῶτα οἱ πολιορκημένοι ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὸ γήπεδο, ἀλλ' ὄχι φανερὰ ἀπὸ τὶς μπροστινὲς πόρτες, ἀλλ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα ποὺ ἔβγαινε πρὸς τὶς ἀνατολικὲς ὑπωρεῖες τοῦ Λυκαβηττοῦ διὰ νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἡττημένοι τοῦ ἐπεισοδίου καὶ νὰ ἱκανοποιηθῇ τό...στράτευμα. Καὶ αἱ ἀξιώσεις αὐταὶ ἐγένοντο δεκταί. Ξαναμπῆκα μέσα στὸ γήπεδο καὶ εἶπα στὸν μακαρίτη τὸν Μαγκίβα τὰ ἀποφασισθέντα. Καὶ

μπροστὰ ἐγὼ καὶ πίσω αὐτὸς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δυνάμεως τῶν 150 ἀστυνομικῶν ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ γήπεδο καὶ ἀπὸ παράλληλα πρὸς τὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας στενὰ ἐπιστρέψαμε. Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ὁ Μαγκίβας εἰς τὸ Ε' Τμῆμα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐφημερίδα μου γιὰ νὰ γράψω τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ περιπέτεια. Ἄλλη μιὰ φορὰ οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται εἶχαν βοηθήσει τὴν Ἀστυνομία καὶ εἶχαν προλάβει μιὰ αἱματοχυσία.

(Συνεχίζεται)

Παρακαλῶ θερμῶς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» νὰ δημοσιεύσουν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἀπὸ τὸν δικηγόρον κ. Π. Γεωργακόπουλον καὶ τὴν εἰς αὐτὴν ἀπάντησίν μου.

«Κύριε Λεωτσάκο,

Παρακολουθῶ μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ δημοσίευμά σας εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀστυνομία καὶ Τύπος» καὶ μετὰ τὰ δύο πρῶτα δημοσιεύματά σας ποὺ μὲ ἐνεθουσίασαν διὰ τὴν ἀντικειμενικότητά των, λύπη μεγάλη καὶ ἀπογοήτευσις μὲ κατέλαβεν. Μιλᾶτε συνεχῶς γιὰ τὴν «γελοίαν» ἀστυνομικὴν διάταξιν τοῦ «Δικτάτορος» Παγκάλου καὶ προσπαθῆτε συνεχῶς νὰ διασύρετε τὴν μνήμην του γιὰ τὴν διάταξιν αὐτήν. Τὸ ὅτι τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὠργίαζεν ἡ σωματεμπορία καὶ τὰ χασικλίδικα τραγούδια, τὸ ὅτι αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς περιέγραφαν τὰ «ὄργια» τῆς Μονμάρτρης μὲ λεπτομερεῖς περιγραφὲς αὐτῶν, τὸ ὅτι κύριον μέλημα τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἦτο τὸ τί νούμερα διέθεταν τὰ καταγώγια «Κὶτ-Κὰτ», «Φολὶ ντ' ἐτέ», κ.λ.π. μὲ φωτογραφίες αὐτῶν, δὲν σᾶς ἐνοχλοῦσε. Σᾶς ἐνοχλοῦσε μόνον ἡ γελοία Ἀστυνομικὴ διάταξις τοῦ Παγκάλου ποὺ προέβλεπε τὴν τιμωρίαν τῆς κοντῆς φούστας.

Ὁ Πάγκαλος συνέτισε τοὺς Βουλγάρους Κομιτατζῆδες χωρὶς παραχωρήσεις ἢ γελοίους συμβιβασμούς. Ἐὰν δὲν ἐζήσατε εἰς τὰς ἀκριτικὰς περιοχὰς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ αἰσθανθῆτε τὴν στιβαρὰν χεῖρα τοῦ μεγάλου Ἕλληνος, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη μοναδικὸς ὀργανωτὴς τὴν ἐποχὴν ποὺ ἡ ἀναρχία καὶ τὰ κινήματα διεδέχοντο τὸ ἓν τὸ ἄλλο, τὴν ἐποχὴν ποῦ κομμουνισμὸς ἐδροῦσεν ἀνενόχλητος καὶ ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Παγκάλου μὲ κυνισμὸν καὶ θρασύτητα ἐφόνευσαν ἕναν ἀστυφύλακα τὸν Γυφτοδημόπουλον καὶ ἐσυνέχισαν τὴν ἐγκληματικήν των δρᾶσιν. Μὲ συγχωρεῖτε ἀλλὰ ἕνας διακεκριμένος δημοσιογράφος ἔπρεπε νὰ τὰ γνωρίζῃ αὐτὰ ὅταν δημοσιεύῃ σὲ περιοδικό, Ἀστυνομικὸ μάλιστα, σχόλια σχετικὰ μὲ τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐὰν δὲν σᾶς βοηθᾷ ἡ μνήμη σας ρίξετε μιὰ ματιὰ στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ συγκρίνατε μὲ τὸν τύπον τῆς σήμερον.

Ἡ προσπάθειά σας εἶναι ἐπαινετὴ βέβαια ὅταν βοηθᾶτε τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας, ὄχι ὅμως καὶ νὰ διασύρετε μνήμην ἀνδρῶν ποὺ δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν οὔτε νὰ τοὺς ἀτενίσωμεν».

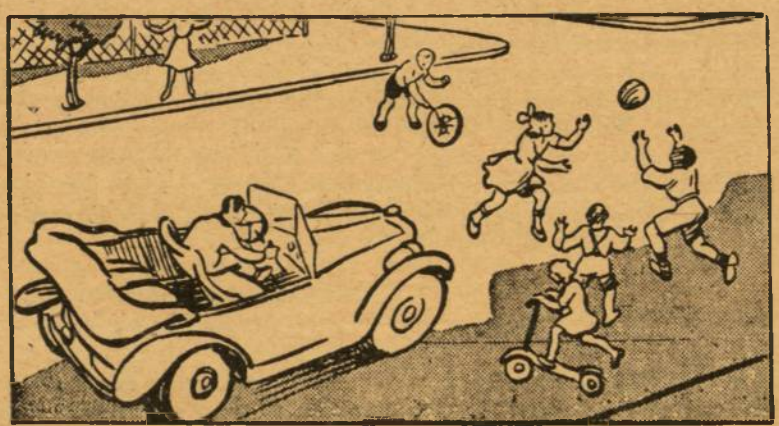
Μετὰ τιμῆς
ΠΑΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Δικηγόρος

Εἰς τὸν κ. Γεωργακόπουλον ἀπαντῶ ὅτι φοβοῦμαι ὅτι ἔκανε ἕνα οὐσιώδες λάθος. Παίρνει τὰ γραφόμενά μου διὰ τὴν κοντὴν φούσταν καὶ νομίζει ἐσφαλμένως ὅτι διασύρω τὴν μνήμην ἑνὸς νεκροῦ καὶ μάλιστα τοῦ Θεοδώρου Παγκάλου τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην σέβομαι καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του ἐκτιμῶ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Γεωργακόπουλος παραλείπει τὸ μεγαλύτερον ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Παγκάλου θὰ τοῦ τὸ ὑπενθυμήσω ἐγώ. Αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος καὶ ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς στρατιᾶς τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς δημιουργία τοῦ θαύματος ἐκείνου, τοῦ στρατοῦ

τοῦ Ἔβρου χάρις εἰς τὸν ὁποῖον περιεσώσαμεν μετὰ τὴν συμφορὰν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ σωθῇ. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὴν συνέτισιν τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων πληροφορῶ τὸν ἐπιστολογράφον μου ὅτι ὄχι ὑπὸ τὸν κομιτατζήδων, ἀλλ' εἰς ἐνέδραν ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους δολοφονηθεὶς ἀγρίως ὑπὸ τακτικῆς βουλγαρικῆς περιπόλου ταγματάρχης Τζαννέτος Πιερρουτσάκος ἦτο ἐξάδελφός μου καὶ ἐθαύμασα καὶ θαυμάζω ἀκόμη τὴν μεγαλειώδη διαταγὴν τοῦ Παγκάλου διὰ τὴν προέλασιν εἰς τὴν Σόφιαν. Ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχουν ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα μὲ τὴν κοντὴν φούσταν. Πῶς τὸ θέλετε. Τὴν ἀστυνομικὴν αὐτὴν διάταξιν δὲν τὴν ἔκρινα ἐγὼ μόνον γελοίαν, ἀλλὰ ὁ τότε διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας καὶ σεβαστὸς πρεσβύτης κ. Ἰ. Καλυβίτης, ὁ ὁποῖος μάλιστα καὶ μὲ συνεχάρη διὰ τὰ γραφέντα καὶ ὅλοι ὅσοι τότε ὑπηρέτουν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Τὴν ἔκρινεν ἀκόμη γελοίαν ὅλος ὁ κόσμος. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ περὶ ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν ὑπάρχει ὁ τότε ποινικὸς νόμος καὶ σήμερον ὁ ποινικὸς κῶδιξ πρὸς κολασμὸν τῶν ἀδικημάτων. Νομίζω ὅτι δὲν ἦτο ἴδιον ἑνὸς στρατηγοῦ νὰ καταπιάνεται μὲ τὴν κοντὴν φούσταν ὅπως νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς ἕνα ράπτην ἢ μίαν μοδίστανα ἀνακατεύεται εἰς ἐπιτελικὰ σχέδια καὶ εἰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις. Τὸ ἔργον τοῦ Παγκάλου δὲν κρίνεται εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά». Θὰ κριθῇ ἐν καιρῷ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Προσέχετε ἰδιαιτέρως τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι διὰ τὰς κινήσεις των. Ὅταν τὰ βλέπετε νὰ παίζουν εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὰ πεζοδρόμια, ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ συμβῇ δυστύχημα καὶ στὴν ἀνάγκη κορνάρετε δυνατά

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΠΛΑΣΤΩΝ ΛΙΡΩΝ ΑΓΓΛΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝΤΩΝ ΤΑΥΤΑΣ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

—Ἤμουν ἕτοιμος νὰ φύγω κ. Δουκάκη, γιατὶ ἄργησες καὶ ἀνησύχησα.

—Ναί, μὲ καθυστέρησε λίγο ὁ Διοικητής. Καὶ τώρα γιὰ πές μου ἔχουμε τίποτε νεώτερο ;

—Ὄχι, μόνο ποὺ μὲ ρώτησε ἂν ἐξαργύρωσα τὸ πεντόλιρο. Ναί, τοῦ εἶπα καὶ τοὔδειξα τὶς δραχμὲς ποὺ κρατοῦσα ἐπάνω μου. Χαμογέλασε ἱκανοποιημένος καὶ ἄλλαξε θέμα στὴ συζήτησι.

—Τὰ βλέπεις Δημητράκη ; εἶναι ὅπως σοῦ τὰ εἶπα. Τώρα εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σοῦ κάνῃ πρότασι νὰ συνεργασθῇς μαζί του. Θὰ δεχθῇς, κι' ἐμεῖς θὰ σὲ καθοδηγοῦμε.

Τὶς δύο τελευταῖες μέρες δηλ. ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθε ὁ Νικολάου τὴν ἐξαργύρωσι τοῦ πεντόλιρου, παρατηρήσαμε μιὰ παράξενη κίνησι κατὰ τὴ παρακολούθησί τους. Χωριστήκαμε σὲ τρεῖς ὁμάδες καὶ ὁ καθ' ἕνας μας εἶχεν ἀναλάβει τὴν παρακολούθησι ὡρισμένου. Ἐγὼ παρακολουθοῦσα τὸν Νικολάου καὶ τὸν Πρινιωτάκη, ὁ Γκογκόρνας τὸν Φαρασόπουλο κι' ὁ ὑπαστυνόμος τοὺς τρεῖς Ἑβραίους. Κυριολεκτικά, μὲ τὴν ἀέναο κίνησί τους, μᾶς εἶχαν ξεθεώσει καὶ τὰ πόδια μας ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν κούραση. Πότε στὸ Τελωνεῖο, πότε στὴν ὁδὸ Τροχιοδρόμων, στὸ μαγαζὶ τοῦ Φαρασόπουλου, πότε στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ βράδυα στὸ σπίτι τοῦ Πρινιωτάκη· αὐτὲς τὶς διαδρομὲς ἔκαναν χωρὶς ἀνάπαυλα.

Φαίνεται πὼς μὲ τὶς κινήσεις αὐτὲς προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν τὸν κατάλληλο τρόπο νὰ πλασάρουν τὰ ψεύτικα χαρτονομίσματα. Ὡς τόσο ὁ Νικολάου, ὅπως μάθαμε ἀργότερα, ἐπρότεινε στὸν Πρινιωτάκη τὴ συνεργασία τοῦ Δημήτρη.

—Ἠλία, τοῦ εἶπε ὁ Δημήτρης, εἶναι καλός, ἔξυπνος καὶ φιλότιμο παιδί, δὲν νομίζεις πὼς πρέπει νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας στὴν δουλειά; εἶναι ριψοκίνδυνος, ἔχει κι' ἕνα μεγάλο προτέρημα· εἶναι τάφος στὸ μυστικὸ ποὺ θὰ τοῦ πῇς.

—Δὲν ἔχω ἀντίρρησι γιὰ ὅσα λές, μὰ τὸ ἐλάττωμά μου εἶναι νὰ εἶμαι δύσπιστος σὲ τέτοιες πονηρὲς δουλειὲς γι' αὐτὸ ἔχω τὴ γνώμη νὰ τὸν δοκιμάσουμε ἀκόμη μιὰ φορὰ καὶ ὕστερα βλέπουμε. Ἐσὺ Γιῶργο, συνέχισε ὁ Πρινιωτάκης, μὲ κάποια δικαιολογία νὰ τοῦ δώσῃς ἀκόμη δύο πεντόλιρα γιὰ ἐξαργύρωσι, ἂν τὰ καταφέρῃ καὶ φανῇ συνεπὴς μαζί μας τότε νὰ τοῦ ἀποκαλύψουμε τὸ μυστικό.

Ἔμειναν σύμφωνοι καὶ περίμεναν τὸν Δημήτρη νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του. Ἀπὸ πολὺ πρωὶ τῆς 23ης Ἰανουαρίου 1925 εἶχα ἀγκαζάρει ἕνα τραπέζι στὸ φαρδὺ πεζοδρόμιο τοῦ καφενείου Στεφανουδάκη ἀνακατεμένος μέσα στοὺς βαρκάρηδες κι' ἐργάτες τοῦ λιμένος, ποὺ περίμεναν νὰ τοὺς φωνάξουν γιὰ καμμιὰ δουλειά.

Ὅπως εἶχα προσηλωθῇ καὶ παρακολουθοῦσα τὸ μπάγκο τοῦ Πρινιωτάκη ποὺ ἦταν ἐγκαταστημένος ἔξω, μπρὸς ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ καφενείου, βλέπω τὸ Νικολάου καὶ πίσω του νὰ τὸν ἀκολουθῇ ὁ Δημότρης, νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ μπάγκο, ἐνῷ ὁ Δημήτρης κοντοστάθηκε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ ὅταν κατάλαβε πὼς τὸν πρόσεξα, προχώρησε μόνος, στὸ βάθος τοῦ καφενείου. Ὁ Νικολάου μίλησε λίγο μὲ τὸν Πρινιωτάκη, ὕστερα φώναξε τὸ Δημήτρη κι' ἔφυγαν. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τοὺς παρακολουθήσω, ἔμεινα στὴ θέσι μου καὶ περίμενα. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ὁ Δημήτρης κατέβαινε μόνος ἀπὸ τὸ παραλιακὸ τράμ. Πέρασε δίπλα ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ καθόμουν καὶ μοῦ ἔκανε νόημα πὼς θέλει νὰ μοῦ μιλήσῃ. Τὸν ἄφισα καὶ προχώρησε κι' ὕστερα

τὸν πῆρα στὸ κατόπιν, κι' ὅταν βεβαιώθηκα πὼς δὲν τὸν παρακολουθεῖ κανείς, τὸν πλησίασα μὲ προφύλαξι καὶ τὸν ρώτησα.

—Ἔχουμε νεώτερα ;

—Ναί, καὶ προχωρῶ γιὰ τὸ ζαχαροπλαστεῖο «Παράδεισος».

Μπρός, ἐκεῖνος καὶ πίσω ἐγώ, φτάσαμε στὸ κέντρο. Ὁ Δημητράκης μοῦ εἶπε γιὰ τὴν πρωινὴ συνάντησι ποὺ εἶχε μὲ τὸν Νικολάου σ' ἕνα καφενεῖο στὸν Ἅγιο Διονύσιο, τὰ ἑξῆς.

«Ἐκεῖ τὸν περίμενε προηγουμένως κάποιος κύριος καλοντυμένος ποὺ τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά. Κάτι μίλησαν μεταξύ τους κι' ὕστερα ὁ Νικολάου βγάζει δύο πεντόλιρα καὶ μοῦ τὰ δίνει. Τρέξε νὰ τὰ χαλάσῃς μοῦ εἶπε, μοῦ χρειάζονται δραχμὲς καὶ θὰ βγῇ ὁ κόπος σου. Ἐγὼ τὰ πῆρα κι' ἔφυγα καὶ ἦρθα νὰ σὲ συναντήσω· τώρα τί θὰ κάνω ;»

—Περίμενέ με, νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸ Διοικητή. Πῆρα τὰ δυὸ πεντόλιρα καὶ ἔτρεξα στὴν Ἀσφάλεια.

Ὁ Διοικητὴς ἦταν στὸ γραφεῖο του, χτύπησα τὴν πόρτα κι' ὅταν ἄκουσα ἐμπρὸς προχώρησα.

—Κύριε Ἀστυνόμε, τοῦ εἶπα, ὁ πράκτορας μοῦ ἔφερε ἀκόμα δυὸ πεντόλιρα. Θὰ τὰ πληρώσουμε κι' αὐτὰ ἢ θὰ τοὺς πιάσουμε ;

—Ὄχι ἀκόμα θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν παρακολούθησι γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε καὶ τὴν τελευταία ἐπαφή τους. Κι' ἔτσι θὰ τὰ πληρώσουμε κι' αὐτά. Γύρισα πίσω κι' ἔδωσα τὸ ἀντίτιμο σὲ δραχμὲς στὸ Δημήτρη καὶ τοῦ εἶπα.

—Πρόσεχε τώρα πιὸ πολὺ Δημητράκη νὰ μὴ καταλάβουν τίποτε. Θὰ σὲ περιμένω πάλι ἐδῶ στὶς 8 τὸ βράδυ.

Ἐγγλέζος στὸ ραντεβοῦ του ὁ Δημήτρης εἶχε πάει πρῶτος στὸ κέντρο καὶ μὲ περίμενε.

—Τί ἔγινε Δημήτρη ;

—Ὅταν ἔδωσα τὰ χρήματα στὸ Νικολάου, τὸν εἶδα κάπως ἀνήσυχο. Γιατί ἄργησες τόσο πολύ; μὲ ρώτησε. Τοῦ δικαιολογήθηκα λέγοντάς του ὅτι ὁ ἀργυραμοιβὸς μὲ καθυστέρησε. Δὲν εἶχε πρόχειρες δραχμὲς γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ. Ὁ Νικολάου χαμογέλασε καὶ μοῦδωσε ἕνα ἑκατοστάρικο γιὰ τὸν κόπο μου, αὔριο σὲ θέλω πάλι μοῦ εἶπε. Ἐν τάξει τοῦ ἀπήντησα καὶ χωρίσαμε.

—Θὰ πᾶς Δημήτρη κι' αὔριο βράδυ καὶ τὴν ἴδια ὥρα πάλι ἐδῶ. Μείμανε σύμφωνοι κι' ἔφυγε.

Τὸ ἄλλο βράδυ ἔρχεται καταχαρούμενος ὁ Δημήτρης στὸ ραντεβοῦ μας.

—Ἐπὶ τέλους κ. Γιῶργο ἔσκασε ἡ μπόμπα. Ὁ Νικολάου τὸ πρωὶ μοῦ ἔκανε πρότασι νὰ δουλέψουμε μαζὶ στὸ πλασάρισμα. Ἐγὼ δέχθηκα καὶ τοῦ ζήτησα τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ κέρδη. Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε γιατὶ τοῦ φάνηκαν πολλὰ μὰ ὕστερα ἔμεινε σύμφωνος.

—Τώρα Δημήτρη δὲ θὰ προχωρήσῃς ἂν δὲν σὲ καθοδηγήσουμε ἐμεῖς καὶ δώσαμε ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Τὸ πρωὶ συναντήθηκα μὲ τὸν ὑπαστυνόμο Θεοδωρουλάκη στὴν Ἀσφάλεια καὶ τοῦ εἶπα τὰ εὐχάριστα νέα.

—Φαίνεται πὼς πολὺ γρήγορα ἴσως καὶ σήμερα οἱ φίλοι θὰ πέσουν στὰ χέρια μας. Ἔκαναν πρότασι στὸν ἄνθρωπό μας νὰ συνεργασθῇ μαζί τους. Τώρα πρέπει νὰ καταστρώσουμε σχέδιο γιὰ νὰ πιαστοῦν ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Μὲ τὶς τελευταῖες πληροφορίες ποὺ πήραμε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπό μας ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος, Ἀστυνόμος Ἀγέλαστος, συγκέντρωσε τὸ πρωὶ τῆς 25ης Ἰανουαρίου ὅλη τὴν ὁμάδα μας στὸ γραφεῖο του.

—Εἶσθε ἕτοιμοι ; μᾶς ρώτησε.

—Ἀπολύτως Κύριε Διοικητὰ ἕτοιμοι, εἶπεν ὁ προϊστάμενος ὑπαστυνόμος Θεοδωρουλάκης.

—'Αφοῦ εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα, πρέπει νὰ σκεφθοῦμε τὸν καλύτερο τρόπο ὥστε μ' ἕνα ἔξυπνο τέχνασμα νὰ πέσουν ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς στὰ χέρια μας. Γι' αὐτὸ μπορεῖ ὁ καθ' ἕνας σας νὰ μοῦ πῇ τὴ γνώμη του. Στὸ τέλος ἀνέφερα καὶ τὴ δική μου ἄποψι.

—Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, εἶπα, εἶναι ἱκανοὶ γιὰ κάθε πονηριὰ καὶ ζοῦν πάντοτε βουτηγμένοι στὴ παρανομία. Ἡ περίπτωσίς τους μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ κάποιο κόλπο ποὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν θὰ πέσουν στὴ παγίδα. Νὰ πλαισιώσουμε τὸν πράκτορά μας μὲ κάποιον ἄλλο δικό μας ἄνθρωπο ποὺ θὰ τοὺς κάνῃ προσφορὰ γιὰ λαθραῖο σιγαρόχαρτο. Καθὼς ξεύρουμε ἡ πρᾶξις αὐτὴ εἶναι παράνομη καθὼς καὶ ἡ ἄλλη. 'Εκεῖνοι δὲν θἄχουν νὰ χάσουν τίποτα. Θὰ σκεφθοῦν ἐμπορικὰ καὶ θὰ δεχθοῦν. Θὰ δώσουν ψεύτικες λίρες γιὰ νὰ πάρουν τὸ σιγαρόχαρτο, θὰ τὸ πουλήσουν καὶ θὰ εἰσπράξουν σίγουρα λεπτά. Τὸ θῦμα, ὅπως κι' ἂν ἔρθουν τὰ πράγματα, θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του, γιατὶ θὰ ἔχῃ τὸ φόβο ν' ἀποκαλυφθῇ. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἔτσι θὰ σκεφθοῦν.

—Τὸ σχέδιό σου μοῦ ἀρέσει καὶ τὸ ἐπικροτῶ, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Τώρα δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ δώσῃς τὶς κατάλληλες ὁδηγίες στὸν πρακτορά σου καὶ νὰ προχωρήσουμε. Ἔφυγα ἀπὸ τὸ Τμῆμα καὶ πῆγα στὴν παραλία νὰ συναντήσω τὸν Δημητράκη, ὅπου τὸν βλέπω νὰ κάθεται σ' ἕνα παραλιακὸ καφενεδάκι.

—Δημήτρη σὲ θέλω, ὥρα νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις. Πᾶρε αὐτὰ τὰ λίγα φυλλάδια σιγαρόχαρτο καὶ θὰ πῇς στὸ Νικολάου καὶ στὸ Πρινιωτάκη πὼς ὑπάρχει μεγάλη ποσότητα. Τἄχει φέρει ἕνας λαθρέμπορος ἀπ' τὴν Τουρκία· εὐκαιρία θὰ τοὺς πῇς νὰ δώσουμε ψεύτικες λίρες νὰ πάρουμε τὸ σιγαρόχαρτο. Αὐτὸ τὸ παιχνίδι θὰ παίξῃς Δημήτρη. Μὲ κοίταξε μὲ τὰ πονηρὰ καστανὰ μάτια του καὶ χαμογέλασε.

—Μωρὲ κόλπο, τώρα τὴν πάθανε οἱ μάγκες μου, εἶπε στὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων τῆς Τρούμπας. Μείναμε σύμφωνοι καὶ χωρίσαμε. Πῆγα στὴν παραλία, στὸ γνωστὸ καφενεῖο Στεφανουδάκη, γιὰ τὴν παρακολούθησι τοῦ Πρινιωτάκη καὶ τῆς παρέας του. Σὲ λίγο ἦρθε καὶ ὁ Δημήτρης, μπῆκε στὴ μεγάλη σάλα τοῦ καφενείου, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ προχώρησε σ' ἕνα γωνιακὸ τραπέζι ὅπου καθόταν ὁ Νικολάου καὶ τὸν περίμενε. Τὸν χαιρέτησε καὶ πρὶν καθήσῃ καλὰ-καλὰ ἄρχισαν τὴ συζήτησι. Κουβέντα σὲ κουβέντα, ὅπως κατάλαβα, ὁ Δημήτρης ἦρθε στὸ προκείμενο, γιατὶ τὸν εἶδα νὰ βγάζῃ μὲ μεγάλη προσποιητὴ προφύλαξι ἕνα ἀπὸ τὰ φυλλάδια σιγαροχάρτου ποὺ τοῦ εἶχα δώσει, καὶ νὰ τὸ δίνῃ στὸ Νικολάου. 'Εκεῖνος τὸ πῆρε καὶ βιαστικὰ τὄβαλε στὴ τσέπη του. Τότε φώναξε τὸν Πρινιωτάκη ποὺ στεκόταν ἔξω στὸ μπάγκο του, καὶ ἐκεῖνος μὲ γρήγορα βήματα πῆγε καὶ κάθησε δίπλα τους. Συνέχισαν τὴν συζήτησι λίγο καὶ ὕστερα βλέπω τὸν Δημήτρη νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ νὰ φεύγῃ. Τὸν πῆρα στὸ κατόπιν κι' ἀφοῦ ἀπομακρυνθήκανε ἀρκετὰ γύρισε κοίταξε πίσω του, κι' ὅταν εἶδε ὅτι τὸν παρακολουθῶ προχώρησε καὶ μπῆκε σ' ἕνα Οὐζερὶ τῆς ἀγορᾶς, στοῦ 'Αρτέμη. Τὸν ἀκολούθησα καὶ ἐκεῖ καὶ ὅταν τὸν πλησίασα μέσα στὸ οὐζερὶ μοῦ εἶπε σιγά.

—Τσίμπησε τὸ ψάρι κ. Γιῶργο· κι οἱ δυὸ ἐνθουσιάστηκαν ὅταν τοὺς εἶπα ὅτι ἡ ἀγορὰ θὰ γίνῃ μὲ ψεύτικες λίρες. Εἶσαι διαβολεμένος ἄνθρωπος μοῦ εἶπαν, καὶ κλεῖσε ἀμέσως συμφωνία. Δὲν μᾶς εἶπες ὅμως ποιός τἄχει καὶ ποὺ τὸν ἀνακάλυψες. Τότε τοὺς ἔπλασα τὴν ψεύτικη ἱστορία ποὺ μοῦ συμβουλέψατε προχτές. Δηλαδὴ ὅτι ἔχει φέρει τὸ πρᾶμα ἀπὸ τὴ Σμύρνη κάποιος γνωστὸς ἑνὸς φίλου μου ἀπὸ τὴ Δραπετσώνα. 'Ο Πρινιωτάκης ἤξερε καλὰ τί ἐστὶ Δραπετσώνα. Σωματεμπορία, ναρκωτικὰ καὶ κάθε λογῆς συναλλαγὲς γιὰ λαθρεμπόρια ποὺ γίνονται σ' αὐτὸν τὸν ξύλινο συνοικισμό. Γι'αὐτὸ ἔγινε πιστευτὸ τὸ παραμύθι τοῦ Δημήτρη κι ὁ Πρινιωτάκης δὲν μποροῦσε ν' ἀμφιβάλῃ σ' αὐτὰ ποὺ τοὔλεγε. 'Ο φίλος μου τοὺς εἶπα, συνέχισε ὁ Δημήτρης, μοὔκανε τὴν πρότασι ν' ἀγοράσουμε μαζὶ ἕνα

μέρος ἀπὸ τὸ σιγαρόχαρτο μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα χρήματα νὰ προχωρήσω καὶ δὲν κινήθηκα.

Τώρα ὅμως μὲ τὶς ψεύτικες λίγες ποὺ διαθέτουμε σκέφθηκα πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπον θὰ προχωρήσουμε σ' ἕνα σίγουρο καὶ διπλὸ κέρδος. Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; οἱ φίλοι περιμένουν νὰ τοὺς δώσω ἀπάντησι.

—Μὴν ἀνησυχῇς, τοῦ λέγω, ὅλα ἔχουν τακτοποιηθῆ· ὁ ἄνθρωπός μας θὰ εἶναι μαζί σου τὸ ἀπόγευμα στὶς 4 στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Παράδεισος». Στὸ μεταξὺ εἶχα συνεννοηθῆ μὲ τὸ Διοικητή μου γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ προσώπου ποὺ θὰ ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ λαθρεμπόρου. Τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἀνέλαβε ἕνας συνάδελφός μου ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴν ὁμάδα διώξεως ναρκωτικῶν τοῦ Τμήματος, ὁ Μανώλης Ψείρρης, ἔξυπνο παιδί, καὶ κατάλληλος σὲ τέτοιου εἴδους ὑποθέσεις. Ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ πλησίαζε πῆρα τὸ συνάδελφό μου καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ ζαχαροπλαστεῖον «Παράδεισος». Ἐκεῖ περίμενε ὁ Δημήτρης. Ὅταν μὲ εἶδε νὰ συνοδεύωμαι ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο μοῦ εἶπε.

—Σίγουρα κ. Δουκάκη ὁ κύριος θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ παρουσιάσω στοὺς φίλους γιὰ λαθρέμπορο.

—Ναὶ Δημητράκη εἶναι ἕνας καλὸς συνάδελφος καὶ πολὺ ἔξυπνος· εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Μπορεῖτε νὰ φύγετε. Τράβηξαν κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴν παραλία στὸ καφενεῖο Στεφανουδάκη. Ἐγὼ παρέμεινα καρτερώντας τὸ ἀποτέλεσμα· δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τοὺς ἀκολουθήσω. Στὸ καφενεῖο περίμεναν τὸ Δημήτρη ὁ Νικολάου καὶ ὁ Πρινιωτάκης.

—Σᾶς ἔφερα τὸν ἄνθρωπο τοὺς εἶπε καὶ τοὺς τὸν σύστησε μ' ἕνα ψεύτικο ὄνομα. Ὕστερα κάθησαν κι' οἱ τέσσαρες σ' ἕνα ἀπόμερο τραπέζι τῆς σάλας κι' ἄρχισαν χαμηλόφωνα τὸ παζάρεμα. Ὁ Πρινιωτάκης σὲ κάποια στιγμὴ ρώτησε τὸν λαθρέμπορο ποὺ βρίσκεται τὸ σιγαρόχαρτο. Μὰ ὁ ψευτολαθρέμπορος τοῦ ἀπήντησε ἔξυπνα.

—Βιάζεσαι φίλε, πρῶτα ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ συμφωνήσουμε, ὕστερα εἶναι δουλειὰ τοῦ Δημήτρη· ἐκεῖνος θ' ἀναλάβῃ νὰ σὲ φέρῃ σπίτι μου κι' ἐκεῖ θὰ πέσῃ τὸ παραδάκι κι' ἔπειτα θὰ παραλάβετε τὸ πρᾶγμα· ἔτσι γίνονται αὐτὲς οἱ δουλειές. Ἔμειναν σύμφωνοι γιὰ τὴν ἑπομένη 26 Ἰανουαρίου 1925, στὶς 6 τὸ πρωί.

Ἀπὸ τὰ ξημερώματα ὁ συνάδελφός μου Ψείρρης βρισκόνταν στὴ παράγκα ἑνὸς ξαδέλφου τοῦ Δημήτρη ποὺ ἦταν στὸ Καστράκι τῆς Δραπετσώνας καὶ περίμενε, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε τοποθετήσει κάτω ἀπὸ τὴ καταπακτὴ ἕνα σακκὶ καμουφλαρισμένο μὲ λίγα φυλλάδια σιγαρόχαρτο γεμᾶτο μὲ πακέτα ἀπὸ παληὲς ἐφημερίδες κατάλληλα περιτυλιγμένες. Ἀκριβῶς ἀπέναντι ἦταν ἕνα μικρὸ βρώμικο καφενεδάκι. Καθήσαμε ἐγώ, ὁ ὑπαστυνόμος καὶ ὁ Γκογκόρνας καὶ περιμέναμε πότε θὰ ξεπροβάλῃ ὁ Δημήτρης μὲ τὴν παρέα του. Ἡ ὥρα ἦταν 6 περίπου ὅταν φάνηκε ἕνα μόνιππο ἁμαξάκι ποὺ σταμάτησε λίγο πάρα κάτω. Πρῶτος κατέβηκε ὁ Δημήτρης καὶ προχώρησε πρὸς τὴ παράγκα, κατόπιν τὸν ἀκολούθησαν ὁ Πρινιωτάκης καὶ ὁ Νικολάου. Χτύπησαν συνθηματικὰ τὴν πόρτα καὶ μπῆκαν μέσα στὸ ξύλινο σπίτι. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ξεπροβάλλει ὁ Δημήτρης μὲ τὸ σακκὶ στὰ χέρια. Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημά μας, ὅτι ἡ δουλειὰ τελείωσε. Ὅπως εἴχαμε κυκλώσει τὸ σπίτι ὁ Δημήτρης βγαίνοντας ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ὑπαστυνόμου ποὺ εἶχε τὸ πόστο τῆς πόρτας.

—Στάσου, τοῦ εἶπε φωναχτά, τί ἔχεις μέσα στὸ σακκί; Ὁ Δημήτρης προσποιήθηκε πῶς τάχασε καὶ εἶπε.

—Τίποτα, τίποτα, εἶναι κάτι τρόφιμα ποὺ μοῦ τἄστειλαν ἀπὸ τὸ χωριό μου.

—Γιὰ νὰ τὰ δοῦμε, τοῦ εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος. Ἀνοίγει ἀπότομα τὸ σακκὶ καὶ φάνηκαν τὰ λίγα φυλλάδια σιγαρόχαρτο ποὺ εἶχε τοποθετήσει ὁ ψευτολαθρέμπορος. Ὁ Πρινιωτάκης κι' ὁ Νικολάου ὅταν εἶδαν πὼς ἔπεσε ὁ Δημήτρης στὰ χέρια τῆς

'Αστυνομίας κοκκάλωσαν, δὲν πέρασε δὲ καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό τους πὼς ἔπεσαν σὲ παγίδα. Σὰν πιὸ σβέλτος ὁ Νικολάου πῆγε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο μὰ ὁ Ψείρρης ποὺ τὸν νόμιζαν γιὰ λαθρέμπορο τὸν σταματᾷ καὶ βγάζοντας τὸ περίστροφό του, τοὺς λέγει :

—Μὴ κινηθῇ κανείς, εἶμαι ἀστυνομικός. 'Ο Νικολάου τάχασε κυριολεκτικά, γύρισε κοίταξε τὸν Πρινιωτάκη ποὺ εἶχε σωριασθῇ σὲ μιὰ καρέκλα καὶ κρατοῦσε τὸ κεφάλι του.

—Καλὰ μᾶς τὰ κατάφερε 'Ηλία αὐτὴ ἡ ἀλεποῦ ὁ Δημήτρης, πιαστήκαμε στὸν ὕπνο. Στὸ μεταξὺ ἐγὼ μὲ τὸν ὑπαστυνόμο μπήκαμε στὴν παράγκα καὶ ὁ Γκογκόρνας μὲ τὸ Δημήτρη στάθηκαν ἀπ' ἔξω καὶ περίμεναν. 'Ο Ψειρρῆς ἔδωσε στὸν ὑπαστυνόμο ἕνα μάτσο πεντόλιρα κι' ὕστερα ἀσχολήθηκε στὴ σωματικὴ ἔρευνα μαζί μου. Πήραμε ὅσες σημειώσεις βρήκαμε πάνω τους, τοὺς φορέσαμε τὶς χειροπέδες καὶ τοὺς πήγαμε στὴν 'Ασφάλεια μὲ τὸ ἴδιο μόνιππο ποὺ εἶχαν ἔρθει, τὸ ὁποῖο τοὺς περίμενε. Πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι εἴχαμε τελειώσει τὶς συλλήψεις τῶν τριῶν 'Εβραίων καὶ τοῦ Φαρασόπουλου, τοὺς ὁποίους θεωρούσαμε ὑπόπτους ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἐπαφὲς ποὺ εἶχαν μὲ τὸν Πρινιωτάκη. Ὕστερα ἀρχίσαμε τὶς ἔρευνες στὰ σπίτια τους. 'Ερευνήσαμε πρῶτο τὸ σπίτι τοῦ Πρινιωτάκη (ὁδὸς Λαμψάκου 8), ὅπου ὅταν χτυπήσαμε τὴν πόρτα παρουσιάστηκε ἡ ἐρωμένη του Καίτη.

—Τί θέλετε Κύριοι ;

—Εἴμαστε ἀστυνομικοὶ καὶ θὰ κάνουμε μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι σας, τῆς εἴπαμε.

—'Ο ἄνδρας μου λείπει, ἀπάντησε καὶ προσπάθησε νὰ μᾶς κλείσῃ τὴν πόρτα. 'Ο ὑπαστυνόμος ὅμως ποὺ εἶχε προχωρήσει μέσα ἀπὸ τὴν εἴσοδο, δὲν τὴν ἄφισε καὶ τῆς εἶπε.

—Γιὰ τὸν ἄνδρα σου μὴν ἀνησυχῇς· βρίσκεται στὸ κρατητήριο.

—Γιατί; ρώτησε καὶ κατακοκκίνησε.

—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃς ἀργότερα· τώρα προχώρησε νὰ μᾶς δείξῃς τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ σας.

—'Η γυναίκα ἀμίλητη συμμορφώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ χώλλ, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἦταν ἡ σάλα, ἡ τραπεζαρία, ἡ κρεβατοκάμαρα κι' ἡ κουζίνα. Μὲ μεγάλη ἀγωνία παρακολουθοῦσε τὴν ἔρευνα ποὺ κάναμε καὶ ζηλότυπα ἔκρυβε τὴν ἱκανοποίησί της ὅταν ἔβλεπε τὴν ἀποτυχία μας. Ἔτσι ὅπως προχωρήσαμε γιὰ δεύτερη φορὰ ψάχνοντας τὰ δωμάτια τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, φτάσαμε πάλι στὴ τραπεζαρία καὶ ὅπως ἔσκυβα νὰ δῶ καὶ στὸ κάτω συρτὸ τοῦ ψυγείου, μοῦ φάνηκε πὼς κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὰ πλακάκια ἦσαν ξεκολλημένα.

—Κάπως περίεργο εἶναι αὐτὸ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου καὶ μετεκίνησα τὸ ψυγεῖο. Χτύπησα ἐλαφρὰ τὰ πλακάκια κι ἕνας ὑπόκωφος κρότος ἀκούστηκε σὰν ἀπὸ κούφιο πάτωμα. Πῆρα ἕνα μαχαίρι, ἀνασήκωσα προσεκτικὰ ἕνα πλακάκι καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὸ εἶδα μιὰ σιδερένια πλάκα, σήκωσα καὶ τὰ ὑπόλοιπα πλακάκια καὶ τότε φάνηκε ἕνα μικρὸ σιδερένιο χρηματοκιβώτιο 80Χ50 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Τὸ ἔβγαλα μὲ εὐκολία ἀπὸ τὴν κρύπτη καὶ ζητήσαμε ἀπὸ τὴν Κα Καίτη νὰ μᾶς δώσῃ τὸ κλειδί. 'Εκείνη ἀρνιόταν.

—'Εγὼ δὲν ξέρω τίποτε, μᾶς ἔλεγε: Τὸ κλειδὶ τὸ ἔχει ἐκεῖνος.

—Καὶ τώρα Κυρία μου θ'ἀρθῇς καὶ σὺ μαζί μας, τῆς εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος. Τὴν Καίτη χήρα Καραδήμα συνώδευσε στὴν 'Ασφάλεια ὁ Γκογκόρνας καὶ τὸ σιδερένιο κουτὶ τὸ παρέδωσε στὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνέκρινε τὸν Πρινιωτάκη. 'Εκεῖνος, ὅταν εἶδε τὴν ἐρωμένη του καὶ στὰ χέρια τοῦ ἀστυφύλακος τὸ σιδερένιο κουτὶ μὲ τὸ θησαυρό του, ἔγινε κατάχλωμος καὶ ἀπὸ τὸ κακό του δάγκωνε τὰ χέρια του. Ἕνας ὁλόκληρος θησαυρὸς ἦταν κρυμμένος μέσα στὸ σιδερένιο αὐτὸ κουτί. Χρυσᾶ τιμαλφῆ ἀντικείμενα ἀγορασμένα γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ ἀπὸ τοὺς κλέφτες. Ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ πλαστὰ χαρτονομίσματα, ἀγγλικὰ πεντόλιρα, λίρες

τούρκικες καὶ διάφορες σημειώσεις, ποὺ γράφτηκαν ὅλα στὴν ἔκθεσι κατασχέσεως ποὺ συνετάχθη στὴν 'Ασφάλεια. 'Εμεῖς οἱ ἄλλοι πήγαμε στὴν ὁδὸ Τροχιοδρόμων, στὸ σπίτι τοῦ Φαρασόπουλου, δίπλα στὸ μπακαλικάκι του. 'Εκεῖ ἦταν ἡ γυναίκα του, μιὰ γυναικούλα τοῦ λαοῦ ἀνίδεη καὶ στὴν ἔρευνά μας δὲν ἀργήσαμε νὰ βροῦμε ὅ,τι ζητούσαμε. "Οπως ψάχναμε σ' ἕνα ξύλινο μπαοῦλο, βρήκαμε ἕνα δέμα ἀπὸ ἐφημερίδες τούρκικες ποὺ ἀνάμεσά τους εἶχαν κρυμμένα ἀρκετὰ πλαστὰ ἐγγλέζικα πεντόλιρα.

—Ποῦ τὰ βρῆκες Φαρασόπουλε; τὸν ρωτήσαμε ὅταν πήγαμε στὴν 'Ασφάλεια.

—Μοῦ τἄδωσαν στὴν Κωνσταντινούπολι ὅταν ἐρχόμουν στὴν 'Ελλάδα, δικαιολογήθηκε. Παρὰ τὴ μεγάλη πίεσι ποὺ τοὺς κάναμε, δὲν ἀπεκάλυψαν κείνους ποὺ τὰ εἶχαν ἐκτυπώσει. "Ελεγαν πὼς δὲν τοὺς γνωρίζουν καὶ εἶχαν δίκαιο γιατὶ ὅπως μάθαμε ἀργότερα τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ ἐξετυπώθησαν στὴ Γερμανία, κατὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, ἀπ' ὅπου οἱ Γερμανοὶ τὰ διεσκόρπισαν στὰ διάφορα κράτη μὲ κέντρο τὴν Κωνσταντινούπολι. "Ενα ἀπὸ τὰ σημειώματα ποὺ βρέθηκαν μέσα στὸ σιδερένιο κουτὶ τοῦ Πρινιωτάκη ἔγραφε κάτι ποὺ δὲν τὸ περιμέναμε. 'Ανέφερε γιὰ μετοχὲς τῆς Αἰγυπτιακῆς Τραπέζης Χατζῆ Φορσιὲ ποὺ τὶς εἶχε μ' ἕνα χαρτοφύλακα τοποθετημένες στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Τραπεζιτικοῦ γραφείου Γ.Κ. Τότε ἐγώ, ὰά στυνόμος Κουράκος, κι' ὁ ὑπαστυνόμος Θεοδωρουλάκης, πήγαμε στὸ γραφεῖο τοῦ Κ. νὰ παραλάβουμε τὸ χαρτοφύλακα. Μόλις μὲ ἀντίκρυσε ἡ 'Ελενίτσα ποὺ μὲ εἶχε χάσει τώρα καὶ πολλὲς ἡμέρες παραξενεύτηκε ποὺ εἶδε νὰ μὲ συνοδεύουν δύο ἀξιωματικοὶ τῆς 'Ασφαλείας καὶ χλώμιασε. "Αφισε τὴ γραφομηχανὴ καὶ μὲ κοίταζε στὰ μάτια σὰν νὰ μὲ ρωτοῦσε τί ἔχω κάνει. "Οταν εἶδε πὼς μᾶς ἔδωσαν ἕνα χαρτοφύλακα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο ἡσύχασε καὶ γύρισε στὴ γραφομηχανή της. Τὸ χαρτοφύλακα τὸν ἀνοίξαμε στὴν 'Ασφάλεια καὶ βρέθηκε γεμάτος ἀπὸ ξένα χαρτονομίσματα καὶ μετοχὲς τῆς Αἰγυπτιακῆς Τραπέζης Χατζῆ Φορσιέ, καὶ ὅπως μάθαμε ἀργότερα ἦταν κλεμένες ἀπὸ τὸ Κάϊρο. Τὸν Γ.Κ., τοὺς τρεῖς 'Εβραίους καὶ τὴν Καραδήμα ὁ εἰσαγγελεὺς Πειραιῶς κ. Παπαδημητρόπουλος ἄφησε ἐλευθέρους γιατὶ δὲν προέκυψαν εἰς βάρος τους στοιχεῖα ἐνοχῆς.

Οἱ Πρινιωτάκης, Νικολάου καὶ Φαρασόπουλος ἐτιμωρήθησαν μὲ αὐστηρὲς ποινὲς ὅταν ἔγινε ἡ δίκη τους, στὶς 6 'Ιουνίου 1927, κι ἔτσι τελείωσεν ἡ ὑπόθεσις τῶν πλαστῶν 'Αγγλικῶν πεντολίρων.

'Ικανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία μας αὐτὴ ὁ τότε ἀρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἀείμνηστος Σὲρ Φρειδερῖκος Χαλλίντεϋ, διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 54.252]5-10-1926 διαταγῆς του, μᾶς ἀπένειμε ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβή, τὸ διπλάσιον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν μας.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΝΕΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ - ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΔΡΑΣΤΟΥ —

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ
ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗ**

Ἕνα πρωινὸ κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1943 ἐζητήθη καὶ πάλιν ἡ βοήθεια τῆς Σκότλαντ-Γιὰρντ ἀπὸ μέρους τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Μπάρνσλεϋ, τῆς ἐπαρχίας Γιόρκσάϊρ, σχετικῶς μὲ τὴν ἀνατριχιαστικὴ δολοφονία μιᾶς κοπέλλας, ἡ ὁποία εἰργάζετο εἰς Στρατιωτικὴ Ὑπηρεσία καὶ ἡ ὁποία ἐδολοφονήθη κοντὰ στὸ πάρκο τῆς παιδικῆς χαρᾶς τῆς πόλεως αὐτῆς.

Κατὰ τὴν ὥρα κατὰ τὴν ὁποία ἐζητήθη ἡ βοήθεια δὲν ἦταν γνωστὸ πῶς ἀκριβῶς εἶχε γίνει ἡ δολοφονία, ἐπειδὴ ὅμως μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὴν πόλη αὐτὴ ἦσαν ἐγκατεστημένες πολλὲς στρατιωτικὲς μονάδες, ἐζητήθη ἀμέσως ἡ βοήθεια τῆς Σκότλαντ-Γιάρντ, χωρὶς καμμία ἀναβολή, ὥστε οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ θὰ ἐστέλλοντο ἐκεῖ, νὰ ἔφθαναν τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας.

Τὸ Μπάρνσλεϋ εἶναι μία πόλις μὲ πολλὰ ἀνθρακωρυχεῖα, ἀρκετὰ πυκνοκατῳκημένη, κτισμένη σὲ μικρὴ ἔκταση, ἐνῷ ἡ ἀγορά του παρουσιάζει ζωηρὴ ἐμπορικὴ κίνηση. Ἡ ἀστυνομικὴ δύναμη τοῦ Μπάρνσλεϋ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 91 ἐν συνόλῳ ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὁ Διευθυντὴς κ. Οὐίλλιαμς ὑπηρετοῦσεν ἐκεῖ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀστυνομικῆς του σταδιοδρομίας, ἤτοι ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀστυφύλακος.

Ὅλως παραδόξως κατὰ τὴ χρονικὴ αὐτὴ περίοδο, ἤτοι ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Μαΐου 1943, ὑπῆρχον ἤδη εἰς δύο ἄλλα μέρη τοῦ Γιὸρκ-Σάϊρ ἄλλοι τέσσαρες ἀστυνομικοὶ τῆς Σκότλαντ-Γιὰρντ ἐνεργοῦντες ἀνακρίσεις γιὰ ἄλλους φόνους. Οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ ἦσαν : ὁ ἀστυνόμος Γκρίνο μὲ τὸν ἀρχιφύλακά του καὶ ὁ ὑπαστυνόμος Θὸρπ μὲ τὸν ἀρχιφύλακά του ἐπίσης. Οἱ ἀνακρίσεις αὐτὲς διεξήγοντο στὸ Χάλιφαξ καὶ στὸ Σκάρβοραφ.

Ἐγὼ βέβαια ἐπρόκειτο νὰ ἐπιληφθῶ τῆς διευρευνήσεως τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Μπάρνσλεϋ καὶ ἀνεχώρησα γιὰ τὸ Μπάρνσλεϋ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀρχιφύλακα τῆς Ἀσφαλείας Γουέμπ.

Βέβαια καὶ πάλι ἀντιμετωπίσαμε τὴν ἔλλειψιν τροφίμων στὸ ὑπερπλῆρες ἐπιβατῶν τραῖνο, δεδομένου ὅτι ἐζούσαμε ὑπὸ καταθλιπτικὲς πολεμικὲς συνθῆκες καὶ γιατὶ δὲν εἴχαμε τὴν πρόνοια νὰ ἐφοδιασθοῦμε ἐγκαίρως μὲ μερικὰ σάντουϊτς. Ἔτσι ἐφθάσαμε στὸ Μπάρνσλεϋ ἐξηντλημένοι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀρκετὰ κοπιῶδες σιδηροδρομικὸ ταξίδι. Μόλις φθάσαμε στὸ Μπάρνσλεϋ ἀμέσως μᾶς ὡδήγησαν στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, ὅπου συναντήσαμε τὸν κ. Διοικητὴ καὶ τὸν ὑπαστυνόμο τῆς Ἀσφαλείας κ. Χάρρισον, οἱ ὁποῖοι μᾶς ὑπεδέχθησαν ἐγκαρδιώτατα.

Μάθαμε ὅτι ἡ κοπέλλα εἶχεν ἐκπνεύσει καθ' ὃν χρόνον ἐμεῖς ταξιδεύαμε μὲ τὸ τραῖνο, κατευθυνόμενοι φυσικὰ πρὸς τὸ Μπάρνσλεϋ. Ὁ ὑπαστυνόμος Χάρρισον μᾶς εἶπεν, ὅτι, ὅταν ἐζητήθη ἡ βοήθεια τῆς Σκότλαντ-Γιάρντ, ἡ ταυτότης τοῦ θύματος δὲν εἶχεν ἀκόμη γνωσθῆ. Στὸ μεταξὺ ἡ τοπικὴ Ἀστυνομία εἶχεν ἐξακριβώσει ὅτι τὸ θῦμα ὠνομάζετο Βιολέττα Γουέκφιλντ, ὅτι ἦταν ἡλικίας 20 ἐτῶν καὶ ὅτι ζοῦσε σὲ ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Κάντγουόρθ, μερικὰ χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Μπάρνσλεϋ, εἰργάζετο δὲ σὲ μιὰ Στρατιωτικὴ Ὑπηρεσία. Τὸ βράδυ ἔμενε στὸ σπίτι της καὶ κάθε πρωὶ κατὰ τὶς 7 ἡ ὥρα, ἔπαιρνε τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Μπάρνσλεϋ, ὅπου ἄλλαζε λεωφορεῖο, προκειμένου νὰ πάῃ στὸ χωριὸ Πόρθορν, στὸ ὁποῖο ἦταν ἐγκατεστημένη ἡ Στρατιωτικὴ Ὑπηρεσία ὅπου εἰργάζετο. Αὐτὸ τὸ χωριὸ εὑρίσκετο στὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ Μπάρνσλεϋ, ἐν σχέσει μὲ τὸ Κάντγουόρθ. Πολλοὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου Κάντγουὸρθ κατέθεσαν ὅτι τὸ θῦμα ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ πρωινό, ὅπως συνῆθως, ἄλλοι δὲ κατέθεσαν ὅτι ὅταν ἄφησε τὸ λεωφορεῖο στὸ Μπάρνσλεϋ, τὴν συν-

άντησε ένας νέος, ὁ ὁποῖος τὴ συνώδευσε μέχρι τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκείνη θὰ ἔπαιρνε τὸ ἄλλο λεωφορεῖο γιὰ τὴ δουλειά της· αὐτὸ πάλι τὸ μέρος εὑρίσκετο πολὺ κοντὰ στὸ πάρκο τῆς παιδικῆς χαρᾶς.

Μόλις ἐξηκριβώθη ἡ ταυτότης τοῦ θύματος, ἡ Ἀστυνομία ἀνακάλυψεν ὅτι τὸ τελευταῖο εἶχεν ἀρραβωνιασθῆ μὲ κάποιο νέο ὁμοχώριό της ὀνόματι Τρέβορ Ἔλβιν, ἡλικίας 21 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζεν ἀπὸ τὸ σπίτι του τὸ πρωινὸ αὐτό, ἀπὸ τὶς 8 ἡ ὥρα περίπου. Πολλοὶ κατέθεσαν, ὅτι αὐτὸ τὸ ζευγάρι τὸ εἶδαν νὰ βαδίζῃ κοντὰ στὸ πάρκο τῆς παιδικῆς χαρᾶς ἐκεῖνο τὸ πρωινό.

Κατ' ἀρχὴν σκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ δῶ τὸ πτῶμα, ποὺ εὑρίσκετο στὸ τοπικὸ νεκροτομεῖο.

Τὸ θῦμα ἦταν μιὰ ὡραία κοπέλλα ἐφαίνετο δὲ καθαρὰ ὅτι πέθανε ἀπὸ ἰσχυρὰ χτυπήματα στὸ κεφάλι της. Κατόπιν πῆγα στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, κοντὰ στὴν παιδικὴ χαρὰ καὶ ἐξήτασα τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τῆς τέντας ἑνὸς αὐτοκινήτου, ὅπου εὑρέθη τὸ θῦμα. Ἐξήτασα προσεκτικὰ τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἔφερε ἐμφανῆ ἴχνη πάλης καὶ ἀρκετὲς σταγόνες αἵματος σὲ διάφορα σημεῖα, σὲ πολλὰ δὲ σημεῖα εἶχε καταπατηθῆ ἡ χλόη, ἐνῶ στὸ λεῖο μέρος τοῦ ἐδάφους διεκρίνοντο ἀποτυπώματα ποδῶν ποὺ διεσταυροῦντο, προκληθέντα ἀσφαλῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πάλης, ἡ ὁποία ἐκράτησε ὀλίγα δευτερόλεπτα καὶ κατέληξεν στὸ θάνατο τῆς κοπέλλας.

Ἕνας ἀστυφύλαξ μοῦ παρέδωσε ἕνα παληὸ σκουριασμένο σκεπάρνι, ποὺ βρέθηκε κοντὰ στὸ πτῶμα. Μόλις εἶδε τὸ σκεπάρνι ὁ ἀρχιφύλαξ τῆς Ἀσφαλείας Γουέμπ εἶπε «κύριε Διοικητὰ αὐτὸ νομίζω ὅτι εἶναι τὸ μέσο μὲ τὸ ὁποῖον ἔγινε τὸ ἔγκλημα καὶ αὐτὲς ἐδῶ οἱ κηλῖδες νομίζω ὅτι εἶναι κηλῖδες αἵματος». Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθην ὅτι εἶχε δίκηο ὁ ἀρχιφύλαξ. Τὸ πλατὺ μέρος τοῦ σκεπαρνιοῦ ἔλειπε, ὑπῆρχε δὲ μόνον τὸ κοφτερὸ μέρος καὶ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πλατὺ μέρος εἶχεν ἀποκοπῆ ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό, γιατὶ τὸ σκεπάρνι στὸ μέρος τῆς κοπῆς ἦταν πολὺ σκουριασμένο. Αὐτὸ τὸ σκεπάρνι ἐφαίνετο σὰν αὐτό, ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὸ σπίτι γιὰ νὰ σπάζουμε τὸ κάρβουνο καὶ γιὰ διάφορες ἄλλες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Περισσότερα ἴχνη στὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος δὲν ὑπῆρχον, γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ σπίτι τοῦ νέου Τρέβορ Ἔλβιν. Ὅταν ἔφτασα στὸ σπίτι του ἐκεῖνος ἔλειπε, ἦταν ὅμως ἐκεῖ ἡ μητέρα του, μία καλὴ κυρία, ἡ ὁποία ἦταν πολὺ στενοχωρημένη μὲ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ γυιοῦ της. Εἶδα ἐπίσης καὶ ἕνα θεῖο τοῦ νέου, διεπίστωσα δὲ ὅτι καὶ οἱ δυό τους, δηλαδὴ ἡ μητέρα ὅσο καὶ ὁ θεῖος, ἀντελαμβάνοντο πόσο δύσκολη ἦταν ἡ θέσις τοῦ Τρέβορ· ἐν τούτοις ὅμως ἦσαν αἰσιόδοξοι. Μὲ πέρασαν μέσα στὸ σπίτι τους, ἕνα κοινὸ ἁπλοϊκὸ χωριάτικο σπίτι, περιποιημένο, καθαρὸ καὶ καλοσυγυρισμένο, μὲ τὴν εὐχάριστη μυρωδιὰ τοῦ φρεσκοψημένου ψωμιοῦ καὶ μὲ τὰ πολύχρωμα ἄνθη τοῦ κήπου στὰ βάζα, μὲ ἰδιαίτερη χάρη βαλμένα. Ἡ κυρία Ἔλβιν μοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἄνδρας της ὑπηρετοῦσε στὸ στρατὸ καὶ κατόπιν μοῦ ἀνέφερε γιὰ τὸ γυιό της.

Ὁ γυιός της, μοῦ ἀνέφερε, αὐτὴ τὴν ἡμέρα δὲν ἠσθάνετο καλὰ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν πῆγε στὴ δουλειά του. Αὐτὸ τὸ πρωὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι κατὰ τὶς 7.30', λέγοντας ὅτι θὰ πήγαινε νὰ δῇ τὴ Βιολέττα, τὴν ὁποία ἐγνώριζαν καὶ οἱ γονεῖς τοῦ νέου, καὶ ὅτι φεύγοντας πῆρε καὶ τὸ ἀδιάβροχό του. Ἡ κυρία Ἔλβιν μέχρι τὸ μεσημέρι εἰργάζετο σ' ἕνα κατάστημα, συμβάλλουσα κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ καὶ κάθε πρωὶ ἔφευγε γιὰ τὴ δουλειά της πρὶν ἀπὸ τὶς 8. Ἡ κυρία Ἔλβιν ἐνεθυμεῖτο πολὺ καλὰ ὅτι αὐτὸ τὸ πρωὶ ὁ γυιός της ἐπέστρεψε στὸ σπίτι, κρατώντας τὸ ἀδιάβροχό του στὸ χέρι. Τοῦ μίλησε, ἀλλὰ κεῖνος δὲν τῆς ἀπήντησε. Προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ἐπέστρεψε μετὰ στὴν τραπεζαρία καὶ ἀμέσως ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι βιαστικά, αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ ἀδιάβροχό του. Πρὸς στιγμὴν ρώτησα τὴν κ. Ἔλβιν ἐὰν μποροῦσε νὰ μαντεύσῃ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάῃ ὁ γυιός της· μοῦ ἀπήντησε δὲ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ ποὺ θὰ πήγαινε ὁ γυιός της

αὐτὴ τὴ φορά, ἐπρόκειτο γιὰ κάτι τὸ ἀσυνήθιστο, τὸ ὁποῖο τὴν ἀνησυχοῦσε πάρα πολύ.

Τὸ ἀδιάβροχο ὑπῆρχε στὸ σπίτι καὶ τὸ παρέλαβα ἀπὸ τὴν κ. Ἔλβιν. Ἔμαθα ἐπίσης ὅτι στὸ σπίτι ὑπῆρχεν ἕνα σκεπάρνι ὅμοιο μὲ κεῖνο τὸ σπασμένο, τὸ ὁποῖον βρέθηκε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸ ὁποῖο ἡ κ. Ἔλβιν χρησιμοποιοῦσε, γιὰ νὰ σπάῃ τὰ κάρβουνα. Τώρα διηρωτώμην μήπως τὸ κομμάτι τοῦ σκεπαρνιοῦ, τὸ πλατὺ δηλαδὴ αὐτοῦ μέρος, ποὺ εἶχεν ἀποσπασθῇ εὑρίσκετο κατὰ τύχη στὸ σπίτι καὶ γι' αὐτὸ ζήτησα ἀπὸ τὴν κ. Ἔλβιν νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ψάξω. Πράγματι μοῦ ἐπέτρεψε καὶ κατ' εὐθεῖαν κατεβήκαμε στὸ ὑπόγειο. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ὑπογείου ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ κάρβουνα καὶ κοντὰ στὸν τοῖχο ἦταν ἕνα κασόνι μὲ διάφορα ἐργαλεῖα καὶ μικροτεμάχια σύρματος. Ἀκριβῶς στὸν πάτο τοῦ κασονιοῦ βρισκόταν τὸ πλατὺ μέρος τοῦ σκεπαρνιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποσπασθῇ, εὑρίσκετο δὲ στὸ κασόνι προφανῶς ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες. Τὸ κομμάτι αὐτὸ ἀπεδείχθη ὅτι προσήρμοζε ἀπόλυτα στὸ σπασμένο σκεπάρνι, ποὺ εὑρέθη στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι ἦταν λιγώτερο σκουριασμένο. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κ. Ἔλβιν πῆρα μαζί μου καὶ τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ σκεπαρνιοῦ. Ἐνῷ δὲ ὁ ἀρχιφύλαξ Γουὲμπ παρέμεινε γιὰ νὰ πάρῃ τὶς καταθέσεις τῆς κ. Ἔλβιν καὶ τοῦ θείου τοῦ Τρέβορ, ἐγὼ πῆγα στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τῆς περιφερείας αὐτῆς καὶ ἔστειλα τηλεγράφημα πρὸς ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα, στὴν περιφέρεια τῶν ὁποίων διέμενον συγγενεῖς τῆς οἰκογενείας Ἔλβιν, ζητώντας νὰ μοῦ γνωρίσουν ἐπειγόντως ἂν ἐθεάθη ὁ νέος Τρέβορ Ἔλβιν. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τοῦ Ὄτλεϋ στὴν Ἐπαρχία τοῦ Γιὸρκ-Σάϊρ ἀπάντησε ὅτι πρὸ ὀλίγου ὁ Τρέβορ Ἔλβιν ἦταν ἐκεῖ καὶ ὅτι ἐδανείσθη ὡρισμένα χρήματα. Δύο ὥρες ἀργότερα τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τοῦ Μπλὰκ-Πούλ μᾶς ἔδινε τὴν πληροφορία ὅτι ὁ νέος εὑρέθη στὸ σπίτι ἑνὸς θείου του, προσποιούμενος ἀμνησία. Ἀμέσως ἔδωσα ἐντολὴν νὰ συλληφθῇ, νὰ ὁδηγηθῇ στὸ πλησιέστερο Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ νὰ ἐρευνηθῇ. Στὸ Μπλὰκ-Πούλ φτάσαμε τὸ πρωί. Καλῶς δὲ ἐχόντων τῶν πραγμάτων τὸ μεσημέρι θὰ εὑρισκόμεθα στὸ Μπάρνσλεϋ, ὁπότε θὰ μπορούσαμε νὰ παρακολουθήσουμε τὴν νεκροτομή, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ στὶς 2 μ.μ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ τονίσω ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος ἐπιφορτίζεται μὲ τὴ διερεύνησι ἑνὸς ἐγκλήματος ἀνθρωποκτονίας, ὀφείλει πάντοτε νὰ παρευρίσκεται στὴν νεκροτομή. Κατὰ τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα ἐπιστρέψαμε στὸ Μπλὰκ-Πούλ καὶ ὅταν φτάσαμε στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, ὅπου ἐκρατεῖτο ὁ Τρέβορ Ἔλβιν, ζήτησα ἀπὸ τὸ Διοικητὴ κ. Χάρην Μπάρνες νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἴδω τὸν Τρέβορ. Πράγματι μοῦ ἐπέτρεψε. Πρὶν πᾶμε στὸ κρατητήριο ὁ κ. Διοικητὴς μοῦ ἔδειξε ὡρισμένες ἐπιστολές, τὶς ὁποῖες βρῆκαν στὰ θυλάκια τοῦ Τρέβορ, κατὰ τὴ σωματική του ἔρευνα. Εἶχε δὲ γράψει σὲ διαφόρους συγγενεῖς του γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῆ καὶ ζητοῦσε συγγνώμην. Ὅταν εἶδα τὸν Τρέβορ Ἔλβιν ἀμέσως ἀντελήφθην ὅτι προσεποιεῖτο πὼς εἶχε πάθει ἀμνησία.

«Ὀνομάζεσαι Τρέβορ Ἔλβιν;» τὸν ἠρώτησα. «Ναὶ» μοῦ ἀπήντησε.

«Εἶμαι ὁ ἀστυνόμος Μπέβεριν-ζ τῆς Σκότλαντ-Γιὰρντ καὶ ἐνεργῶ ἀνακρίσεις γιὰ τὴ δολοφονία τῆς Βιολέττας Γουέκφιλντ. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ποῦ ἤσουν χθὲς τὸ πρωί;». Ὁ Τρέβορ εὑρέθη πρὸς στιγμὴν σὲ ἀμηχανία καὶ σὲ λίγο εἶπε: «Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τίποτε». Ἀμέσως ἀντελήφθην ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ μιλήσῃ καὶ ὅτι ἐσκόπευε νὰ συνεχίσῃ προσποιούμενος ἀμνησίαν. Ἐθεώρησα ἄσκοπο νὰ χάσω περισσότερο χρόνο μαζί του καὶ ἀφοῦ ἐπήραμε τὸ πρόγευμά μας, ἀναχωρήσαμε γιὰ τὸ Μπάρνσλεϋ, παίρνοντας μαζί μας καὶ τὸν Τρέβορ Ἔλβιν.

Στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τοῦ Μπάρνσλεϋ ὁ Τρέβορ ὑπῆρξεν πολὺ φλύαρος καὶ στὴν Ὑπηρεσία Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων ἔδωσε ἔγγραφη ἔκθεση, τὴν ὁποία ἔγραψε ὁ ἀρχιφύλαξ Γουέμπ. Ἀνεφέρθη στὴν ἐρωτική του ζηλοτυπία πρὸς ἕνα νέον ἐργαζόμενον στὴν ἰδίαν Στρατιωτικὴ Ὑπηρεσία, στὴν ὁποίαν εἰργάζετο καὶ ἡ Βιολέττα (τὸ θῦμα) καὶ σ' ἕνα ἐπεισόδιο τὸ ὁποῖο εἶχε μαζί του κατὰ τὴν προηγού-

μενη νύκτα. Ἀνέφερεν ὅτι ἐσηκώθηκε αὐτὸ τὸ πρωινὸ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ Βιολέττα καὶ ὅτι ἐπῆρε μαζί του τὸ σκεπάρνι ἁπλῶς γιὰ νὰ τὴ φοβίσῃ. Ἐνεθυμήθη πολὺ καλὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὴ συνάντησε ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο καὶ ὅτι, βάδισαν μαζὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς παιδικῆς χαρᾶς, πλὴν ὅμως δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ θυμηθῇ τίποτε ἄλλο.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Τρέβορ δὲν μοῦ ἀπεκάλυψε τὰ πάντα, γιὰ μένα δὲν εἶχε καὶ μεγάλη σημασία, γιατὶ μὲ τὶς ἐπιστολὲς ποὺ εἶχε γράψει, τὴν ὁμολογία του ὅτι εἶχε συναντήσει τὸ θῦμα ἀμέσως πρὸ τοῦ φόνου, μὲ τὴν ἀνεύρεσι μέσα στὸ σπίτι τοῦ ἀποκοπέντος ἀπὸ τὸ σκεπάρνι τεμαχίου (τὸ πλατὺ μέρος τοῦ σκεπαρνίου) καὶ μὲ τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἡ ὑπόθεσις ἦταν καθαρὴ καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ δράστης ἦταν ὁ Τρέβορ Ἔλβιν.

Ὅταν ταξιδεύαμε ἀπὸ τὸ Λονδῖνον πρὸς τὸ Μπάρνσλεϋ στὸ ὁποῖο ἐπήγαμε γιὰ τὴ διερεύνησι τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ ἡ Ὑπηρεσία μας, μᾶς ἔκλεισε δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ἄνγκους Σίηντ, ἀδελφοῦ τοῦ Τζίμμυ Σίηντ, τοῦ περιφήμου διευθυντοῦ τῆς Λέσχης ποδοσφαίρου «Τσάρλτον» στὸ Λονδῖνον. Ὅταν δὲ ὁ ξενοδόχος μὲ εἶδε μὲ τὸν ἀρχιφύλακα Γουέμπ στὸ ξενοδοχεῖο του τὴ ἑπόμενη ἡμέρα καὶ ὄχι τὴν ἰδία νύχτα τῆς ἀφίξεώς μας στὸ Μπάρνσλεϋ καὶ ἐπειδὴ εἶχε διαπιστώσει ὅτι τὰ κρεβάτια μας δὲν εἶχαν χρησιμοποιηθῆ, ὑπέθεσε ὅτι ἐπήγαμε τὸ βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε καὶ ὅτι ὁ θυρωρὸς εἶχε κλείσει τὴν κυρία εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου καὶ εἶχε πάει γιὰ ὕπνο καὶ ἔτσι δὲν μᾶς ἀντελήφθη γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ. Ἐξηγήσαμε ὅμως ἀμέσως στὸν ξενοδόχο ὅτι δὲν συνέβη κάτι τέτοιο, ἀλλ' ὅτι ἁπλῶς ἡ ἐργασία μας ἦταν κατεπειγούσης φύσεως καὶ μᾶς ἀπησχόλησε καθ' ὅλη τὴ νύκτα, χωρὶς νὰ μπορέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε καθόλου.

Ἡ νεκροτομὴ κατέδειξεν ὅτι τὸ θῦμα ἔφερε στὸ κεφάλι του πολλαπλᾶ ἰσχυρὰ κτυπήματα καταφερθέντα μὲ τὸ σκεπάρνι τὸ ὁποῖο ἀνευρέθη στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Ἤδη εἶχον ληφθῆ οἱ καταθέσεις ὅλων τῶν μαρτύρων καὶ ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις δὲν ἐφαίνετο νὰ ὑπάρχῃ περίπτωσις ἐρωτικῆς ἀντιζηλείας τοῦ Τρέβορ Ἔλβιν, ἐνῷ ἀντίθετα ἀπεδεικνύετο ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸ θῦμα, ἐπρόκειτο περὶ τιμιωτάτης κοπέλλας.

Στὸ δικαστήριο ὁ δράστης προσεποιήθη τὸν διανοητικῶς πάσχοντα. Ὁ συνήγορος ὑπερασπίσεώς του ὑποστήριξε ὅτι ὁ δράστης ἔπασχε κάποτε ἐκ σχιζοφρενίας, πλὴν ὅμως δὲν ὑπῆρχαν ἀποδεικτικὰ περὶ αὐτοῦ στοιχεῖα καὶ ὁ Τρέβορ Ἔλβιν ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη διὰ βιαίαν καὶ ἄνευ λόγου ἀνθρωποκτονίαν, στὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἡ αἴτησίς του χάριτος ἀπερρίφθη καὶ ἐξετελέσθη.

ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΙΠΙΚΩΝ ΓΑΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ 14ΗΝ ΜΑΪΟΥ 1962

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

Πρὶν ἀπ' ὅλα ὀφείλουμε νὰ κάνουμε μιὰ δήλωσι, ἡ ὁποία, μολονότι κατὰ τὴ γνώμη μας περιττεύει, ἐν τούτοις ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ, πρὸς ἄρσιν τῆς ὁποιασδήποτε παρεξηγήσεως. Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ὑπῆρξαν, εἶναι καὶ θἄναι πάντοτε ἕνα καθαρῶς ἀστυνομικὸ περιοδικό, ποὺ σὰν βασικὸ σκοπὸ ἔχει τὴν προβολὴ ὁποιουδήποτε ἀστυνομικοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμη τῆς συντάξεως, θὰ συμβάλῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, στὴν ἐπιμόρφωσι τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ κατὰ κύριον λόγον εἶναι συνδρομητές του.

Ἡ βασικὴ αὐτὴ ἀρχὴ τηρεῖται μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Ἂν μέχρι τώρα στὶς στῆλες τούτου τοῦ περιοδικοῦ εἴδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος περιγραφὲς ἄλλων γεγονότων, μὲ ὄχι ἀπόλυτα ἀστυνομικὸ περιεχόμενο, αὐτὸ ἔγινε καὶ γίνεται γιατὶ πιστεύουμε ἀπόλυτα, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μένουμε ἀμέτοχοι σὲ ἐκδηλώσεις, οἱ ὁποῖες συνεγείρουν τὸ πανελλήνιο.

«Πιστεύω» μας, ὑπῆρξε πάντοτε ἡ προκοπὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον πιστὰ ὑπηρετοῦμε καὶ τὸ ὁποῖον, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ἀποτελεῖ ἕναν ἰσχυρὸ κρατικὸ ὀργανισμό. Ἡ πρόοδος τῆς ὑπηρεσίας μας συνδέεται στενὰ μὲ τὴν ἐξέλιξι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ γενικώτερα μὲ τὴν ἀνοδικὴ πορεία αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ὑπηρέτες πιστοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, μὲ τὰ ἴδια συναισθήματα, τὶς ἴδιες προσδοκίες καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ κάθε νομιμόφρονος Ἕλληνος, παίρνουμε μέρος στὴ κάθε ἐθνικὴ ἐκδήλωσι καὶ ὡς ἄνθρωποι, μὲ τὰ ἀτομικά του ὁ καθένας μας αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀστυνομικοί, τεταγμένοι ἀπὸ τὴν Πολιτεία νὰ τηρήσουμε τὴν τάξι καὶ νὰ διαφυλάξουμε τὴν ἀσφάλεια τῶν πολιτῶν. Μπορεῖ κάποτε νὰ παραξηγήθηκε ἡ συμπεριφορά μας. Τοῦτο μπορεῖ καὶ στὸ μέλλον νὰ γίνῃ. Πιστεύουμε ὅμως πὼς κάθε καλόπιστος κριτής, ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ κρίνῃ ἀντικειμενικά, ξεχωριστὰ ὡς ἄτομα καὶ ἀστυνομικοὺς κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑπηρεσίας μας, θὰ μᾶς δικαιολογήσῃ τελικὰ γιὰ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἄλλοι, ἐντελῶς ἐπιφανειακά, μᾶς ἐπικρίνουν.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν εἰσαγωγικὴ ἐξομολόγησι—δήλωσι, ἡ ὁποία, πιστεύω ἀκράδαντα, ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὶς σκέψεις ὅλων τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, καιρὸς εἶναι νὰ μποῦμε στὸ θέμα μας, τὸ ὁποῖον, τοῦτες οἱ στῆλες φιλόξενα δέχονται.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἔχει μιὰ ἱστορία 40 καὶ πλέον χρόνων. Ἱστορία γραμμένη μὲ θυσίες, αἷμα καὶ ἀγῶνες δύσκολους. Ξεκίνησε ἥρεμα καὶ ἀθόρυβα καὶ σὲ λίγο καιρό, χάρις στὴν ἐργατικότητα τῶν ἀνδρῶν της, ἔφθασε 'κεῖ ποὺ σήμερα βρίσκεται. Τὴν ἱστορία αὐτή, πολὺ συνοπτικὰ ἀλλὰ γλαφυρά, περιγράφει τὸ τελευταίως ἐκδοθέν, μερίμνῃ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας, Λεύκωμα, μὲ τὸν τίτλο «Τὰ 40 χρόνια τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων».

Στὸ πέρασμα τῶν 40 χρόνων τῆς ζωῆς της, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων πέρασε

πολλὲς δοκιμασίες, τὶς ὁποῖες ὅμως νικηφόρα ἀντιμετώπισε. Τέτοιες δοκιμασίες ὑπῆρξαν τά, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, λαβόντα χώραν γεγονότα, κάθε μορφῆς, στὰ ὁποῖα ἡ 'Αστυνομία ἐκαλεῖτο νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξι καὶ νὰ προλάβῃ ἀδικήματα. Πάντοτε, ὡς τώρα, πέτυχε στὸ τελικό της σκοπό, γιατὶ πιστεύει ἀπόλυτα τὸ σκοπὸ ποὺ ὑπηρετεῖ. Πιστεύει σ' αὐτὸν καὶ θυσιάζεται γι' αὐτόν. Κι' ὅποιος πιστεύει σὲ κάτι, μέχρις αὐτοθυσίας, βγαίνει πάντοτε κερδισμένος, ὅσες ἀντιξοότητες κι' ἂν τοῦ παρουσιασθοῦν. Τὸ δύσκολο εἶναι νὰ πιστεύῃς σὲ κάτι λογικό, σὲ κάτι ποὺ εἶναι μέσα στὶς δυνατότητές σου. Ὅταν αὐτὸ τὸ πετύχῃς, ἀπὸ 'κεῖ καὶ πέρα μόνο χαλύβδινη θέλησις καὶ ὄρεξις γιὰ δουλειὰ χρειάζονται.

14 Μαΐου 1962. Ἡ μέρα αὐτὴ θὰ γραφτῇ μὲ χρυσᾶ γράμματα στὴν ἱστορία

Ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκίπισσα Σοφία, ἐπιβαίνουσα τῆς «Χρυσῆς ἁμάξης», κατευθύνεται πρὸς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν διὰ τὴν στέψιν.

τῆς 'Αστυνομίας, γιατί, τούτη τὴ μέρα, ἡ 'Αστυνομία Πόλεων ἔδωσε ἐξετάσεις ἐνώπιον μιᾶς πολυπληθοῦς καὶ διεθνοῦς κριτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ πῆρε «ἄ ρ ι σ τ α».

Δευτέρα, 14 Μαΐου 1962. Ἕνας ἀκόμη χρυσὸς κρίκος στὴν ἁλυσσίδα τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς 'Αστυνομίας. Μιὰ τρανὴ δοκιμασία, ἡ ὁποία κερδήθηκε, πέρα γιὰ πέρα, καὶ χάρισε στοὺς ἀστυνομικοὺς μιὰ ἀνεκτίμητη ἱκανοποίησι. Ἱκανοποίησι γιὰ τὸ ὅτι μπόρεσαν, μιὰ τέτοια μέρα, νὰ κρατήσουν τὴν τάξι σὲ μιὰ ἀνθρωποθάλασσα ποὺ ξεχύθηκε στοὺς δρόμους τῆς Πρωτευούσης γιὰ νὰ δῇ καὶ νὰ χειροκροτήσῃ ἀπὸ κοντὰ τὸ πριγκιπικὸ ζευγάρι. Κουρασθήκαμε πολύ, γιατὶ ἀπὸ τὶς 5 τὸ πρωὶ βρισκόμασταν στὶς καθωρισμένες μας θέσεις, αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ πετύχαμε. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ βάλῃς σὲ κάποια τάξι ἕνα ἔξαλλο ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ χαρὰ πλῆθος, ποὺ σὰν τὸν χείμαρρο πλημμύρισε τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους. Ὁ λαὸς αὐτός, ποὺ σὲ τέτοιες ἢ παρόμοιες ἐκδηλώσεις βρίσκεται ἀπὸ τὸ χάραγμα τῆς μέρας στὰ πεζοδρόμια ἀναμένοντας νὰ καμαρώσῃ κάτι

τὸ ἐντελῶς ξεχωριστό, χρειάζεται μιὰ ἐξαιρετικὰ ἰδιαίτερη μεταχείρησι. Δὲν μπορεῖς εὔκολα νὰ περιορίσῃς σὲ καθωρισμένα τοπικὰ ὅρια ἕνα λαό, ὁ ὁποῖος δὲν ζητάει τίποτε τὸ παράλογο παρὰ μόνο νὰ ζητωκραυγάσῃ μὲ τὸ δικό του τρόπο. Κι' ἂν αὐτὸ εἶναι δύσκολο γιὰ τὸν ὁποιοδήποτε λαό, γίνεται ἀκόμη πιὸ δύσκολο ὅταν ἔχῃς νὰ κάνῃς μὲ τὸν Ἑλληνικὸ λαό, τὸν λαὸ ὁ ὁποῖος, σὰν οἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτήσουν, δὲν γνωρίζει περιθώρια τόπου, τρόπου καὶ χρόνου, εἰς ἐκδήλωσιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, «φθάνει μιὰ ἰδέα νὰ τὸ πεῖ, μιὰ ἰδέα νὰ τὸ προστάξει», ὅπως ἔλεγε ὁ ποιητής.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες φαινόμαστε στοὺς ξένους παράξενοι ἄνθρωποι κι' εἴμαστε

Ἡ στέψις εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν.

ἀληθινὰ παράξενοι. Ἐκεῖ ποὺ γιὰ τὸ τίποτε τρωγόμαστε, ξαφνικὰ ἀγκαλιαζόμαστε καί, προχωρώντας ἀδελφωμένα, δημιουργοῦμε τὰ γνωστὰ θαύματα τῆς πανώρης φυλῆς μας. Ἐκεῖ ποὺ πρὶν φώλιαζε ἡ ἔχθρα, ξαφνικὰ μιὰ φλόγα ἀγάπης καίει τὰ σωθικά μας καὶ χυνόμαστε μπροστά, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε θυσίες καὶ προχωρᾶμε— προχωρᾶμε, ἀρκεῖ μόνο νὰ ξέρουμε πὼς αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ γενιά μας, ἡ γενιὰ τῶν τριῶν χιλιετηρίδων στὴν παγκόσμια ἱστορία. Τέτοιοι ἤμαστε πάντοτε, τέτοιοι θὰ μείνουμε γιὰ πάντα.

Αὐτὸ τὸν τόσο παράξενο ἀλλὰ καὶ τόσο ὑπέροχο σὲ αἰσθήματα λαό, πολλὲς φορὲς τὸν ζήσαμε ἀπὸ πολὺ κοντά. Πάντοτε, μὰ στὶς 14 Μαΐου 1962, τὴ μέρα τῶν γάμων τῆς Α.Β.Υ. τῆς πριγκιπίσσης **Σοφίας** μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ ἰνφάντου Δὸν **Χουὰν Κάρλος,** πρίγκιπος τῶν Ἀστουριῶν, μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ καμαρώ-

σουμε ἐσωτερικά, γιατὶ εἴμαστε κι' ἐμεῖς μιὰ ὁμάδα τοῦ θαυμάσιου αὐτοῦ λαοῦ.

Μὲ τοὺς πριγκιπικοὺς γάμους ἡ πατρίδα μας βρέθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ προσκήνιο τῆς διεθνοῦς ἐπικαιρότητος καὶ τοῦ παγκόσμιου ἐνδιαφέροντος, ὕστερα ἀπὸ τὸ συνέδριο τῶν Ὑπουργῶν τοῦ NATO, ποὺ ἔγινε στὴν Ἀθήνα πρὶν λίγες μέρες. Ἡ ἄφιξις ἑκατὸν σαράντα καὶ πλέον ξένων βασιλέων, πριγκίπων καὶ πριγκιπισσῶν, οἱ χιλιάδες τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν ποὺ ἦρθαν εἰδικὰ γιὰ τοὺς γάμους, οἱ μεγάλες προετοιμασίες γιὰ «τὸ εὐχάριστο γεγονός», ὁ σημαιοστολισμὸς τῆς Ἀθήνας μὲ Ἑλληνικὲς καὶ Ἱσπανικὲς σημαῖες, οἱ ἐξέδρες στοὺς δρόμους καὶ ἔξω ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες στὶς ὁποῖες εὐλογήθηκε ὁ γάμος, ἡ ὅλη τελετὴ γενικὰ τοῦ γάμου, εἶναι κάτι ποὺ δὲν γίνεται συχνά. Ὅλα αὐτὰ μαζὶ μὲ τὸν ἀνθοστολισμένο Μάϊο ἔντυσαν τὴν Ἀθήνα μ' ἕνα χρυσαφένιο φῶς. Ὅλα ὅσα ἔγιναν θυμίζουν κάτι ἀπὸ τὰ παραμύθια.

Τὸ ζευγάρι τῶν νεονύμφων συγκέντρωσε τὴ γενικὴ συμπάθεια καὶ προσείλκυσε τὸ διεθνὲς ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐκδηλώθηκε μὲ τὴν ἄφιξι 250 καὶ πλέον δημοσιογράφων. Κι' ἂν ὁ ξένος κόσμος ἔδειξε μιὰ τέτοια συμπάθεια, ὁ δικός μας ὁ κόσμος, ὁ Ἑλληνικὸς λαός, σὲ τίποτε δὲν ὑστέρησε. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀνεξάρτητα τῆς ὁποιασδήποτε πολιτικῆς τοποθετήσεώς των, στάθηκαν κοντὰ στὰ δυὸ ξανθά, καλοκαμωμένα παιδιὰ καὶ διαλάλησαν τὴ χαρά τους κατακλύζοντας τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόκους. Μόνο 'κεῖνοι ποὺ ἔζησαν ἀπὸ κοντὰ τὶς ἀξέχαστες στιγμὲς τῆς γαμήλιας τελετῆς, ξέρουν πὼς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς γιόρτασε τὸ μεγάλο γεγονός, γιατὶ μόνο αὐτοὶ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους τὸ ξέφρενο ἐθνικὸ πανηγύρι, τὸν ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμὸ τῶν Ἑλλήνων, ποὺ μὲ τὶς ζητωκραυγές των καὶ τὶς εὐχές των σκόρπιζαν ρίγη συγκινήσεως.

Νέοι καὶ γέροι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἄνθρωποι κάθε τάξεως, μὲ χαρούμενα καὶ γελαστὰ πρόσωπα πάσχιζαν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα νὰ βροῦν μιὰ θέσι σὲ κάποιο πεζοδρόμιο, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ταλαιπωρία, τὴν κούρασι, τὸ συνωστισμὸ καὶ τὸ λιοπύρι. Κι' ὅλοι μὲ λαχτάρα περίμεναν τὴν ὥρα ποὺ θὰ περνοῦσε μπροστά τους ἡ «χρυσῆ ἅμαξα» μὲ τοὺς νεονύμφους, γιὰ νὰ τοὺς εὐχηθοῦν τὸ νὰ «ζήσετε». Τὶς εὐχές των αὐτές, ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα, τὶς πῆραν οἱ αἰθέρες καὶ τὶς μετέφεραν σ' ὅλη τὴν ἐπικράτεια κι' ἀκούσθηκαν τότε ἄλλες μυριάδες εὐχές, οἱ ὁποῖες ἑνωμένες μὲ τὶς πρῶτες πέρασαν τὰ σύνορα τῆς πατρίδος μας καὶ ἀντάμωσαν μὲ τὶς εὐχὲς τῶν ξενητεμένων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τὶς εὐχὲς ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς, ὅλων τῶν γονιῶν.

Σὰν παραμύθι μᾶς φάνηκε ἡ γαμήλια γιορτή. Σὰν παραμύθι, ποὺ ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν θὰ μείνῃ ὁλοζώντανο στὶς θύμησές μας, γιὰ νὰ τὸ λέμε στὰ παιδιά μας. Καὶ θὰ λέῃ τὸ παραμύθι «Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό, στὶς 14 Μαΐου 1962, ἔγινε στὴν Ἀθήνα ἕνας βασιλικὸς γάμος. Ἡ κόρη τοῦ βασιληᾶ, ἡ πριγκίπισσα Σοφία, παντρεύτηκε τὸν πρίγκιπα Χουὰν Κάρλος...». Καὶ θὰ ρωτᾶνε τὰ παιδιά μας καὶ τὰ ἐγγόνια μας : «Ἀλήθεια μπαμπᾶ ἢ παπποῦ, ἦταν ἀληθινὸς βασιλικὸς γάμος ; Εἶδες βασίλισσες καὶ βασιληάδες, πρίγκιπες καὶ πριγκίπισσες ;». Καὶ τὸ παραμύθι θὰ συνεχίζεται καὶ τὰ ἐγγόνια θ' ἀκοῦν μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ ἀσφαλῶς μέσα τους θὰ λένε «Μπὰ ψέμματα μᾶς λέει, παραμύθι ἦταν».

Κι' ὅμως ἦταν ἀληθινὸς γάμος, πέρα γιὰ πέρα βασιλικός. Γάμος ποὺ ξεπέρασε σὲ λαμπρότητα καὶ σὲ κοσμοσυρροὴ κάθε προηγούμενο βασιλικὸ γάμο, τόσο στὴ πατρίδα μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικό.

14 Μαΐου 1962.

Φίλοι καὶ ἐχθροὶ δόστε σήμερα τὰ χέρια. Ἀγκαλιασθῆτε κι' εὐχηθῆτε μὲ τὴν καρδιά σας στοὺς νεονύμφους νὰ ζήσουν χρόνια πολλά. Σήμερα ὄχι μεμψιμοιρίες. Ἂς τὶς παραμερίσουμε γιὰ λίγο κι' ἂς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ δίνῃ ζωὴ στοὺς Βασιλεῖς μας καὶ στὰ παιδιά τους. Σήμερα ἂς σταθοῦμε κοντὰ στοὺς λαοφιλεῖς Βασιλεῖς μας καὶ μὲ τὴν ἀγάπη μας ἂς τοὺς ἀποδείξουμε πόσο σεβόμαστε τοὺς θεσμοὺς

τῆς πατρίδος μας. Ἂς σταθοῦμε μόνο στὰ γεγονότα. Ἂς ἀφήσουμε τοὺς ἑαυτούς μας νὰ ἐκδηλώσουν αὐθόρμητα τὰ αἰσθήματά τους.

Στὶς 8 π.μ. δόθηκε τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς τελετῆς τῶν γάμων, μὲ πέντε κανονιοβολισμούς. Τὴν 9.30' ὥραν ἡ γαμήλια πομπὴ ξεκίνησε ἀπὸ τὰ 'Ανάκτορα. Μπροστὰ ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, 'Αστυνομικὸς Δ/ντὴς Α' κ. Καραμπέτσος Εὐάγγελος καὶ μετὰ τέσσαρες μοτοσυκλεττισταί. 'Ακολουθοῦσαν τὰ αὐτοκίνητα τῶν ἐστεμμένων ξένων, τῶν πριγκιπισσῶν τῆς τιμῆς, ἔφιππος ἐμπροσθοφυλακή, τὸ βασιλικὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴν Α.Μ. τὴν Βασίλισσα Φρειδερίκη καὶ τὸν πατέρα τοῦ Χουὰν Κάρλος, Α.Β.Υ. κόμητα τῆς Βαρκελώνης, ἄλλο βασιλικὸ ὄχημα μὲ τὴν μητέρα τοῦ γαμβροῦ καὶ τὸν γαμβρόν, ἔφιππος ἀκροπισθοφυλακὴ καὶ τέλος ἡ «χρυσῆ ἅμαξα»,

'Αριστερά: Τὸ Πριγκιπικὸν ζεῦγος. Δεξιά: 'Η Α.Β.Υ. 'Ο Πρίγκιψ Πέτρος τῆς 'Ελλάδος, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Κων. Καραμανλῆς μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ἄλλοι 'Υψηλοὶ Προσκεκλημένοι παρακολουθοῦντες τὴν ἱερολογίαν τῶν Πριγκιπικῶν γάμων.

μὲ τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα Παῦλον καὶ τὴν νύφη, Α.Β.Υ. πριγκίπισσα Σοφίαν.

'Αλλὰ πρὶν προχωρήσουμε ἂς ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν περίεργη ἱστορία τῆς «χρυσῆς ἁμάξης». 'Η ἅμαξα αὐτή, πρὶν ἔλθη στὴν 'Ελλάδα, εἶχε παραγγελθῆ στὴ Γαλλία, προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθῆ στὴν στέψι τοῦ 'Ερρίκου, κόμιτος ντὲ Σαμπόρ, ἀπογόνου τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Βουρβώνων. 'Ενῶ ὅμως ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἐνθρόνισι, ἡ παλινόρθωσις τῶν Βουρβώνων ματαιώθηκε. Τότε ἡ «χρυσῆ ἅμαξα» ὡδηγήθηκε σὲ μιὰ ἀποθήκη. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια τὴν ἀγόρασε ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ τὸ 1899 στοὺς γάμους τοῦ Κωνσταντίνου μὲ τὴν Σοφία καὶ πενῆντα χρόνια μετά, στοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου τότε καὶ Βασιλέως σήμερα Παύλου, μὲ τὴν τότε πριγκίπισσα τοῦ 'Αννοβέρου καὶ σήμερα Βασίλισσα Φρειδερίκη. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι πέντε περίπου χρόνια ἡ «χρυσῆ ἅμαξα» χρησιμοποιήθηκε ξανὰ γιὰ τὸν γάμο τῆς Σοφίας καὶ τοῦ Χουὰν Κάρλος.

Ὥρα 9.50 π.μ. Βρισκόμαστε μπροστὰ στὴν Καθολικὴ 'Εκκλησία. Τὰ πάντα

εἶναι ἕτοιμα. Ἔφθασε ὁ γαμβρός, ἔχοντας στὸ πλάϊ του τὴν μητέρα του, τὴν κόμησσα τῆς Βαρκελώνης. Ὁ λαὸς ζητωκραυγάζει. Στὶς 10 ἀκριβῶς φθάνει καὶ ἡ νύφη συνοδευομένη ἀπὸ τὸν πατέρα της, Βασιλέα Παῦλον. Ἀρχίζει τὸ πρῶτο μέρος τῆς τελετῆς. Βασιλεῖς, βασίλισσες, πρίγκιπες καὶ πριγκίπισσες σχηματίζουν ἕνα τιμητικὸ κύκλο γιὰ τὸ νεαρὸ ζευγάρι. Εἰκοσιένας κανονιοβολισμοὶ ἀναγγέλλουν τὴν ἔναρξι τῆς καθολικῆς τελετῆς. Οἱ καμπάνες τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου χτυποῦν χαρμόσυνα. Ὁ καθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος στρέφει πρῶτα στὸν Ἱσπανὸ πρίγκιπα καὶ τὸν ρωτάει :

—Χουὰν Κάρλος, θέλεις ὡς σύζυγόν σου τὴν Σοφίαν ;

—Ναί.

Μετὰ στρέφει πρὸς τὴν πριγκίπισσα καὶ τὴν ρωτάει.

—Σοφία, θέλεις ὡς σύζυγόν σου τὸν Χουὰν Κάρλος ;

—Ναί.

Ἀνταλλάσσονται τὰ δακτυλίδια, ἐνῶ ἡ χορῳδία ψέλνει. Ἡ τελετή, ὕστερα ἀπὸ 50′ λεπτά, τελειώνει. Οἱ νεόνυμφοι ἐξέρχονται. Τὰ πλήθη δονοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὶς ζητωκραυγὲς καὶ τὰ χειροκροτήματα. Ἡ πομπή, προηγουμένης τῆς «χρυσῆς ἁμάξης», τὴν ὁποίαν ἔσυραν ἓξ λευκὰ ἄλογα καὶ στὴν ὁποία τώρα ἐπιβαίνουν οἱ νεόνυμφοι, ἐπιστρέφει στὰ Ἀνάκτορα. Οὐρανομήκεις ἰαχές, χειροκροτήματα, εὐχές, μαντήλια ποὺ κινοῦνται στὸν ἀέρα στέλνοντας χαιρετισμούς, προσδίνουν μιὰ φαντασμαγορικὴ ὄψι.

Ὥρα 11.45′. Στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν, ὅλοι οἱ ἐπίσημοι ἔχουν πάρει τὶς θέσεις των. Στὶς 11.50′ φθάνει ὁ Χουὰν Κάρλος καὶ στὶς 12 ἀκριβῶς ἡ πριγκίπισσα Σοφία, ἡ γυναίκα του, κατὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Σοφία ἀσπάζονται τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο τὸ ὁποῖον κρατάει στὴν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομος. Σὲ λίγο τὸ μυστήριο τοῦ γάμου, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀρχίζει. Παρίσταται ὁλόκληρος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος καὶ χοροστατεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως τῶν Ἀνακτόρων, Ἀρχιμανδρίτου κ. Κοτσώνη. Ὀκτὼ πριγκίπισσες κρατοῦν τὴν οὐρὰ τοῦ νυφικοῦ καὶ πίσω ἀπὸ τοὺς νεονύμφους, σὲ στάσι προσοχῆς, ὁ Βασιλεὺς Παῦλος, ὁ Ὁποῖος ἀνταλλάσσει τοὺς δακτυλίους ἀρραβῶνες. Τὰ βλέμματα ὅλων εἶναι ἐστραμμένα στοὺς νεονύμφους ποὺ λάμπουν ἀπὸ χαρά. Ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη συγκινημένη ἀρκετὰ καὶ μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια παρακολουθεῖ μὲ κατάνυξι τὸ Θεῖο μυστήριο. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δίνει στὸν Βασιλέα τὰ βασιλικὰ στέμματα-στεφάνια, τὰ ὁποῖα ὁ Βασιλεὺς θέτει στὰ κεφάλια τῶν νεονύμφων καὶ τὰ ἀνταλλάσσει τρεῖς φορές. Ἐν συνεχείᾳ ὀκτὼ πρίγκιπες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, ἐναλλάσσονται κάθε λεπτὸ περίπου, κρατώντας τὰ στέμματα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν νεονύμφων.

Μετὰ τὸ «Ἡσαΐα χόρευε» καὶ τὴν λοιπὴ ἀκολουθία ἡ τελετὴ τελειώνει. Ὁ Βασιλεὺς πρῶτος ἀγκαλιάζει τὴν κόρη Του, τὴν ἀσπάζεται σταυρωτὰ καὶ μετὰ κάμνει τὸ ἴδιο στὸν γαμβρό Του, τὸν Χουὰν Κάρλος. Τὸν ἀντικαθιστᾶ ἡ Βασίλισσα ἡ Ὁποία μὲ ἰδιαίτερη συγκίνησι ἀγκαλιάζει τὴ κόρη Της καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν γαμβρό Της.

Οἱ νεόνυμφοι ἐξέρχονται τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ ἀνεβαίνουν στὴν «Χρυσῆ ἅμαξα» γιὰ νὰ κάνουν τὸν γαμήλιο γῦρο. Οἱ ζητωκραυγὲς δίνουν καὶ παίρνουν. Τὰ πλήθη χειροκροτοῦνε ἀκατάπαυστα. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς κατευοδώνει τὰ δυὸ παιδιά του μὲ φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ. Γιορτάζει μὲ τὸν δικό του τρόπο τὸ τρανὸ γεγονός. Ἐκδηλώνει τὴν ἀγάπη του καὶ τὸν σεβασμό του στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἐνῶ οἱ Βασιλεῖς μας κατασυγκινημένοι χαιρετοῦν τὰ πλήθη.

Ἐνῶ οἱ Βασιλεῖς μας καὶ οἱ ἄλλοι ὑψηλοὶ προσκεκλημένοι κατευθύνονται πρὸς τὰ Ἀνάκτορα, οἱ νεόνυμφοι, ἐπιβαίνοντες τῆς ἁμάξης καὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐφίππου Διαδόχου, κατέρχονται τὴν ὁδὸ Σταδίου, φθάνουν στὴν Ὁμόνοια, κάνουν

τὸν γῦρο τῆς πλατείας καὶ ἀνέρχονται τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου. Προχωροῦν στὴν ὁδὸ Βασ. Σοφίας καὶ καταλήγουν στὰ 'Ανάκτορα, γύρω στὴν 1.45', ὅπου καὶ ἀνταμώνουν ξανὰ μὲ τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς προσκεκλημένους. Σ' ὁλόκληρη τὴ διαδρομή τους, οἱ χιλιάδες τοῦ λαοῦ ποὺ εἶχαν κατακλύσει τὰ πεζοδρόμια, τοὺς εὐχήθηκαν νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι καὶ μέ... ἀπογόνους.

Ἔτσι μὲ τὴν ἀπαραίτητη λαμπρότητα, τέλειωσε ἡ τελετὴ τῶν γάμων τῆς πριγκιπίσσης μας Σοφίας μὲ τὸν πρίγκιπα τῶν 'Αστουριῶν 'Ινφάντην Χουὰν Κάρλος. Ἡ λαμπρότης καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ γάμου αὐτοῦ ξεπέρασε κάθε προηγούμενο καὶ θύμισε, γιὰ λίγο, σὲ πολλούς, περασμένες ἐποχές. Τὴν ὅλη μεγαλοπρέπεια συμπλήρωνε ὁ καταγάλανος οὐρανὸς καὶ ὁ λαμπρὸς ἥλιος. Ἄκουσα πολλοὺς νὰ λένε ὅτι

Αἱ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκίπισσα Σοφία καὶ ὁ 'Ινφάντης Δὸν Χουὰν Κάρλος εἰς τὰ 'Ανάκτορα 'Αθηνῶν μετὰ τὴν στέψιν.

ἡ γαμήλια τελετὴ ἦτο ἀσύγκριτα λαμπρότερη καὶ μεγαλοπρεπέστερη τῶν γάμων τοῦ βασιλέως Μπωντουὲν καὶ τῆς πριγκιπίσσης Μαργαρίτας. Δίκαια λοιπὸν ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν 'Αθηνῶν τὴν χαρακτήρισε ὡς τὸν «Γάμον τοῦ αἰῶνος».

Κάτι ποὺ μᾶς ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι ἦταν ἡ ὀνειρώδης διακόσμησις τῶν δύο ναῶν. Στὴν Μητρόπολι ὅλοι οἱ πολυέλαιοι, τὰ πλαίσια τῶν μεγάλων εἰκόνων καὶ τὰ λοιπὰ μετάλλινα ἐξαρτήματα εἶχαν ἐπιχρυσωθῆ. Τριάντα πέντε χιλιάδες κόκκινα τριαντάφυλλα σὲ ὡραιότατους συνδυασμούς, εἶχαν σκορπισθῆ στὰ πιὸ ἐπίκαιρα σημεῖα καὶ χάριζαν μιὰ παραμυθένια ἀτμόσφαιρα. 'Ανάλογος ἦτο καὶ ὁ διάκοσμος τῆς Καθολικῆς 'Εκκλησίας, μὲ 45 χιλιάδες κόκκινα καὶ κίτρινα τριαντάφυλλα. Οἱ διάκοσμοι τῶν δύο ἐκκλησιῶν συνεπληρώνοντο ἀπὸ εἰδικὸ σύστημα ἐναλλασσομένης ἐντάσεως «κρυφοῦ» φωτισμοῦ ἐκ 200 περίπου εἰδικῶν λαμπτήρων καὶ δεκάδων προβολέων, οἱ φωτιστικὲς δέσμες τῶν ὁποίων συνέκλιναν πρὸς τοὺς θόλους. 'Αλλὰ καὶ ἡ ρῖψις λευκῶν ροδοπετάλων ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ τρούλλου τῆς Μητροπόλεως, τὴν ὥρα τοῦ «'Η-

σαΐα χόρευε», προσέδωσε, στὴν ὅλη κατανυκτικότητα τῆς ἀτμόσφαιρας, μιὰ ξεχωριστὴ ζωγραφικὴ καὶ ποιητικὴ νότα.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ἔχουσα τὴν εὐθύνη τῆς τάξεως στὸ μεγάλο γεγονὸς τῶν πριγκιπικῶν γάμων, χάρις στὴν ἐργατικότητα τῶν ἀνδρῶν της καὶ τὴν πρόθυμο συμμόρφωση τοῦ κοινοῦ στὶς συστάσεις των, μπόρεσε καὶ διατήρησε τὴν τάξι σὲ λίαν ἱκανοποιητικὸ βαθμό. Καμμιὰ ἀταξία δὲν παρατηρήθηκε καὶ τελικὰ ἡ γιορτὴ ἔκλεισε μὲ ἀπόλυτη ἡσυχία. Ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψι του τὶς χιλιάδες τοῦ λαοῦ ποὺ κατέκλυσε τοὺς Ἀθηναϊκοὺς δρόμους καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν παρουσία πέντε περίπου χιλιάδων ἐπισήμων προσκεκλημένων, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ἰδιαίτερη φροντίδα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξυπηρέτησί των, μπορεῖ νὰ σχηματίσῃ μιὰ μικρὴ εἰκόνα τοῦ ἔργου καὶ τῆς εὐθύνης τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναλάβει ἡ Ἀστυνομία. Κι' ὅμως πέτυχε πέρα γιὰ πέρα, ὅπως πάντοτε. Τὸ νὰ συγχαροῦμε ἐμεῖς προσωπικὰ τοὺς ἡγήτορές μας γιὰ τὴν ἀπόλυτη τάξι ποὺ ἐπικράτησε, θᾶταν καὶ ἀντικανονικὸ ἀλλὰ καὶ παρεξηγήσιμο. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ποῦμε καὶ νὰ σημειώσουμε, ξεχωριστὰ στὸ κεφάλαιο αὐτό, τὶς ἐντυπώσεις μας. Πιστεύω πὼς στὴ συγκεκριμένη περίπτωσι δὲν ἔχει θέσι τὸ γνωστὸ «ἂν δὲν παινέψῃς τὸ σπίτι σου, θὰ πέσῃ νὰ σὲ πλακώσῃ». Μπορεῖ νᾶναι δικό μας σπίτι ἡ Ἀστυνομία, εἶναι ὅμως πάνω ἀπ' ὅλα σπίτι ὅλων τῶν Ἑλλήνων ποὺ πιστεύουν στὴν Ἑλλάδα. Κι' αὐτοὶ ποὺ παρηκολούθησαν τὴν τελετὴ τῶν γάμων, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ συμφωνήσουν στὰ ὅσα τελευταῖα σημειώσαμε.

Ξεκίνησα μὲ μιὰ δήλωσι. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ κλείσω τοῦτο τὸ γράψιμο πάλι μὲ μιὰ δήλωσι. Δὲν ξέρω κατὰ πόσον μπόρεσα νὰ σᾶς δώσω μιὰν εἰκόνα τῆς τελετῆς τῶν γάμων. Φοβᾶμαι, πὼς παρὰ τὴν καλή μου θέλησι, δὲν πέτυχα ἀπόλυτα στὸ σκοπό μου. Συγχωρέστε τὴν ἀδυναμία μου. Ἔζησα ἀπὸ κοντὰ τὸ ἐθνικὸ «Πανηγύρι», εἶδα τόσα καὶ ἄκουσα τόσα ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὰ μεταφέρω ἐδῶ. Ὑπάρχουν μερικὰ γεγονότα ποὺ δὲν περιγράφονται, γιατὶ εἶναι γεμᾶτα ζωή, γεμᾶτα παλμό. Κι' ἡ ζωὴ δὲν περιγράφεται εὔκολα.

Καὶ τώρα, φίλοι μου ἀναγνῶστες, ἐκ μέρους τοῦ ἀστυνομικοῦ κόσμου καὶ τοῦ περιοδικοῦ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἀπευθύνω μιὰ διάπυρη εὐχὴ στοὺς πρίγκιπες-νεονύμφους μας.

«Ὑψηλότατοι. Ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης ἂς συντροφεύῃ τὰ βήματά Σας. Νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι».

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ζαχάρωφ.

Βρίσκεται στὸ τέρμα Ἀμπελοκήπων (Λ. Ἀλεξάνδρας — Β. Σοφίας).

Ὁ Ζαχάρωφ Βασίλειος, κατὰ τὰς πλέον ἐξηκριβωμένας πληροφορίας, γεννήθηκε στὰ Μοῦγλα τῆς Μ. Ἀσίας, τὸ 1849, ἀπὸ Ἕλληνες γονεῖς. Ἀναδειχθεὶς σὲ μεγάλον ἐπιχειρηματία, διεδραμάτισε σημαντικώτατο ρόλο στὴν Εὐρωπαϊκὴ πολιτική, τὴν ὁποία παρασκηνιακὰ ἐπηρέαζε, χάρις στοὺς προσωπικούς του δεσμοὺς μὲ σημαίνοντα πολιτικὰ πρόσωπα. Γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του ἐκυκλοφόρουν οἱ πλέον παράδοξοι θρῦλοι κι' εἶχεν ἐπονομασθῆ «ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης». Τὸ 1919, ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἄγγλο βασιληᾶ τὸν τίτλο τοῦ βαρωνέττου, ἐνῶ ἐνωρίτερα εἶχεν ὀνομασθῆ ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Πολλὲς καὶ διάφορες ὑπῆρξαν οἱ ὑπηρεσίες του πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Μὲ δικά του χρήματα ἱδρύθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ Ἰνστιτοῦτο Παστέρ. Πέθανε τὸ 1936.

Ζάχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀσίας 8, στὰ Ἄνω Ἡλύσια.

Ὁ Ἀριστοτέλης Ζάχος, ἀρχιτέκτων, γεννήθηκε στὴ Καστοριὰ τὸ 1897. Τὸ 1915 ἐγένετο προϊστάμενος τῶν τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, θέσι στὴν ὁποίαν ἔμεινε μέχρι τὸ 1917. Κατήρτισε τὰ σχέδια οἰκοδομῆς πολλῶν ναῶν, δημοσίων ἱδρυμάτων καὶ ἄλλων κτισμάτων. Πέθανε τὸ 1939.

Ζέρβη.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ἀμοργοῦ, πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κολιάτσου.

Ἡ Ζέρβη εἶναι χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Ἐδέσσης, τοῦ νομοῦ Πέλλης.

Ζερβοῦ Ἠλία.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰακωβάτων 28, κοντὰ στὸν Ἅγιο Λουκᾶ Πατησίων.

Ὁ Ζερβὸς Ἠλίας-Ἰακωβᾶτος, γεννήθηκε στὴν Κεφαλληνία τὸ 1814. Ὡς πολιτευτὴς ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς Ἑνωτικῆς κινήσεως τῆς Ἑ-

πτανήσου. Γιὰ τὴν δρᾶσι του αὐτὴ πολλὲς φορὲς ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους. Ἐξελέγη δυὸ φορὲς βουλευτὴς καί, μετὰ τὴν ἕνωσι τῆς Ἑπτανήσου, πληρεξούσιος τῆς Κεφαλληνίας στὴν Ἐθνοσυνέλευσι τῶν Ἀθηνῶν. Ἀρνηθεὶς ὅμως τόσο τὴν ἐκλογή του, ὅσο καὶ τὴν προσφερθεῖσα θέσιν Ὑπουργοῦ, παρέμεινε στὴν Κεφαλληνία, ὅπου καὶ πέθανε τὸ 1894.

Ζερβουδάκη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 236, στὰ Θυμαράκια.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν Πᾶνο Ζερβουδάκη, ὁ ὁποῖος, καταγόμενος ἀπὸ τὸν Τηλισσὸ τοῦ Μαλεβυζίου τῆς Κρήτης, ἔδρασεν, ὡς ὁπλαρχηγὸς στὴ Κρήτη τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως. Τὸ 1824 ἦλθε στὴν κεντρικὴ Ἑλλάδα, ὅπου πῆρε μέρος σὲ πολλὲς μάχες. Πέθανε τὸ 1840 στὸ Ναύπλιο, ἀφοῦ προηγουμένως τιμήθηκε ἀπὸ τὸν Ὄθωνα μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου.

Ζερλέντη Περικλέους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πρετεντέρη 4, κοντὰ στὸν Ἅγιο Δημήτριο (Τρεῖς Γέφυρες).

Ὁ Περικλῆς Ζερλέντης, ἱστοριοδίφης, γεννήθηκε στὴν Ἑρμούπολι τῆς Σύρου τὸ 1852 καὶ πέθανε ἐκεῖ τὸ 1925. Ἀσχολούμενος μὲ τὸ ἐμπόριο, ἐπεδίδετο συγχρόνως στὴν φιλολογία καὶ τὶς ἱστορικὲς μελέτες. Ἔγραψε πολλὰ καὶ διάφορα ἱστοριοδιφικὰ ἔργα.

Ζεύξιδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βουλιαγμένης 40, κοντὰ στὴν πλατεῖα Ἀβραντινοῦ.

Ὁ Ζεύξις, μέγας ζωγράφος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἤκμασε γύρω στὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα. Νέος ἀκόμη ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ μετέσχε στὸν κύκλο τοῦ Σωκράτους. Ἀπὸ τὰ πολλά του ἀξιόλογα ἔργα, κανένα δὲν διασώθηκε.

Ζήδρου ἢ Ζήτρου Πάνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μητρομάρα 5, κοντὰ στὸ Σύνταγμα Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη.

Ὁ Πᾶνος Ζῆτρος, ἁρματολὸς τοῦ 18ου αἰῶνος, ἔδρασε στὴν περιοχὴ τῆς Πίνδου καὶ ἐκληρονόμησε τὸ ἁρματολίκι τῶν Γρεβενῶν, τὸ ὁποῖον ὁ Μέγας Βεζύρης, Ἀχμὲτ Κιοπρουλῆς, εἶχε χαρίσει στοὺς προγόνους του. Ὁ Ζῆτρος δολοφονήθηκε ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν Ἀρβανιτοσέρβων Λαππαίων, τὸ δὲ ἁρματολίκι του ἐκληρονόμησε ὁ γαμβρός του Πᾶνος Τσάρας, πατέρας τοῦ Νικοτσάρα.

Ζηλήμονος Ἀγγέλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 296, στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς «Τρεῖς Γέφυρες».

Ὁ Ἄγγελος Ζηλήμων, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς, γεννήθηκε τὸ 1849 στὴ Χαλκίδα καὶ πῆρε μέρος στὸ πόλεμο 1897 . Πέθανε στὴν Ζάκυνθο τὸ 1915.

Ζηνοδότου.

Πάροδος τῆς Λεωφ. Ὑμηττοῦ 88α, στὸ τέρμα Παγκρατίου (Παλαιόν).

Ὁ Ζηνόδοτος, κριτικὸς καὶ γραμματικὸς τῆς Ἀλεξανδρείας, γεννήθηκε γύρω στὸ 325 π.Χ. στὴν Ἔφεσσο καὶ πέθανε τὸ 260 π.Χ. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, χρημάτισε διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας. Ἡ κυριώτερη ἐργασία τοῦ Ζηνοδότου εἶναι ἡ κριτικὴ ἔκδοσις τῶν ἐπῶν τοῦ Ὁμήρου. Οἱ κριτικές του ἐργασίες ὑπῆρξαν ὑπόδειγμα γιὰ τοὺς μεταγενέστερους κριτικούς. (Ὁμώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὶς συνοικίες Ζωγράφου καὶ Ἄνω Ἡλιουπόλεως).

Ζήνωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 10.

Ζήνων ὁ Κιτιεύς, γυιὸς τοῦ Μνασέου, ἱδρυτὴς τῆς Στωικῆς Σχολῆς, γεννήθηκε στὸ Κίτιο τῆς Κύπρου τὸ 342 π.Χ. καὶ πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 270 π.Χ. Ὁ Ζήνων ὑπῆρξε χαρακτηριστικὸς τύπος φιλοσόφου τῶν μεταριστοτελικῶν χρόνων. Σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία του, ἡ ζωὴ ἔχει ἀξία γιὰ τὸν ἄνθρωπο μόνον ἐφ' ὅσον αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν κατὰ τοὺς Στωικούς, ψυχικὴν ἀταραξίαν καὶ γαλήνην. Ἀντίθετα χάνει τὴν ἀξία της, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ ψυχικὴ γαλήνη, οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτό του, οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ζησιμοπούλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλυτᾶ, πίσω ἀπὸ τὶς φυλακὲς Ἀβέρωφ.

Ὁ Ζησιμόπουλος Σπυρίδων, γυιὸς τοῦ Δημητρίου, συνταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ, γεννήθηκε στὴν Μεθώνη τὸ 1898. Πῆρε μέρος στὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις 1917—1922, στὸν Ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο καὶ στὸν συμμοριτοπόλεμο, ὡς διοικητὴς τοῦ μηχανικοῦ τῆς 2ας μεραρχίας. Στὸν συμμοριτοπόλεμο καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ μεραρχία του βρισκόταν στὴν περιοχὴ τῆς Φλώρινας, ἔπεσε θῦμα τοῦ καθήκοντος, τραυματισθεὶς θανάσιμα ἀπὸ νάρκη (10 Αὐγούστου 1949).

Ζησίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζ. Παπαντωνίου 43, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἐλευθέριο τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν (Παλαιόν).

Ὁ Ζησίου Κωνσταντῖνος, φιλόλογος καὶ συγγραφεὺς ἀξιόλογος, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1848 καὶ πέθανε τὸ 1928. Ὁ παππούς του ἦτο πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Κατσαντώνη. Σαράντα καὶ πλέον χρόνια ὑπηρέτησεν ὡς καθηγητὴς σὲ διάφορα γυμνάσια τῶν Ἀθηνῶν, στὴ Ριζάρειο Σχολὴ καὶ στὸ Ἀρσάκειο Ἀθηνῶν. Διετέλεσε πρόεδρος τῆς Βυζαντινῆς Ἑταιρίας καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συλλόγου.

Κοντὰ στὴν βαθειά του ἐπιστημονικὴ κατάρτισι, ἦτο συγχρόνως μεγάλος ἀνθρωπιστὴς καὶ ἐνθουσιώδης πατριώτης. Ἔγραψε πολλὰ ἀξιόλογα ἔργα καὶ ἐδημοσίευσε σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ἄρθρα γιὰ ποικίλα θέματα. Δίκαια χαρακτηρίζεται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς νεωτέρους διδασκάλους τοῦ Γένους.

Ζίννη Ἀναστασίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βεΐκου 70, κοντὰ στὴν Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τοῦ Κουκακίου.

Ὁ Ζίννης Ἀναστάσιος, καθηγητὴς τῆς Παιδιατρικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, γεννήθηκε τὸ 1829, στὰ Τουρκοκρατούμενα τότε Ἰωάννινα. Τὸ 1859 διωρίσθηκε διευθυντὴς τοῦ Δημοτικοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν καὶ τὸ 1879 ἔκτακτος (μετὰ διετίαν τακτικὸς) καθηγητὴς τῆς Παιδιατρικῆς. Πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1899. Διετέλεσε μέλος πολλῶν ἑλληνικῶν καὶ ξένων ἐπιστημονικῶν ἑταιριῶν καὶ ἀνέπτυξε σημαντικὴν κοινωφελῆ δρᾶσι.

Ζίτσης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δυρραχίου 37, κοντὰ στὸν Κιν/φο «Χόλλυγουντ».

Ἡ Ζίτσα, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Δωδώνης, βρίσκεται 25 χιλιόμετρα Β.Δ. τῶν Ἰωαννίνων. Εἶναι κτισμένη στὶς ὑπώρειες λόφου, πάνω στὸν ὁποῖο βρίσκεται ἡ μονὴ Προφήτου Ἠλιοῦ, ἡ ὁποία κτίσθηκε τὸ 1656 καὶ στὴν ὁποία, γιὰ δυὸ μέρες, τὸ 1809 διέμεινε ὁ Λόρδος Βύρων. Ἡ Ζίτσα φημίζεται γιὰ τὰ ἐκλεκτὰ κρασιά της. Σ' αὐτὴν γεννήθηκαν μεγάλοι πατριῶτες, ὡς ὁ Ἱερεμίας—Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1550—1575), ὁ Δωσίθεος Φιλίτης—Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας κ.ἄ.

(Συνεχίζεται)

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Φυσικὰ τὸ κατάλαβα. Εἶχε ὅμως κλειστὸ τὸ στόμα της σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ εἴμαστε μαζί. Δὲν μοῦ εἶπε ἀπολύτως τίποτα. Ἦταν πολὺ σκεπτικὴ ὥσπου νὰ φτάσουμε στὴν ὁδὸ Μαρασλῆ, μὰ ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς. Φαινόταν πολὺ χαρούμενη. Μοῦ εἶπε τότε ὅτι εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα καὶ κατάφερε νὰ πάρῃ ἀπὸ κάποια κυρία Φόνσου ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ ποσὸ ποὺ τῆς χρωστοῦσε. Μὲ παρακάλεσε νὰ γυρίσουμε πάλι στὴν Καλλιθέα καὶ στὸ δρόμο μὲ ρώτησε πόσα χρόνια φυλακὴ μπορεῖ νὰ πάῃ ἕνας ποὺ ἔκαμε κάτι πιεζόμενος ἀπὸ ἄλλον. Τῆς εἶπα ὅτι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὰ ἄλλα καὶ προσπάθησα νὰ τὴν κάμω νὰ μοῦ πῇ κάτι τὸ συγκεκριμένο. Ἀπέφυγε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Ὅταν φτάσαμε στὴν Καλλιθέα μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Κλάους καὶ παρέμεινε δέκα λεπτὰ περίπου. Ὕστερα βγῆκε γελαστὴ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἕτοιμη νὰ μ' ἀκολουθήσῃ στὴν Ἀσφάλεια... Μὰ τὴν πίστη μου, αὐτὴ ἡ γυναίκα!... Δὲν ξέρω πῶς νὰ τὸ πῶ... Τόση γοητεία! τόση σαγήνη!!... Μπορεῖ νὰ σὲ κάνῃ... Ἂν δὲν ἦταν τόσο σοβαρὴ ἡ ὑπόθεση...

Σταμάτησε κοιτάζοντας ἀφηρημένα πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ σταθμοῦ. Τὰ λόγια μπερδεύονταν στὸ στόμα του. Τὸν ἔσπρωξα ἐλαφρά:

—Ἔ! Μένιο... Τί συμβαίνει!!! Ξύπνα!...

Τὸν χτύπησα στὸν ὦμο καὶ σηκώθηκα.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι. Παραφέρθηκα. Πάντως, δὲν ξέρω, κάτι μοῦ συμβαίνει... Ἂν δὲν ἦταν τόσο σοβαρὴ ἡ ὑπόθεση ποὺ ἀναλάβαμε, θὰ σᾶς ζητοῦσα νὰ μὲ ἀντικαταστήσετε... Καταλαβαίνω ὅτι ἀπὸ τὶς δύο ποὺ μὲ στείλατε μ' αὐτὴ τὴ κοπέλλα ἔχω γίνει ἄλλος ἄνθρωπος... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...

—Σοῦ λείπει πολὺς ὕπνος Μένιο, τὸν διέκοψα. Τίποτα ἄλλο δὲν σοῦ συμβαίνει. Ἔχεις πάθει ὑπερέντασι τῶν νεύρων. Γιὰ λογικέψου ὅμως λιγάκι! Ἐσὺ τόσα χρόνια ἰσχυρίζεσαι πὼς εἶσαι ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὰ γυναικεῖα θέλγητρα!!...

—Πολλοὶ λένε ψέματα γιατὶ δὲν γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια, ἀπάντησε περισσότερο ἀφηρημένος τώρα. Ὅταν ἀνακαλύπτουν τὴν ἀλήθεια παύουν νὰ λένε ψέματα. Πάντως, βάζω στοίχημα ὅτι ἡ Δώρα Δελάκου ἐκβιάζεται! Ὅτι εἶναι...

—Ἔλα ντέ! Πέστο! φώναξα. Αὐτὸ ἤθελα νὰ δῶ ἂν κατάλαβες! ... Γιὰ σήκω ὅμως. Τρέξε! Πήγαινε ἀπὸ τὴν Ἑρμοῦ καὶ σταμάτησέ τον!!...

Ἕνα ἄτομο εἶχε καθήσει στὸ βολὰν τοῦ φορτηγοῦ κι' ἔβαζε γρήγορα μπροστὰ τὴ μηχανή. Ἦταν ὁ Ρέππας! Ἐκεῖνος ὁ ἐλεεινὸς ποὺ ὑποπτευόταν ὁ Ἀστυνόμος πρὸ δύο ἡμερῶν.

Ἔτρεξε ὁ Μένιος καὶ μπῆκε μπροστὰ στὸ φορτηγό, κάνοντας σημεῖο στὸν ὁδηγὸ νὰ σταματήσῃ. Ἐκεῖνος πῆρε ἀπότομη στροφὴ καὶ ἀκολούθησε τὴν Ἀθηνᾶς μὲ μεγάλη ταχύτητα.

—Μεῖνε, ἐδῶ καὶ πρόσεξε μήπως δεῖς τὴ Νάνσυ, πρόσταξα τὸ Μένιο φθάνοντας κοντά του. Ἂν ἔλθῃ νὰ τὴν συλλάβετε ἀμέσως. Πρόσεξε γιατὶ ὁ Κότσυφας δὲν τὴν γνωρίζει! Ἐσὺ Γεωργίου, φώναξα στὸν ἀρχιφύλακα, τρέξε στὸν κ. Κρόμα καὶ περίμενε ἐκεῖ ὥσπου νὰ σοῦ τηλεφωνήσω.

Πήδησα γρήγορα σ' ἕνα ταξὶ καὶ εἶπα στὸν ὁδηγὸ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ φορτηγό. Ὁ Ρέππας πάτησε ὅσο ἔπαιρνε τὸ γκάζι καὶ τρέχοντας δαιμονισμένα μπῆκε στὴν ὁδὸ Τρίτης Σεπτεμβρίου. Τὸν ἀκολούθησα. Ἔστριψε κατόπιν ἀριστερὰ καὶ διασχίζοντας τὴ Μάρνη ἔφτασε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ στὸν Βοτανικό.

Στὸ τέρμα Βοτανικοῦ μπῆκε σὲ μιὰ πάροδο κι' ἔσβησε τὰ φῶτα. Εἶπα στὸν ὁδηγὸ νὰ μὲ περιμένῃ καὶ κατέβηκα ἑκατὸ μέτρα μακριά. Πλησίασα καὶ σταμάτησα σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ Ρέππας κατέβηκε, κοίταξε καλὰ τριγύρω καὶ προχώρησε. Πλησίασε δειλὰ σ' ἕνα πλίθινο σπίτι καὶ χτύπησε μὲ δύναμη τὴν πόρτα. Περίμενε λίγο χωρὶς νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Ὕστερα προχώρησε δεξιά, ἄνοιξε τὴ διπλανὴ αὐλόπορτα καὶ χάθηκε στὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

Ἔμενα ἀκίνητος στὴ γωνιὰ ποὺ παρακολουθοῦσα καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται πανικόβλητος. Ἀπὸ πίσω του ἔτρεχε ὁ Ἀστυνόμος Βέλιος! Ἔκαμε μερικὰ μεγάλα βήματα καὶ ἅρπαξε τὸ Ρέππα ἀπὸ τὸ γιακᾶ.

—Βρωμάνθρωπε! τοῦ φώναξε ἐνῷ τὸν ὥρθωνε στὸν τοῖχο. Καὶ σοῦ εἴχαμε τόση ἐμπιστοσύνη κάποτε!...

«Νὰ ἡ παγίδα ποὺ ἔλεγε ὁ Ἀστυνόμος ὅτι θὰ στήσῃ στὸ Ρέππα!...» σκέφτηκα ἱκανοποιημένος.

Ἄφησα τὴ γωνία καὶ προχώρησα πρὸς τὸν Ἀστυνόμο τώρα.

—Εἶμαι καὶ γώ, ἐδῶ! εἶπα. Μπορῶ νὰ χρησιμεύσω σὲ τίποτα;

—Ἐσύ, ἐδῶ; ἀπόρρησε ὁ Ἀστυνόμος. Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Τοῦ ἔδειξα τὸ φορτηγό. Τὸ κοίταξε καὶ χαμογέλασε.

—Καλὰ ποῦ ἦρθες, εἶπε ὕστερα. Γιὰ πήγαινε μιὰ βόλτα μέσα στὸ σπίτι νὰ δῇς. Ἢ μᾶλλον, ἂς πάρουμε καὶ τὸ Ρέππα καὶ νὰ πᾶμε μαζί.

***

Τὸ σκοτάδι γινόταν ὅλο καὶ περισσότερο πνιχτό. Ἀπανωτὰ σφυρίγματα τῆς ταχείας ποὺ ἔφτανε ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη μοῦ θύμησαν τὶς νύχτες τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Ἔτσι καὶ τότε, δίπλα ἀπ' τὶς ράγιες ἄκουγα μεγαλόπρεπο τὸ τραῖνο ποὺ περνοῦσε καὶ ἀνατρίχιαζα μὲ τὰ σφυρίγματα τῆς μηχανῆς του.

Μπήκαμε στὸ σπίτι. Διασχίσαμε ἕνα διάδρομο καὶ βρεθήκαμε σὲ κάποιο μικρὸ προαύλιο. Ἕνα μαγγανοπήγαδο, δυὸ τρεῖς βραγιὲς μὲ λουλούδια ἦταν ἐκεῖ. Ἀπέναντι βρισκόταν μιὰ μεγάλη σιδερένια πόρτα. Ὁ Ἀστυνόμος τὴν ἄνοιξε καὶ προχωρήσαμε στὰ σκοτεινά. Δεξιά μας ἀκούγονταν κακαρίσματα ἀπὸ κόττες, ψιθυριστοὶ τιτιβισμοὶ ἀπὸ περιστέρια καὶ μιὰ ἀνυπόφορη μυρουδιὰ ἔφτανε στὴ μύτη μας. Στὸ τέλος, ἕνα ξέφωτο μᾶς ἔδειχνε κάποιο ξύλινο σπιτάκι. Ἀνεβήκαμε τρία σκαλιὰ καὶ σταματήσαμε σὲ μιὰ πόρτα. Ἔπειτα ἕνα μουρμουρητό, σὰν τραγούδι καὶ θρῆνος μαζί, ἔφτασε στ' αὐτιά μας. Τρεῖς τέσσερις φωνὲς ἀκούγονταν νὰ τραγουδᾶνε σιγά, κλαυθμηριστὰ σὰν νὰ μοιρολογοῦσαν, ἐνῷ ἐλαφρὲς μονόηχες «πενιές» παρακολουθοῦσαν τὸ τραγούδι. Ἔγινε κάποια μικρὴ διακοπὴ τότε κι' ὕστερα ἀκούστηκε μιὰ βραχνή, ἀδύνατη φωνή!

—Πέπε! φέρε μου τὸ μπαγλαμᾶ... Κάντε πέρα ὅλοι ρέ!!... Ἐγὼ θὰ τὸ σκούξω!..

Ἀκούστηκε νὰ στενάζῃ ὁ μπαγλαμᾶς στὴν ἀρχή. Ὕστερα πολλὲς φωνὲς ἀκούστηκαν νὰ θρηνοῦν σ' ἕνα μακρόσυρτο σκοπό: .

« Τὸν Κῶτσο τὸν ἐπιάσανε,
—μαύρη κακή μας μέρα·
τὸ στέκι τὸ χαλάσανε,
—μᾶς πῆραν τὸν ἀέρα...».

—Μιλᾶνε γιὰ τὸν Κῶτσο ποὺ πιάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Πειραιῶς! μοῦ ψιθύρισε ὁ Ἀστυνόμος. Ἀλλὰ τί, ἐννοοῦν μὲ τὸ νὰ λένε «τὸ στέκι τὸ χαλάσανε»;

—Ἐννοοῦν τῆς Καλλιθέας, ἀποκρίθηκα σιγά. Ἕνα ὑπόγειο, μιὰ τσιμεντένια πλάκα ποὺ βρήκαμε ἀπόψε...

—Πᾶψτε ρὲ μάπες! ἀκούστηκε μιὰ ἄγρια φωνὴ ἀπὸ μέσα. Βουλῶστε το σᾶς λέω!... Ἀκοῦς νὰ κλαῖνε σὰν γυναῖκες!!... Βάρα ρὲ Μάκη νὰ μερακλωθῇ ἡ καρδιά μου!...

Ὁ ἦχος τοῦ μπαγλαμᾶ ἄλλαξε. Ἔγινε πιὸ δυνατὸς τώρα. Ἡ φωνὴ ποὺ διέ-

κοψε τὸ πρῶτο τραγούδι ἀκούστηκε νὰ στριγγλίζῃ ἀκολουθώντας τὶς νότες τοῦ μπουζουκιοῦ:

«Συντρόφια μας ἀχώριστα
ἡ κάμα καὶ ἡ τσίκα,
τὸ ἕνα τρώει τὸν ὀχτρὸ
καὶ τ' ἄλλο τρώει τὴν πίκρα...».

—Δὲν μοῦ λές, ὁ Διευθυντὴς γιατὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτα γιὰ τὴν Καλλιθέα ὅταν μοῦ τηλεφώνησε ὅτι ἔπιασες τὸν Σπῦρο Λάβδα; ρώτησε περίεργος ὁ 'Αστυνόμος ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μάθαινε γιὰ τὸ ἄντρο τῆς Καλλιθέας. Γιατὶ δὲν μοῦ μίλησε γιὰ ντεκὲ καὶ ὑπόγειο μὲ τσιμεντόπλακες, ὅπως λές;

—Γιὰ τὸν «Πιέρ» σᾶς εἶπε τίποτα ;

—Ὄχι! Τί νὰ μοῦ πῇς; 'Ελπίζω νὰ τὸν βροῦμε στὴν Κόρινθο ἢ στὴν Πάτρα... Ἴσως νὰ τὸν ἔχῃ πιάσει κιόλας ἡ Χωροφυλακή.

—Λάθος, ψιθύρισα στὸν 'Αστυνόμο τεντώνοντας πιὸ πολὺ τ' αὐτί μου γιὰ ν' ἀκούσω τί γινόταν μέσα. Ὁ Πιὲρ εἶναι στὸ ἔντεκα κελλὶ στὴν 'Ασφάλεια. Στὸ δέκα τρία εἶναι ὁ ἀδελφός του καὶ στὸ ὀχτώ, τῶν γυναικῶν , ἡ Ντόρα...

Εἶδα μέσα στὸ μισοσκόταδο ὅτι ὁ 'Αστυνόμος ἄνοιγε διάπλατα τὰ μάτια.

—Ἔπαθες καμμιὰ παράκρουση μήπως; ψιθύρισε βραχνιασμένος. Τρελλάθηκες; Βρῆκες τὸν Πιέρ!!

Πλησίασε κοντὰ καὶ στήλωσε τὰ μάτια στὰ δικά μου. Τὰ εἶδα νὰ γυαλίζουν παράξενα καὶ μοῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ βάλω τὰ γέλια.

—Ναί! ψιθύρισα συγκρατώντας μὲ κόπο τὰ γέλια. 'Αλλὰ γιὰ σταθῆτε! Τί κάνουν τώρα ἐδῶ μέσα; Ἔπαψαν ν' ἀκούγωνται!

—Μὴν ἀνησυχῇς, μὲ καθησύχασε. 'Απὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ εἶναι μιὰ πόρτα ἀκόμα. Ἔχω ἐκεῖ τὸν Σαμαρᾶ μὲ τὸν Στεργίου. Κάτω στὸ μαγγανοπήγαδο εἶναι ὁ Δελῆς μὲ τὸν Ζέη. Ἔχουν μαζί τους καὶ δυὸ τσιλιαδόρους ποὺ πιάσαμε μόλις ἤρθαμε ἐδῶ. Τοὺς αἰφνιδιάσαμε καὶ δὲν πρόφτασαν νὰ εἰδοποιήσουν αὐτοὺς ποὺ γλεντᾶνε ἥσυχοι. Ἑπομένως μὴ φοβᾶσαι. Πέσμου μόνον ὅταν βαρεθῇς νὰ τοὺς ἀκοῦς νὰ κάνουμε τὴν ἐπίθεση. Ἂν περιμείνουμε ἀκόμη θὰ μάθῃς πολλὰ τραγούδια ἀπὸ δαύτους. Ξέχασα ὅμως : Ἔλα ἀπὸ δῶ νὰ δῇς κιόλας, γιατὶ ἀρκετὰ ἄκουσες. 'Εσὺ τί λὲς Ρέππα; Μήπως βιάζεσαι;

—Θὰ προτιμοῦσα νάμουνα νεκρὸς παρὰ νὰ μ' ἐξευτελίζετε ἔτσι, ἀποκρίθηκε σκεφτικὸς ὁ Ρέππας δίπλα μου.

—Ἐ! ὄχι δά!! γέλασε ὁ 'Αστυνόμος. 'Αφοῦ ξέρῃς πόση ἀξία ἔχει τώρα ἡ ζωή σου! Ἔλα μαζί μας λοιπόν.

Ὁ Ρέππας ἦταν ὁ πιὸ βολικὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Λάβδα. Μᾶς ἀκολούθησε πειθήνια, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση. Προχωρήσαμε λίγα μέτρα καὶ σταματήσαμε στὴν ἄλλη πλευρά, σ' ἕνα μικρὸ παράθυρο μὲ σίδερα.

—'Εδῶ σοῦ ἔλεγα νάρθουμε γιὰ νὰ δῇς, εἶπε σιγὰ ὁ 'Αστυνόμος. 'Απὸ δῶ μπορεῖς νὰ κοιτάξῃς ἄφοβα. Εἶναι τόσο μαστουρωμένοι ὅλοι τους ποὺ ἀποκλείεται νὰ μᾶς δοῦν.

—Καὶ τὸ φορτηγό; ρώτησα. Ἂν τὸ πάρῃ κανένας ἄλλος;

—Φαίνεται νὰ σ' ἔχῃ τσακίσει ἡ ἀϋπνία καὶ ἡ κόπωση, μοῦ ἀπάντησε. Διαφορετικὰ θὰ ἔβλεπες τὸν 'Ανέστη στὴν εἴσοδο τῆς αὐλῆς μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ ταξί. Τὸν ἄφησα, ἐκεῖ γιὰ νὰ προσέχῃ τὸ φορτηγό. Τὸ περίμενα ὁπωσδήποτε καθὼς καταλαβαίνεις κι' εἶχα λάβει τὰ μέτρα μου ἀπ' τὶς τέσσερις γιὰ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα. 'Ακόμα καὶ γιὰ νὰ ὑποδεχθῶ τὸν κύριο Ρέππα, μόρφασε κλείνοντας τὸ μάτι.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1962

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1 - 30 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι.....	1.624	Μέλη
2) » εἰς ἰατρεῖα » » »	1.569	»
3) Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	223	»
4) Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	31 νέα	»
5) Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	4.930	»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	8.377	»
6) Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των συνταγαὶ .	6.280	
7) Ἐχορηγήθησαν εἰς 5 μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας.....	862	δραχμῶν

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Μάρτιος 1962 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ .....Δραχμαὶ		396.380,20
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	550.409,40
Σύνολον ἐσόδων	»	946.789,60
Ἔξοδα	»	1.117.098,95

Β) Ὡς τυγχάνει γνωστόν, εἰς περιπτώσεις σοβαροῦ τραυματισμοῦ ἀτόμου ἢ σοβαρᾶς ἐγχειρήσεως, καθὼς καὶ εἰς πλείστας περιπτώσεις ἀναιμικῶν καταστάσεων, τὸ μόνον καὶ ἀναντικατάστατον φάρμακον πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀνθρώπινον αἷμα.

Τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἀναγκαιοῦντος αἵματος τὰ διάφορα κράτη ἔχουσιν ἐπιτύχει διὰ τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας. Παρ' ἡμῖν, παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν ἁρμοδίων πρὸς τοῦτο κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ Ε.Ε.Σ., δὲν ἔχει ἐπιτευχθῇ μέχρι σήμερον ἡ προμήθεια τοῦ ἀναγκαιοῦντος αἵματος δι' ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας. Τοῦτο συμβαίνει διότι ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔχει γενικευθῇ εἰσέτι τὸ αἴσθημα τῆς ὑποχρεώσεως κάθε νέου ὑγιοῦς ἀνθρώπου νὰ δίδῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀλίγον ἐκ τοῦ αἵματός του διὰ νὰ βοηθήσῃ καὶ σώσῃ κινδυνεύοντα συνάνθρωπόν του, ἐνῷ ἀντιθέτως ἔχει κατορθωθῇ εἰς τὰς πλείστας τῶν χωρῶν τῆς Δύσεως οἱ ἐθελονταὶ αἱμοδόται νὰ ἀνέρχωνται εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων. Τὰ τελευταῖα ὅμως ἔτη τόσον τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας, ὅσον καὶ ὁ Ε.Ε.Σ., διὰ συνεχῶν ἐξορμήσεων τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν των ἐπέτυχον, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐθελοντῶν αἱμοδοτῶν νὰ αὐξάνῃ συνεχῶς ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἀλλὰ καὶ πάλιν αἱ εἰς αἷμα ἀνάγκαι τῶν διαφόρων καὶ ποικίλων ἀσθενῶν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καλυφθῶσι πλήρως. Αἱ μεγάλαι ἐπιστημονικαὶ καὶ τεχνικαὶ πρόοδοι, αἱ ὁποῖαι ἐπραγματοποιήθησαν εἰς τὸν τομέα τῆς αἱμοδοσίας μετὰ τὸν πόλεμον καὶ αἱ ὁσημέραι αὐξανόμεναι ἀνάγκαι αἵματος, ἐπέβαλον ἐπειγόντως τὴν ἀνάληψιν ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ εἰς ἐθνικὴν κλίμακα, τῆς ὀργανώσεως τῆς αἱμοδοσίας. Οὕτω ἱδρύθη ἡ Ἐθνικὴ Ὑπηρεσία Αἱμοδοσίας, ἥτις ἔναντι τοῦ προβλήματος τῆς ἐξευρέσεως αἵματος ἔλαβε σαφῆ θέσιν διὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐθελοντικῆς προσφορᾶς αἵματος καὶ τῆς δωρεὰν διαθέσεως τούτου εἰς πάντας τοὺς πολίτας, πλήξασα οὕτω τὴν ἠθικῶς ἀπαράδεκτον ἐμπορίαν τοῦ αἵματος. Πρὸς τοῦτο ὁ κ. Ὑφυπουργὸς τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας εἰς σχετικὴν ἐσχάτως συγκέντρωσιν τῶν διευθυντῶν καὶ ἐκπροσώπων τόσον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ὅσον καὶ τῶν τοιούτων τῶν Κρατικῶν Νοσοκομείων καὶ λοιπῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυ-

μάτων δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας καὶ συνέστησεν ὅπως, οἱ μὲν 'Ασφαλιστικοὶ 'Οργανισμοὶ διαφωτίσωσι καταλλήλως καὶ πείσωσι τοὺς εἰς αὐτοὺς ἠσφαλισμένους ὅτι ἔχουσιν ὑποχρέωσιν νὰ προσφέρωσιν ἐθελοντικῶς αἷμα, ὁσάκις τοῦτο ζητεῖται παρ' αὐτῶν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται, διότι μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ καθίσταται τοῦ λοιποῦ δυνατὴ ἡ ἐξασφάλισις τῶν εἰς αἷμα ἀναγκῶν τῶν ἠσφαλισμένων, τὰ δὲ διάφορα Νοσηλευτικὰ 'Ιδρύματα, ἐνστερνιζόμενα τοὺς σκοποὺς τῆς 'Εθνικῆς 'Υπηρεσίας Αἱμοδοσίας καὶ τὴν ὑπ' αὐτῆς υἱοθετηθεῖσαν πολιτικήν, διαφωτίζωσιν ἑκάστοτε τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς τῶν παρ' αὐτοῖς νοσηλευομένων ὅπως καθίστανται αἱμοδόται ἐθελονταί. Διὰ τῆς τοιαύτης καὶ μόνον συμβολῆς καὶ συμπαραστάσεως, τόσον τῶν 'Ασφαλιστικῶν 'Οργανισμῶν, ὅσον καὶ τῶν διαφόρων Νοσηλευτικῶν 'Ιδρυμάτων, δύναται νὰ καταστῇ πλήρης ἡ διαφώτισις τοῦ κοινοῦ, ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ θεσμοῦ τούτου πίστις τούτων, δύναται νὰ καταστήσῃ πίστιν ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας πάντων τῶν δυναμένων νὰ προσφέρωσιν αἷμα.

Πρὸς τοῦτο καὶ δεδομένου ὅτι ἡ αἱμοδοσία ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶναι μία πρᾶξις ἐξόχως φιλάνθρωπος καὶ χριστιανική, ἀφ' ἑτέρου δὲ οὐδεμίαν ἔχει συνέπειαν εἰς βάρος τῆς ὑγείας τοῦ αἱμοδότου, ἐφ' ὅσον πρὸς τοῦτο θέλει σχετικῶς ἀποφανθῇ ὁ ἁρμόδιος ἰατρός, συνιστῶμεν εἰς ἅπαντας τοὺς 'Αστυνομικοὺς καὶ Διοικητικοὺς 'Υπαλλήλους, τοὺς ἐν συντάξει τοιούτους καὶ τὰ μέλη οἰκογενειῶν ἢ ἁπλῶς συγγενεῖς τούτων, ὅπως ἐφεξῆς, κατανοοῦντες τὸν σκοπὸν τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας, προσφέρωσιν εὐχαρίστως τὸ ζητούμενον αἷμα, ὁσάκις ἐπισκέπτονται οἰκείους ἢ συγγενεῖς των ἀσθενεῖς, νοσηλευομένους εἰς διάφορα Νοσηλευτικὰ 'Ιδρύματα, ἔστω καὶ ἂν τὸ προσφερόμενον παρ' αὐτῶν αἷμα δὲν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸν οἰκεῖον ἢ συγγενῆ των ἀσθενῆ, ἀλλὰ δι' ἄλλον νοσηλευόμενον συνάνθρωπόν των. Τὸ λεγόμενον παρά τινων ὅτι οἱ ἠσφαλισμένοι δικαιοῦνται δωρεὰν αἵματος παρὰ τῶν Νοσοκομείων κλπ. ἀποτελεῖ πλάνην καὶ σφάλμα. Πᾶς ἀσθενὴς πρέπει νὰ ἔχῃ δικαίωμα παροχῆς αὐτῷ αἵματος πρὸς διάσωσίν του καὶ ὄχι μόνον ὁ οἱοσδήποτε παρ' οἱουδήποτε 'Ασφαλιστικοῦ 'Οργανισμοῦ ἠσφαλισμένος, ἀλλὰ πῶς ὅμως θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ὕπαρξις τοῦ ἀναγκαιοῦντος τούτου αἵματος διὰ κάθε ἀσθενῆ, ἂν ἅπαντες ἡμεῖς δὲν προσφέρωμεν ἐθελοντικῶς ἑκάστοτε μικρὰν ποσότητα αἵματος καὶ μάλιστα κατὰ προτίμησιν τῶν ἄλλων πολιτῶν;

Γ) 'Ανακοινοῦμεν εὐχαρίστως ὅτι προσελήφθησαν παρὰ τοῦ Νοσοκομείου 'Αστυνομίας Πόλεων οἱ: 1) Νευροψυχίατρος κ. Στριγγάρης Μιχαήλ, 'Υφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, ὅστις ἐξετάζει εἰς τὸ ρηθὲν Νοσοκομεῖον ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν καὶ ἀπὸ 10—12 ὥρας καὶ 2) Μικροβιολόγος Κα Λαζαρίδου Πηνελόπη, ὡς Διευθύντρια τοῦ Μικροβιολογικοῦ 'Εργαστηρίου τοῦ ἀνωτέρω Νοσοκομείου.

'Αμφότεροι οἱ ἀνωτέρω εἶναι ἐπιστήμονες κύρους μὲ ἄριστα προσόντα ἕκαστος εἰς τὴν εἰδικότητά του. Διὰ τοῦτο συνιστῶμεν ὅπως, ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ Κλάδου 'Υγείας προστατευόμενα μέλη, ἐφ' ὅσον ἔχουσιν ἀνάγκην ἐξετάσεως παρὰ Νευρολόγου ἢ πραγματοποιήσεως πάσης φύσεως μικροβιολογικῶν ἐξετάσεων, μεταβαίνωσιν εἰς τὸ ρηθὲν Νοσοκομεῖον μὲ πλήρη τὴν βεβαιότητα ὅτι προστατεύουσιν ἀπολύτως τὴν ὑγείαν των, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ Μικροβιολογικὸν 'Εργαστήριον ἀνεκαινίσθη ἀπολύτως καὶ ἐπλουτίσθη μὲ ἅπαντα τὰ ἀπαιτούμενα ἐπιστημονικὰ ὄργανα.

Δ) Μέτοχοι τοῦ Κλάδου 'Υγείας, προστατεύοντες ἠσφαλισμένους γονεῖς ἢ ἀγάμους ἀδελφάς, ἐφ' ὅσον διαμένουσιν εἰς τὸν τόπον τῆς μονίμου διαμονῆς των, δέον νὰ καταστήσωσιν εἰς αὐτοὺς γνωστὸν ὅτι, πρὸ πάσης εἰσαγωγῆς των εἰς Νο-

σηλευτικὸν Ἵδρυμα τῆς 'Επαρχίας, δέον νὰ ἀναφέρωνται εἰς τὴν 'Υγειονομικὴν 'Υπηρεσίαν τῆς οἰκείας Νομαρχίας διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀναγκαιούσης ἀποφάσεως εἰσαγωγῆς.

'Εν περιπτώσει ἐκτάκτου εἰσαγωγῆς εἰς Κλινικὴν ἢ Νοσηλευτικὸν Ἵδρυμα, διὰ γεγονὸς χαρακτηριζόμενον ὡς ἔκτακτον, δέον, ὅπως, ἐντὸς 24ώρου ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς, εἰδοποιῆται ἀπαραιτήτως ἡ ὡς ἄνω 'Υπηρεσία.

Μετὰ ταῦτα, ὑποχρεοῦται ὁ προστάτης ὑπάλληλος ὅπως προσέλθῃ εἰς τὸν Κλάδον 'Υγείας πρὸς ὑποβολὴν αἰτήσεως κλπ., ἵνα, μερίμνῃ τοῦ Κλάδου 'Υγείας, διαβιβασθῇ ἡ σχετικὴ ἀλληλογραφία εἰς τὴν οἰκείαν Νομαρχίαν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως.

Πᾶσα εἰσαγωγὴ ἀσθενοῦς ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως ἢ εἰδοποιήσεως ἐντὸς 24ώρου διὰ τὰς ἐκτάκτους περιπτώσεις, τῆς 'Υγειονομικῆς 'Υπηρεσίας τῆς οἰκείας Νομαρχίας, δὲν θὰ ἐγκρίνηται καὶ οὕτω ὁ ὑπάλληλος ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν ὁλοκλήρου τῆς δαπάνης νοσηλείας.

Ε) Μέλη τοῦ Κλάδου 'Υγείας ἐξεταζόμενα παρ' 'Ιατρῶν τῶν ἐξωτερικῶν 'Ιατρείων τοῦ Ν.Α.Π. δέον ὅπως, εἰς περίπτωσιν ἀναγραφῆς συνταγῆς φαρμάκων, θεωρῶσι ταύτην ἐν αὐτῷ. Κατόπιν τούτου, τὰ μεταβαίνοντα πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὸ Ν.Α.Π. μέλη, δέον νὰ ὦσιν ἐφωδιασμένα διὰ τῶν ἀπαραιτήτων ὑπευθύνων δηλώσεων.

Συνταγαὶ ἀναγραφόμεναι ὑπὸ 'Ιατρῶν τοῦ Νοσοκομείου δὲν θὰ θεωρῶνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Κλάδου 'Υγείας 'Αθηνῶν ἢ Πειραιῶς.

Εἰς τὸ Ν.Α.Π. δὲν θὰ θεωρῶνται ὡσαύτως συνταγαὶ ἰδιωτῶν 'Ιατρῶν ἢ ὑπηρεσιακῶν τοιούτων, μὴ ὑπηρετούντων εἰς τὸ Ν.Α.Π.

'Ο 'Αρχηγὸς
'Ως Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας
ΘΕΟΔ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐκδοθείσης ἐν Ἀθήναις καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 89 Φ.Ε.Κ. (Τ.Γ.), προήχθησαν οἱ κάτωθι Ὑπαστυνόμοι Β' τάξεως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' τάξεως :

Α'. Κατ' ἐκλογήν : κ.κ. Γεωργάκης Κωνσταντῖνος, Σηφάκης Ἐμμανουήλ, Μπουρδάκος Νικόλαος, Κῖτσος Βασίλειος, Μιχελουδάκης Κυριάκος, Παπαμιχαὴλ Ἀναστάσιος, Γκαβέρας Παναγιώτης, Κάσσης Ἠλίας, Γεωργίου Γεώργιος, Σύφαντος Ἀναστάσιος, Λαγουβάρδος Γεώργιος, Μελίδης Νικόλαος, Λύγκας Γεώργιος, Οἰκονόμου Ἠλίας, Τζελέπης Χρῆστος, Λαμπαδιάρης Ἰωάννης, Σποῦλος Ἰωάννης, Σταματόπουλος Ἀνδρέας, Σκλαβοῦνος Σταμάτης, Μπακογιάννης Γεώργιος, Θωμόπουλος Γεώργιος, Δημητρίου Θεόδωρος, Ἀγάθος Γεώργιος, Τριάντης Ἀναστάσιος καὶ Πρίμπας Ἐπαμεινώνδας.

Β'. Κατ' ἀρχαιότητα : κ.κ. Φαραντούρης Δημήτριος, Παπανικολάου Κωνσταντῖνος, Σταμέλος Ἄλκιμος, Λάππας Γεώργιος, Παναγέας Ἀντώνιος, Τζαβάρας Δωρόθεος, Μάρας Γεώργιος, Χαλβατζῆς Ἰωάννης, Χαλκιολάκης Ἀναστάσιος, Μιχαλάκης Ἀντώνιος, Παπαδόπουλος Δημήτριος, Κοντογιάννης Ἰωάννης, Σιδηροφάγης Νικόλαος καὶ Μπαρμπαρούσης Λεωνίδας.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ

—Παρῃτήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ἠλιακόπουλος Ἰωάννης καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 5ετοῦς τοιαύτης εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' τάξεως. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

—Ὡσαύτως παρῃτήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ : Ὑπαρχιφύλαξ κ. Χριστάκης Ἠλίας, εἰς ὃν ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του, διὰ τὴν ὑπὲρ 25ετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι καὶ Ἀστυφύλακες : κ.κ. Παναγιωτουνάκος Ἰωάννης, Παπαδάκης Μιχαήλ, Λεοντίδης Βασίλειος, Τσιρώνης Χαράλαμπος καὶ Μητσάκης Δημήτριος. Εἰς τοὺς δύο τελευταίους ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν ὑπὲρ 15ετῆ εὐδόκιμον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι ὑπηρεσίαν των.

—Ἀπελύθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Καμπόλης Σπυρίδων.

—Ὡσαύτως ἀπελύθη τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ὁ μαθητευόμενος Ἀστυφύλαξ κ. Χαλκιαδάκης Ἰωάννης, κριθεὶς ἀκατάλληλος πρὸς μονιμοποίησιν.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ διαταγῆς του, ὁ κ. Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐξουσιοδοτηθεὶς σχετικῶς , ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν κ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ἅπαντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἀξιωματικοὺς καὶ Ἀστυνομικούς, διὰ τὴν μεθοδικότητα, τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ψυχραιμίαν μεθ' ὧν

αἱ ἀστυνομικαὶ δυνάμεις ἐξεπλήρωσαν τὴν ἀποστολὴν των κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῆς 'Ενώσεως Κέντρου τῆς 20.4.1962.

—'Επίσης, δι' ἡμερησίας του διαταγῆς, ὁ κ. ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν 'Υφυπουργὸς ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν κ. 'Αρχηγὸν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, τὸν Διευθυντὴν 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Καραμπέτσον Εὐάγγελον ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων λήψεως μέτρων πρὸς διασφάλισιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διαταγῆς τῆς Κυβερνήσεως περὶ ἀπαγορεύσεως ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ τῆς προαγγελθείσης συγκεντρώσεως τῆς 'Ενώσεως Κέντρου, κατὰ τὴν 19.30' ὥραν τῆς 20-4-1962, τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τομέων τάξεως 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α', ἅπαντας τοὺς 'Αξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους 'Αστυνομικοὺς καὶ τοὺς δοκίμους 'Υπαστυνόμους, 'Αρχιφύλακας καὶ 'Αστυφύλακας, τοὺς διατεθέντας διὰ τὸν ὡς ἄνω σκοπόν, διότι ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας των, ὡς προσωπικῶς διεπίστωσεν, ἐπεδείξαντο σύνεσιν, ψυχραιμίαν, σταθερὰν ἀποφασιστικότητα καὶ γενικῶς βαθεῖαν συναίσθησιν καθήκοντος, ἀποτελέσμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξε νὰ κατασταλῇ ἐν τῇ γενέσει της ἡ εἰς ἐκτέλεσιν προδιαγεγραμμένου σχεδίου ἀναρχικῶν στοιχείων ἐπιχειρηθεῖσα διασάλευσις τῆς τάξεως.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους : 1) 'Υπαστυνόμον Α' κ. Γιαννουλάκην Σωτήριον, 2) 'Ανθυπαστυνόμον κ. Παπαλεξόπουλον 'Αλέξανδρον, 3) 'Αρχιφύλακας : κ.κ. 'Αναστασόπουλον 'Ιωάννην, 'Αντωνόπουλον Χρῆστον, Παραρᾶν Μάρκον, Μπλουγούραν Γεώργιον, Σκούραν Γεώργιον καὶ Γεωργιλαδάκην Νικόλαον καὶ 4) 'Αστυφύλακας : κ.κ. Μπρατάκην Παναγιώτην, Νικολακόπουλον Θεόδωρον, Τσιούκαν Δημήτριον, Χαλβατζάραν 'Αχιλλέα, Ρωξάνην 'Ανδρέαν, Γκομούζαν 'Αθανάσιον, Κασαπίδην Δημοσθένη, Τσαγκάνην Χρῆστον, Ζέλιον 'Αδάμ, Τσώνην Χρῆστον, Καραβᾶν Εὐθύμιον, Ρόδην 'Αθανάσιον, Παπούλιαν Χαράλαμπον, Λουκᾶν Γρηγόριον, Τσιαπὸν Γεώργιον, 'Αηδονίδην Μιλτιάδην, Τσιφτσῆν Νικόλαον, Παπαδόπουλον 'Αλκιβιάδην, Κουτσογιάννην 'Ιωάννην, 'Ανδροβιτσανέαν Εὐάγγελον, Σαμίταν Γεώργιον, 'Αθανασόπουλον Νικόλαον, Κορρὲν Κωνσταντῖνον, Λαμπρονίδην Δημήτριον, Κρανιώτην Θεόδωρον, Μανωλίτσην Νικόλαον, Μακριδάκην Γαβριήλ, Σαραντουλάκον Νικόλαον, Γοραντωνάκην Γεώργιον, Κουρσούμην Σωτήριον, Στεφανῆν Νικόλαον, Γεωργούλιαν Γεώργιον, Ρενέσην Νικόλαον, Κοντογιάννην 'Ιωάννην, Βυθούλκαν Σωτήριον, Χολέβαν Εὐστάθιον, Ζούμαν Δημήτριον, Σπανουδάκην Κωνσταντῖνον, Γαλανόπουλον Παναγιώτην, 'Αλεξίου 'Ιωάννην, 'Αλαφάκην Μιχαήλ, Σαλεύρην Χαράλαμπον, Βογιατζῆν 'Ιωάννην, 'Αρβελάκην 'Ιωάννην, Λυμπερόπουλον 'Ιωάννην, Δασκαλάκην 'Ιωάννην, Κολλέρην 'Αθανάσιον, 'Αλυγιζάκην Νικηφόρον καὶ Φραγκιαδούλην Μιχαήλ. 'Ωσαύτως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπῃνέθησαν οἱ κάτωθι 'Αστυνομικοί : 1) 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Μπιτούνης Νικόλαος, 2) 'Αστυνόμοι Α' κ.κ. Ρηγόπουλος Κανέλλος καὶ Σπυρογιαννόπουλος Χρῆστος, 3) 'Αστυνόμοι Β' κ.κ. Χατζηκώστας Εὐάγγελος, 'Αρχατζηκάκης 'Ελευθέριος, Τζαμτζῆς Θεοδόσιος, Βλάχος Βάϊος καὶ Τσοκάκης 'Ασημάκης, 4) 'Υπαστυνόμοι Α' κ.κ. Μεσημέρης 'Αντώνιος, Γεωργακάκος Νικόλαος καὶ Σκουρτσῆς Γεώργιος, 5) 'Υπαστυνόμοι Β' κ.κ. Τσάκαλος Κωνσταντῖνος καὶ Διαμαντόπουλος Κωνσταντῖνος, 6) 'Ανθυπαστυνόμος κ. Παπαγγελῆς Θεόδωρος, 7) 'Αρχιφύλακες : κ.κ. Γεωργιάδης Λάμπρος, Κολώνιας 'Αθανάσιος, Δημόπουλος Πέτρος, Γκιώνης Γεώργιος, Ζουριδάκης Στυλιανός, Δασκαλάκης Κωνσταντῖνος, 'Ανδρεόπουλος Κωνσταντῖνος, Παγκαλάκης 'Ιωάννης, Νιαράκης 'Ανδρέας, Καλφακάκος Δημήτριος, Κακίσης Σωτήριος, Σουροπάνης Εὐάγγελος, Κουλαμᾶς 'Ηλίας καὶ Μπαφοῦτσος Δημήτριος, 8) 'Υπαρχιφύλαξ κ. 'Αρβανίτης Τρύφων καὶ 9) 'Αστυφύλακες : κ.κ. Κωνσταντόπουλος Παναγιώτης, 'Αντωνόπουλος Γεώργιος, Πετρόπουλος 'Ηλίας, Σακκᾶς 'Αγησίλαος, Πατσατσῆς 'Ιωάννης, Τσουβελάκης Δημήτριος, Σταθόπουλος Γεώργιος,

Ζουγλάκης Ἰωάννης, Χροναῖος Δημήτριος, Μήτσου Λουκᾶς, Κωνσταντόπουλος Παναγιώτης, Νικολακόπουλος Σπυρίδων, Σταθόπουλος Ἠλίας, Πέτρου Ἀθανάσιος, Μεντουδάκης Ἐμμανουήλ, Χουλάκης Ἐμμανουήλ, Κουλῆς Κωνσταντῖνος, Διαμαντῆς Ἰωάννης, Σκορδᾶς Ἰωάννης, Σουβάλης Κωνσταντῖνος, Παπασταμούλης Δημήτριος, Πλατανιᾶς Θεοφάνης, Κουβεδάκης Ἀθανάσιος (ἀπελύθη), Κοῦκος Ἀνδρέας, Πλατανιᾶς Γεώργιος, Κανταρζῆς Κωνσταντῖνος, Φραντζεσκάκης Ἰωάννης, Ντανάσης Γεώργιος, Παυλίτης Γεώργιος, Μποβιάτσης Γεώργιος, Παπαλάμπρου Γεώργιος, Παπαϊωάννου Ἀλέξανδρος, Παπαμικρούλης Ἠλίας, Πανουργιᾶς Ἀθανάσιος, Καρτελιᾶς Βασίλειος, Μιχαλόπουλος Βασίλειος, Σκόπας Ἡρακλῆς, Μακρυγιάννης Γεώργιος, Τούμπας Κωνσταντῖνος, Καλόξυλος Πέτρος, Μπακατσέλος Δημήτριος, Τσιτσικαρίδης Μαργαρίτης, Φειδᾶς Μάριος, Γκαμπράνης Παναγιώτης, Γκούτης Χρῆστος, Μουρδουκούτας Ἰωάννης, Οἰκονομόπουλος Θεοφάνης, Σπυρόπουλος Χρῆστος, Δημητρόπουλος Βασίλειος, Πατσάλης Ἰωάννης, Πετρακόπουλος Πέτρος, Τσιάπας Ἀπόστολος, Στάμου Γεώργιος, Μπούρας Περικλῆς, Τερζίδης Χρῆστος. Παρδάλης Ἰωάννης, Μιχαλόπουλος Ἀθανάσιος, Βασιλόπουλος Κωνσταντῖνος, Κασιάδης Γεώργιος, Ρεμπελάκης Εὐστράτιος, Θεοχάρης Σαράντος, Ἀνδρικόπουλος Ἀλκιβιάδης, Πατσαλίδης Χρῆστος, Σατυρόπουλος Ἀντώνιος, Κοντόνης Ἐλπιδοφόρος, Κεχαγιᾶς Ἰωάννης, Τσιντίνης Κωνσταντῖνος, Σούρας Παρασκευᾶς, Τζώρτζης Ἀθανάσιος, Ἀπανωμεριτάκης Ἠλίας, Θᾶνος Εὐθύμιος, Καββαθᾶς Στέφανος, Μαρκαντώνης Γεώργιος, Τοπτσῆς Μιχαήλ, Χαρδαλιᾶς Γεώργιος, Γασπαράκης Γεώργιος, Μιχαλόπουλος Γεώργιος, Φώτης Χρῆστος, Σακελλαρόπουλος Θεοφάνης, Τσαφούλης Γεώργιος, Σέρφας Παναγιώτης, Γκρίντζας Παναγιώτης, Χαραλαμπόπουλος Δημήτριος, Γεωργαντᾶς Ἰωάννης, Λεοντῖνος Χρῆστος, Κωσταριδάκης Ἐλευθέριος καὶ Σερέτης Παρασκευᾶς, διότι κατὰ τὰς σημειωθείσας πλημμύρας ἐν τῷ λεκανοπεδίῳ Ἀττικῆς ἐξ αἰτίας πρωτοφανοῦς καταρρακτώδους βροχῆς, τῆς 5-6/11/1961, ἐπεδείξαντο ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ ἔκδηλον αὐτοθυσίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων, πρὸς διάσωσιν κινδυνευόντων ἀτόμων καὶ περιουσιακῶν ἀντικειμένων, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τούτων καὶ τοῦ τύπου

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

Εἰς μνήμην Νικολάου Παπαδημητρίου, τέως Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ, Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ὁ Ἀστυνόμος κ. Κατσιμαγκλῆς Δημήτριος κατέθεσεν εἰς πίστωσιν τοῦ παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος Λογαριασμοῦ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. δραχμὰς διακοσίας (200).

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ, εἰς τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ συνεργάτας των κ.κ. Γαρδίκαν Κωνσταντῖνον καὶ Κωνσταντινίδην Κωνσταντῖνον, εἰς τὸν Διοικητικὸν Δ/ντὴν τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας κ. Τζηρίτην Κωνσταντῖνον, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Δ/ντὰς Β΄ κ.κ. Τασιγιῶργον Κωνσταντῖνον, Τουζένην Κωνσταντῖνον καὶ Κατσάρην Κωνσταντῖνον ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Μητέρα, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου 433

ΘΕΜΑΤΑ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ψυχικὴ ὑγιεινὴ καὶ σκοποὶ αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Κων. Κωνσταντινίδου 435

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Εὐχαὶ «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Κων. Καραμανλῆν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς 439

Σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ, ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Κωνσταντίνου Τουζένη (συνέχεια καὶ τέλος) 440

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

Ἡ συμβολὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Συντακτῶν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 445

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Κυκλοφορία πλαστῶν λιρῶν Ἀγγλίας στὴν Ἑλλάδα — Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῶν κυκλοφορησάντων ταύτας, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια καὶ τέλος) 451

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Δολοφονία νέας — Ἀνακάλυψις, σύλληψις καὶ καταδίκη δράστου, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 457

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Σοφία-Χουὰν Κάρλος. — Ἡ τελετὴ τῶν πριγκιπικῶν γάμων κατὰ τὴν 14ην Μαΐου 1962, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 461

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 469

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 472

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Ἀπριλίου 1962 475

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 478

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.